

Informazioni su questo libro

Si tratta della copia digitale di un libro che per generazioni è stato conservata negli scaffali di una biblioteca prima di essere digitalizzato da Google nell'ambito del progetto volto a rendere disponibili online i libri di tutto il mondo.

Ha sopravvissuto abbastanza per non essere più protetto dai diritti di copyright e diventare di pubblico dominio. Un libro di pubblico dominio è un libro che non è mai stato protetto dal copyright o i cui termini legali di copyright sono scaduti. La classificazione di un libro come di pubblico dominio può variare da paese a paese. I libri di pubblico dominio sono l'anello di congiunzione con il passato, rappresentano un patrimonio storico, culturale e di conoscenza spesso difficile da scoprire.

Commenti, note e altre annotazioni a margine presenti nel volume originale compariranno in questo file, come testimonianza del lungo viaggio percorso dal libro, dall'editore originale alla biblioteca, per giungere fino a te.

Linee guide per l'utilizzo

Google è orgoglioso di essere il partner delle biblioteche per digitalizzare i materiali di pubblico dominio e renderli universalmente disponibili. I libri di pubblico dominio appartengono al pubblico e noi ne siamo solamente i custodi. Tuttavia questo lavoro è oneroso, pertanto, per poter continuare ad offrire questo servizio abbiamo preso alcune iniziative per impedire l'utilizzo illecito da parte di soggetti commerciali, compresa l'imposizione di restrizioni sull'invio di query automatizzate.

Inoltre ti chiediamo di:

- + *Non fare un uso commerciale di questi file* Abbiamo concepito Google Ricerca Libri per l'uso da parte dei singoli utenti privati e ti chiediamo di utilizzare questi file per uso personale e non a fini commerciali.
- + *Non inviare query automatizzate* Non inviare a Google query automatizzate di alcun tipo. Se stai effettuando delle ricerche nel campo della traduzione automatica, del riconoscimento ottico dei caratteri (OCR) o in altri campi dove necessiti di utilizzare grandi quantità di testo, ti invitiamo a contattarci. Incoraggiamo l'uso dei materiali di pubblico dominio per questi scopi e potremmo esserti di aiuto.
- + *Conserva la filigrana* La "filigrana" (watermark) di Google che compare in ciascun file è essenziale per informare gli utenti su questo progetto e aiutarli a trovare materiali aggiuntivi tramite Google Ricerca Libri. Non rimuoverla.
- + *Fanne un uso legale* Indipendentemente dall'utilizzo che ne farai, ricordati che è tua responsabilità accertarti di farne un uso legale. Non dare per scontato che, poiché un libro è di pubblico dominio per gli utenti degli Stati Uniti, sia di pubblico dominio anche per gli utenti di altri paesi. I criteri che stabiliscono se un libro è protetto da copyright variano da Paese a Paese e non possiamo offrire indicazioni se un determinato uso del libro è consentito. Non dare per scontato che poiché un libro compare in Google Ricerca Libri ciò significhi che può essere utilizzato in qualsiasi modo e in qualsiasi Paese del mondo. Le sanzioni per le violazioni del copyright possono essere molto severe.

Informazioni su Google Ricerca Libri

La missione di Google è organizzare le informazioni a livello mondiale e renderle universalmente accessibili e fruibili. Google Ricerca Libri aiuta i lettori a scoprire i libri di tutto il mondo e consente ad autori ed editori di raggiungere un pubblico più ampio. Puoi effettuare una ricerca sul Web nell'intero testo di questo libro da <http://books.google.com>

(1)
Opera Nup in lucē p̄deūtia.

**Liber Gracie sp̄ialis Visionū & Reuelationū
B̄tē Methildis Virginis deuotissime
ad Fidelium Instructionem.**

**Euangeliū Beati Nichodemi de passione Christi *fol. 8.*
sti ac descēsu eius ad Inferos Testimonio
Charini & Lentii resurrectorum. *fol. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.*
Epistola Lentuli ad Romanos de Persona & Effigie & moribus Christi, que sola com-
perta est in Annalibus Romanorū.**

Visio mirabilis Ysaie Prophete, que tam diuine Trinitatis Archana q̄ Generis hūani redemptionem manifestat aduersus Hebraicā Caliginem.

Visio Sancti Alberti Episcopi Agrippinensis de octo Regulis Vitę humane meritoris a Christo sibi in missa reuelatis.

Preclarū Erithree Sibille Vaticiniū ab Excidio Troiano vsq; ad Seculi consumationem in Orthodoxe fidei Testimonium.

Antonius de Fātis Taruifinus Liberaliū Disci-
plinarum Doctor Illu. ac religiosissime
Deodate de Ruere de Mōte Felro
Moniali obseruatissime. S. P.

Qui sepius innumera Librorū volumina
reoluētū Deodata Illu. ac venerabilis, vl-
tra humanas gentiliū Phorū theorias, in qbus
(vt verū fatear) pter īgeniorū Progymnasma-
ta & inanē mūdi Sapiām & gloriā, vt inqt Pau-
lus, nihil est, qđ ad illā supcelestē Hierusalē & feli-
cē dei visionē attingere videat, ad quā solā & pp
ipsam nati sumus, qñquidē cōi oīum & Phorū
& Theologorū cōsensu hō sit capax felicitatis,
& si nulla meliori beari possit, q̄ orthodoxe fidei
cognitiōe, occurrit nuprime liber visionū ac re-
uelationū diuinarū btē Methuldis virgīs mōialis
oī diuino misterio oī deuotiōe adeo relectus, vt
nō abre Liber Gratie spūalis xpō sibi dictāte fue-
rit noīatus. In quo sane tāta est deliquētū īstru-
ctio, laborantiū satisfactio, fideiū deuotio, vt
amēssimū delicatissimū p̄beat aīe pabulū, pace
q̄oīum dixerī, sūmope sit lectitādus colēdus affe-
ctādus. Presertī cū hāc ī ferreā eratē deducti mor-
tales tenebrosa cecuciāt labyritho, delictis & er-
toribus vndiq; featētes, medella potius aī quā
corpis egētes, q̄ & si literaria laborēt officia leui-
bus attamē poeratū vel oratorū lenocinus irre-
riūtur aut Sophistarū deliramētis vel gētilium
Phorū ambagibus de mūdi eternitate vel aīarū
interitu aut Aueroico more intellectus vnitare

id affectantes, vt Gr̄matiste potius aut ph̄astri
q̄ Christicole vulgo appellitent. Nūc vero quū
liber iste deuotissimus in cōem xp̄ianorū frugē
r̄uprime ī lucē pdiret, equū sane duxi, vt tuo p̄
tactus patrociniō meliori aura potiretur, neq̄
mihī psuaderē potui, cui melius, cui digni⁹, cui
gratius hūc librū Gr̄e spūalis destinare dedica
rē q̄ tibi Deodate Illn. Virgī religiosissime, oīq̄
dei gr̄a refertissime, que diuino afflata numie,
abiectis fortune diuitiis īperādi potētia sobolis
claritate corpis delitiis obseruātissimā religionē
seraphicā sūma cū aī hūilitate subire voluisti,
cūq̄ moribus & vite sc̄timōia adeo illustrare, vt
cui vēias hac ī n̄sa tēpestate cōferēda, reperīa ne
minē, tot p̄claris corpis & aī dotibus habūdā
tē. Addidimus īsup notabile Nichodemi Euāge
liū, q̄ dñice iterfuit passiō, gratissime p̄legēdū
quo ē de occulto xp̄i ad Inferos descēsu ad fide
liū d̄uotione p̄tractat ex resurrectorū testōio, ne
q̄ nō Lētuli ep̄lam ad Senatū romanū de p̄sona
& moribus xp̄i, adiūcta his ē mirabilis illa vi
sio Ysaie proph̄e de misterio tr̄itatis ac redēptio
nis huculq̄ latētē. Visio p̄terea sc̄i Alberti de re
gulis vite meritoris, demūq̄, Preclarū Erithree
Sibille vaticiniū ad maiorē fidei n̄se confirma
tionē. Que cū hylari fr̄tre lectitaueris, tuoq̄ sin
gulari patrociniō foueris, nō solū īgētē ex his aī
delectationē assequeris, sed opi ē auctoritatē p̄sta
bis, & me tue dñoni deditissimū, oībusq̄ ī votis
tuis obsequētissimū fore facile cōcipies. Vale.

A ii

Incipit Prologus in Librum, qui dicitur
Gratie Spiritualis Beate Methildis.

ENIGNITAS & hu-
manitas dñi & saluatoris
nostri yhu xpi, que huma-
no generi per ipseus incar-
nationē tam misericordi-
ter apparuit, quottidie
magis ac magis clarescē-
do, & vsq; ad nos, & i no-
bis, in quos fines seculi de-
uenerunt, largissime dignatur demonstrari. Igi-
tur quāta deus in electis suis mirabilia operatus
sit, nullus Sermo hūanus poterit explicare, quā-
taq; dona in aīa fideliter i ipsum amante diffude-
rit, lingua nō valebit pmere, q̄ benigne & q̄ mel-
lissime se illi exhibeat, sola feliciter experiri mere-
tur. Specialiter tamē in aīa, que ipsum toto cor-
de dilexit, quāta dona effuderit, quātū paruitas
nostra preualet, deo iuuāte, cupimus enarrare,
que innumera celestium Secretorum misteria aīe cō-
spexit oculis, sed pre paruitate, qua se tā vilem re-
putabat, edicere nolebat, nisi quātū sui familia-
res eā cogebāt. Et hec ipsa que dicebat, partē sub-
trahebat, partē veto ad laudē dei, sed per obediē-
tiā vix coacta dicebat. Illa ergo que ipsa nobis
narrāte didicimus, p modū nostro in noīe dñi
Yhu cōscribemus ad gloriā sūme & venerāde in

diuidueq; trinitatis. Vñ ch a rissime rogamus
i xpo, vt q̄sḡshūc librū legerit, dñoḡfas referat
p̄ oī gr̄a & bonis, que de ip̄o fōte bonorū oīum
i hāc aīam, vel vnq̄ i aliq̄ creaturā p̄fluxerūt. Si
qua vero minus aperte, minus ve litteratorie
posita inuenit, hec nobis quasi vsum dictādi nō
habentibus i charitate ignoscat. Quia, vt dicit
beatus Augustinus. Bonorū igeniorū insignis est
indolis i verbis verū amare, nō verba. Liber ergo
iste licet totus de Reuelatiōibus & visiōibus di-
ci possit, & fere i singulis lectionibus vtilitas &
hoīum istructio valeat inueniri, tamē vt facilius
i eo legere volētib; occurrat, qđ volūt, in qui-
q; partes distinguitur. In quarū prima ponitur
Reuelatiōes de festis p̄ circulū anni i sc̄is quibus-
dā, & specialr̄ de Virgīe beata. In secunda parte
ponuntur qđā facta ad ip̄am p̄sonā pertinētia,
cui hec demōstrata sunt. In q̄bus ēt non medio-
cris poterit legētis & audiētis deuotio & chari-
tas excitari. In tertia parte tā istructiones ad dei
laudē q̄ ad hoīum salutem pertinētes i seruntur.
In quarta fere similia ad vtilitatē & cōsolationē
hoīum pertinētia ponitur. In quinta de aīabus si-
delis, qualr̄ ab ea visē sunt, vel adiute. Oēs igiē
q̄bus deus sp̄m̄ sue charitatis i fundit, charita-
tis in quā, q̄ oīa credit, oīa sperat, oīa sua facit. Et
qui ad gr̄am dei aspirāt, hūc librū sp̄ialis gr̄e de
nota mēte suscipiāt, vt & ipsi oīa bona, que i eo
scripta & a deo p̄missa sunt, cōsequi mereant. Si

quid vero i eo iuenerint qđ scripturis nō possi
 stificari, cū nō sit cōtra euāgelium & diuinā scri
 pturā, dei cōmittāt grē, q̄ mō sicut olī cū vult,
 diligētibus se icerta & occulta sapiētie & bonita
 tis sue manifestat. Rogamus ēt oēs, q̄ ipm lectu
 ri vel audituri sūt vt aliquā laudē eño yhu p ea
 dē felice persona referāt, vel saltē gratitudinē ad
 hoc habeāt, q̄ deus senescētē mūdū & hoies tor
 pore torius boni iueteratos talibus incitamen
 tis dignatur renouare.

Incipit Liber Gratie Spiritualis Visionum ac
 Reuelationum Beate Methildis Virgi
 nis Monialis deuotissime.

lib. 1.

VIT virgo quedā ab I
 fantia a deo i benedictio
 nibus preuēta, ita vt pri
 mo nata cū videretur iā
 spūm exalare, eā presbyte
 ro scō & iusto viro tunc
 missam celebraturo cū se
 stinatione obtulerūt ba
 ptizādā. Qui cū eā bap
 tizasset, prophético ore vt pie credimus, dixit.
 Quid timetis? puella hec nequaquam morie
 tur, sed sancta & religiosa virgo erit, & deus mul
 ta miracula in ea operabitur diesq; vite sue in
 senectute bona cōsumabit. Quod autē bap
 tismus eius ita acceleratus est, inde fuit, vt ipse do.

in his yhis postmodū reuelauit, vt absq; mōra ei⁹
aīa deo tēplū dedicaretur, eāq; ex vtero m̄ris to-
taliter inhabitādo sua gr̄a possideret. Cū vero ef-
set annorū septē, mater eius die quadā cū infan-
tula claustrū adiit, q̄derat ppe castrū, cui parētes
eius preerant, in quo cōtra matris voluntatē cū
magno gaudio māfir, per se ip̄am rogās sorores
singillatim, vt eā in suū cōsortiū assumerēt, nec
postea minis aut blāditiis parētum inde potuit
amoueri. Statimq; miro modo cepit ī dei amo-
re & deuotione feruere, spiritusq; eius melliflua
suauitate crebro ī deo exultare. Proficiēs ergo de
die in diē oīum virtutū sūmā apprehēdit. Eratq;
p̄sona mire dulcedinis, magne hūilitatis, multe
patiētie, paupertatis amatrix, & eximii feruoris
& deuotionis, & maxime ī charitate p̄ficiēs quā-
tū ad deū & hoīes, oībus se amabilē & seruilē ex-
hibebat, zelo ēt pietatis super tribulatos & tem-
ptatos mirabiliter mouebatur, & eis sicut vera
mater in oībus solamen & auxiliū ministrabat,
ita, vt quicunq; ad eā cōfugeret, consolatus redi-
ret aut instructus. Ab oībus nimiū sociabatur,
eiq; sociari quilibet affectabat, vt ex hoc multa
ipedimēta videretur habere. In his autē cepit ei
deus admodū familiaris effici, ēt cū valde iuue-
nis esset. Deniq; in oībus tā copiose eā deus sua
perfuderat gr̄a, nō tātū spūali & gratuita, sed ēt
naturali. s. scīa, intellectu & in vocis sonoritate,
vt ī oībus claustro perutilis haberetur, ac si deus

in ea donorū suorū nihil foret oblitus. Insuper benignus dñs flagella sua in ea sic continuabat, vt dolore capitis aut vitio lapidis & nimio calore iecoris quasi frequēter laboraret, que oīa libē tissime & letissime suscipiēs hoc solū īfernālē penā reputabat, & grē dei melliflua dulcedine pro cordis sui desiderio frui nō poterat nec vnione illa felici, qua aīa vnus cū deo spiritus efficitur, dilecto suo p viribus sedulo poterat inherere.

De die annūciationis.

Cap. 1
Annūciatōis dñice die xp̄i Ancilla posita ī ofone cū pcā sua ī amaritudine cogitaret, vidit se vestitā cinericio indumēto. Incidit ēt mētī eius verbū illud, Erit iustitia cingulū lumborū eius, cepitq; cogitare quid factura esset? cū dñs maiestatis iustitia accinctus veniet in potestate sue diuine oipotētie, eo qd tā negligēs fuisset, quia quanto hō sanctior est corā deo, tāto se reputat īferiorē oībus & viliorē, & quo mundior est cōscientia a pctō, eo plus timet & precauet, ne dei icurrat offensam. Cūq; ī tali p̄sisteret cōr̄itione, vidit dñm yhm in solio sublimi sedētē, ī cuius aspectu mellifluo, cinis ad nihilū est, redactus, stabatq; ī eius p̄sentia velut aurū. Tunc cognouit q oīa bona opa q̄ neglexerat, scīssima cōuersatione yhu xp̄i & operibus eius p̄fectissimis essēt īplera, oīsq; eius īp̄fectio filii dei p̄fectiōe altissima p̄fecta. Cū enī deus oculo misericordie aīam respicit & se admiserādū ī

li inclinat, cuncta eius crimina obliuioni perpetue
traditur. Itaque cum magnam atque eximiam percepisset
donum, scilicet omnium peccatorum remissionem & omnium suorum
meritorum supplementationem, exinde securitate accepta &
misericordia reclinauit se in sinum dilectoris sui
Iesu multipliciter comprehendens, gestus & pre
amoris magnitudine ineffabilis dulcedinis ver
ba cum domino loquebatur. Viditque de corde dei pro
cedere fistulam auream, per quam dominum collaudabat, tunc
orabat, ut suimet ipsius laus efficeretur, & statim
audivit vocem illam dulcisonam summi cantoris domini Iesu
firmiter sonantem. Laudate deo nostro omnes sancti eius. Et
cum illa miraretur, quomodo ipse deus hoc posset decanta
re, inspiratum est ei diuinitus in hoc verbo laudate, quia
liter deus in se ipso laudet se laude perfecta sine fine
& in verbo, dicite, cognouit, quod deus de sua diuina
virtute tribuit potestatem anime super omnes creaturas, quae
in celo & in terra sunt ad laudem inuitare sui creatoris
in hoc quoque verbo, deo nostro, intellexit, quia filius
dei in quantum est homo, deum patrem reuerens, sicut ipse dicit
deum meum & deum vestrum. In hoc verbo, omnes sancti eius,
cognouit quod omnes sanctificati in celo & in terra ab ipso sum
mo sanctificatore christo benedicto sanctificantur. Vidit etiam
beatam virginem a dextro latere filii sui zonam auream
trahentem plenam cymbalis aureis, per omnes ordines an
gelorum & choros sanctorum, qui singuli tagentes cym
bala, sonum reddebant mirificum laudantes deum per animam
illa in omnibus donis & gratiis, quas large profecerat in
ipsa & anima cum ipsis totis viribus per seipsam deum col

laudabat. Dñs afit aduocans aiam, manus suas ponebat ad manus aie donans illi laborē & exercitacionē oīum operū, q̄ i sua scīssima humanitate perfecit. Deinde oculos suos benignissimos aie oculis applicauit, dans illi exercitacionē scīssimorū oculorū suorū & lachrymarū effusionē copiosam. Dehinc aures suas aie auribus adaptas, dedit ei oīum auriū suarū exercitacionem. Post hec os suū rosetū ori aie Iprimēs, tradidit illi exercitacionē laudis & grārum actionis, ofonis & predicationis i sue negligētie supplemētum. Postremo cor suū mellifluū cordi aie adunauit, tribuēs illi oēm exercitacionē meditationis, deuotionis & amoris, oībusq̄ bonis habunde ditauit. Sicq̄ aia tota dño yhu incorporata, & amore diuino liquefacta, tanquā cera sigillo impressa similitudinē pretendit illius, sic beata illa aia tota cum dilecto vnum est effecta.

De euāgelio missus est & de beata virgine.

CVm autē euāgelū (Missus est angelus legeret) Vidit archāgelū gabrielē brē virginis pedagogū venientē in Nazareth, hñtē regiū vexillū aureis litteris iscriptū, quē sequebatur innumerabilis angelorū multitudo, q̄ oēs ordinauerūt se circa domū, in qua gloriosa virgo erat tāq̄ murus a terra vsq̄ ad celū, ita videlicet vt ifra angelos archangeli, ifra quos virtutes, deīde ceteri angelorū ordines, ita yt qlibet ordo domū illam circūdaret quasi murus. Post

hec dñs yhs pcedēs tāq̄ p̄sūs de thalamo suo
 pre filiis hoīum speciosus cū ignito choro sera
 phim, q̄ deo sunt primi. Hi dñm & beatā vir
 ginē girauerūt a terra vsq̄ ad celū in modū mu
 ri & tecti. Dñs aut̄ stabat secus vexillū archāge
 li, vt sp̄sūs & delicatissimus iuuenis, expectās
 quousq̄ angelus gabriel p̄clarā virginē saluta
 set reuerēter. Postq̄ vero btā virgo se i abyssum
 humilitatis imerfit dicens. Ecce ancilla dñi, fiat
 mihi secundū verbū tuū, statī sp̄s sctūs in colū
 be specie expās ahs diuine dulcedinis intrabat
 aīam virgīs feliciter ei obūbrās, & filio dei eā fe
 cūdans mirabiliter matrē nobili carne fecit gra
 midā, & virginē p̄manere itactā. Sicq̄ virgo m̄
 dei & hoīs est effecta spiritu sancto cooperate.

Item de eodem.

CUm aut̄ instaret tēpus nobilissimi cōui
 ni, quo ipsa dilectū aīe yhm percepisset
 in sacratissimi corporis & sanguis cōio
 ne, audiuit eū sibi dicētem. Tu in me & ego i te,
 & in eternū nō derelinquam te. Illa aut̄ nul aliud
 q̄ dei laudem totis precordiis affectabat. Cui
 p̄ns cor suū diuinū dedit i modū sphi aut̄ei mi
 ro modo decorati dicēs ei. Per cor meū diuinū
 semp me laudabis. Vade & ppina oībus scīs de
 corde meo poculū viuū, vt inde feliciter inebriē
 tur. Tūc accessit ad angelos ppinās eis poculū
 illud salutare, ipsi vero nō biberūt ex hoc, sed ta
 mē lde sunt refecti. Deīde ad p̄iarchas & p̄phe

ras, quibus propinavit dicens. Accipite quem desiderastis & tanto tempore expectastis, & facite me ad ipsum totis viribus feruenter anhelare, & post ipsum die noctuque suspirare. Post hec ad apostolos. Accipite, quem toto conderam ardenter amastis, & facite me cum super omnia intimis cordium medullis feruenter amare. De hinc ad martyres dicens. Ecce pro cuius amore sanguinem uestrum fudistis, & corpora morti tradidistis, & impetrate omnes vires meas in eius expedere seruitio. Ad confessores vero accedens ait. Accipite pro quo omnia reliquistis & delicias mundi spreuistis & facite me pro eius amore omnia terrena relinquere & continere & vere religionis apicem conscendere. Ad virgines autem propter dicit. Accipite cui uirginitatem uouistis & facite me pro eius amore in castitate mentis & corporis perseuerare, & in omnibus perfecte triumphare. Viditque ibi uirginem quam nup decesserat, quam bene agnoscens quia in terra familiaris sibi fuerat, cum qua conferebat, si ita esset, ut sibi dixerat, dum adhuc uiueret? Cui illa respondit. In ueritate omnia ita sunt, modo centuplum inueni, post hec rediit ad dominum, cum ambitum celestis palatii circuisset, quod siphum illum accipiens in cor anime posuit, & sic deo feliciter est unita.

Cap. 2
Qualiter beata Virgo saluetur.
In aduentu domini cum gloriosam uirginem mariam cuperet salutare, sic a domino est edocta. Saluta inquit uirginem cor mee matris in affluentia oculum bonorum, quibus hominibus putile fuit. scilicet quod fuit

purissimū. Vnde prima votū virginittis emi-
 sit humillimū, qua precipue meruit de spū scō
 cōcipere deuotissimū & sanctissimū atq; deside-
 rāntissimū, qā suo desiderio me sibi itraxit. Quar-
 to feruentissimū in amore ad deū & ad pximū.
 Quito cōseruātissimū diligēter oīa cōseruās, q̄
 in infantia pueritia & iuuetute peregi. Sexto pa-
 tientissimū in mea passiōe, q̄ maxime cor eius p
 iugē memoriā pertrāsuit. Septimo fidelissimū,
 qua me vnicū suū pro mundi redemptione
 voluit immolari. Octauo in orationibus maxi-
 me sollicitū pro ecclesia nouella iugiter interce-
 dens. Nono in cōtemplatiōe sedulum suis meri-
 tis hoībus gratiā impetrando.

De quadruplici voce domini.

Cap. 7

Dominica, Populus syō, dū cātaretur, au-
 ditā faciet dñs gloriā vocis sue, deside-
 rabat scire, qd esset vox glorie dñi? Et ait
 dñs. Hec est vox glorie mee, cū aīa ex amore ma-
 gis q̄ timore penitēs dolet de peccatis suis, a me
 audire meretur, remittitur tibi pctā tua, vade ī
 pace. Statī enī vs hō de his, que ppetrauit, dolet
 & penitet, veraciter oīa pctā sibi plene dimitto,
 & cū ī grām meā, ac si nūq̄ peccauerit, suscipio.
 Scdo vox glorie mee ē, cū aīa p itimā ofonē aut
 cōtēplatiōē mihi vnica audit a me. Veni ami-
 ca mea, oīde mihi faciē tuā &c. Tertio cū aīa de
 corpe egressura a me dulcis ad requiē sic iuraf.
 Veni electa mea & ponā in te thronū meū &c.

Quarto in die iudicii, hec vox erit glorie mee
cū oēs ab eterno electos & ad regnum decoris &
glorie vocatos gloriosissime cōuocabo dicens.
Venite benedicti patris mei &c.

Cap 4

Cur facies domini soli cōparetur.

IN missa. Veni & oñde, cū pro oibus oraret,
q̄ dei faciem toto corde desiderarent, vidit
dñm in medio chori stantē, cuius facies ve-
lut mille soles radiās, singulas p̄sonas solari ra-
dio illustrabat. Illa p̄grēte cur facies eius solatē
p̄ferret speciē? Rñdit sol hēt tres p̄prietates in q̄
bus mihi similari v̄f. Sol .n. calefacit, sic mihi
appropiquātes amore icalescūt, & sicut cera a fa-
cie ignis liq̄scit sic ad meā p̄sentia icalescunt eo-
rum corda. Sol ē sicut oīa fructificare facit, sic
mea p̄sentia aīam virtuosā efficit, & ī bonis opi-
bus fructuosā. Et sicut ē illuminās. Sic ad me
oēm veniētē, luīe diuīe cognitōis illustro. Post
hec recolens versum illū. Exultauit vt gigas &c.
dixit ad dñm. Mi dñe deus, qd̄ in his verbis pro-
phete īspirasti? Cui dñs statim apparuit stās in ce-
lo velut iuuenis, p̄cerus, agilis & valde decorus
p̄cictus cingulo ex rubeo & viridi & albo serico
facto & ait. Qui lōgā & difficilē viā cursurus ē,
oportet vt forti cingulo aktius se cingat, ne ve-
stes eius iter impediāt sericū rubeū cū bonū est
fortius est alio. Sic passio mea oī martyrio vali-
dior fuit. Ipsa enī oīum martyriū roborauit fidē,
spē & charitatē, virtutēq; cōstāte & p̄sēntiē

tribuit. Viride & albtm fatiū etiā alio fortius est, sic innocentia humanitatis mee & virtuosa conuersatio mea oīum innocentiam & vite meritum supergressa est. Hoc cingulo humanitatis & passibilitatis me fortius & altius accinxi de curtās lūgitudinē, eternitatis in breui actēpora li vita humanitatis, exultās vt gygas in fortitudine sua, cū nullam difficilem & grauissimā viā cursurus etiā, redemptionē humani generis per acturus. Quisquis etiā preciosum & magnum thesaurū portat, arctius se accingit, ne ipsum p̄dat, ita ego nobile thesaurū idest animā hominis portans, diligētius me cinxi, quia oīum saluandorū animas ineffabili amore & desiderio in corde meo incessanter portauī. Cum autē cōtuentus accederet ad cōmunionem, vidit dñm quasi regē pmagnificū loco sacerdotis stātem, ad quē singule accedentes lāpades ardētes corā se tenebāt, que lumine suo facies earum illustrabat. Intellexitq; p̄ spiritū sanctum lampades illas significare corda ardentium, liquorē in eis, pietatem diuini cordis, que cōmunicantes in fluit flammam charitatis ardorem, quia sacramentum illud sacrosanctum se digne sumentibus, pietatem ad omnia valentem infundit & in dei amore accendit.

Item de eodem.

IN vigilia dulcissime natiuitatis dñi nostri, yhu christi filii dei conuentu eunte ad capi

cap. 5.

tulum. Vidit multitudinem angelorum cum
luminaribus binos & binos singulis personis
ministrantes. Dñs autem loco abbatissē in thro
no eburneo residebat, de quo fluvius liquidus
cum ipetu effluēs, ad primū miserere mei deus,
singularum facies abluēbat. Ad scđm miserere,
singule ad dñm accedentes, offerebant ei preces
suas, quas illa hora pro ecclesia fundebāt. Ad ter
tium, dñs aureum calicē habens, aīabus propi
nabat, quarum mentionem in oratione tunc so
rores faciebāt. Et ait dominus. Hoc capitulum
hic singulis annisteneo.

Item de Eodem.

IN sacratissima nocte melliflue natiuitatis
christi yhu, visum est sibi, quasi esset in mon
te petroso, in quo beata virgo vicina par
tui sedebat, & cum tempus instaret pariēdi, bea
tissima Virgo ineffabili letitia & iubilo repleba
tur, circumfulsitq; eam lux diuina, ita vt cum stu
pore cito surgeret, & infinita humil tate proci
dens, se in gratiarum actione vsq; in terram in
clinaret, nesciēs quomodo sibi esset, donec pre
tium haberet in gremio pre filius hominum spe
ciosum. Tunc ineffabili gaudio & feruentissi
mo amore infantem assumens tria sibi oscula
dulcissime infixit, ex quibus beatissime trinitati
in tantum vnita est, quantum vnq; homini pos
sibile fuit vniri deo sine personali vnione. Per
hunc montem spiritualis habitus figuratur,
qui durus

qui durus & asper in hoc seculo videtur : quem
 christus bñdictus cum matre sua primi ostēde
 re, hoībusq; exēplū vere religiōis tradidere. Aīa
 vero, vt sibi videbatur iuxta btām virginē refi
 debat magno cupiēs desiderio ēt amabilem in
 fantulum osculari. Virginea autē mater postq̄
 filiū suū dulcissime amplexata fuit & allocuta
 tradidit ipsum ēt aīe amplexādū. At illa cū inef
 fabili amore puerū suscipiens cordi suo ipsum
 īpressit his verbis q̄ nūq̄ prius cogitauerat pue
 rū salutās. **C** Oratio. Salue p̄ni cordis medul
 la dulcissima, lāguētis aīe sagia & refectio btīssi
 ma, tibi offero cordis & aīe mee medullā in eter
 nā laudē & gloriā. Intellexitq; diuinitus inspira
 ta, qualiter filius est medulla cordis paterni. Et si
 cut medulla confortatiua & sanatiua & dulcissi
 ma ē. ita deus p̄ filiū suū q̄ virtus eius ē & dulce
 do suauissima, nobis dōauit ī propugnatorē sal
 uatorēq; potētissimū & dulcissimū cōsolatorē,
 Medulla vero aīe ē illud dulcissimū: qd aīa a solo
 deo p̄ amoris īfusionē meretur scire: quo oīa ve
 re despicit. cui oē gaudiū mūdi ēt si ī vnū trāsfu
 sum esset hoīem. nō posset cōparari. A facie pue
 ri q̄tuor splēdebāt radii, q̄ q̄tuor mūdi ptes īple
 bāt: p̄ quos figurabatur scīssima xpī cōuersatio
 & eius doctria, que mūdū illustrauit vniuersū.

Item de Natiuitate de eodem.

Item cū missa (dñs dixit ad me filius meus
 est tu: ego hodie genui te) in memoriā & re

B

uerentiã illius occulte & ineffabilis dñi Iesu ex
patre deo eterne natiuitatis cãtaretur. uisum est
sibi quasi uideret deũ patrẽ ut regẽ prepotentẽ
in tentorio valde mirabili in trono eburneo se
dẽtẽ & anime dicentẽ. Veni & accipe coeternũ
& vnigẽitũ cordis mei filiũ. & comunica omni
bus eũ: qui deuota gratitudine modo eius altis
simã & eternã ex me generationẽ venerãtur. Vi
ditq; de corde dei splendorẽ procedere qui cor
di aĩe in similitudine infantuli perhĩcidi adhe
sit: quẽ illa uerbis salutauit. Salue splendor pa
terne glorie. de luce lucem proferes. Lux lucis &
fons luminis. dies diẽ illuminans. Post hec pue
rũ singulis personis circũferens. vnicuiq; cum
dabat mansitq; cũ singulis. & tamen nihilomi
nus eũ supra cor suũ ipsa portabat. Puer autẽ su
pra pectus singularũ se reclinans corda earũ tur
bam vicibus sugendo osculabatur. Primo ex
suffit omne desiderium earũ. Secundo bonam
uoluntatem. Tertio omnẽ laborem: quẽ in can
tu. inclinationibus. vigiliis. ceterisq; spirituali
bus exercitiis perfecerant sibi met sugẽdo intra
xit. Agnouitq; deo volẽte acceptum fore q; ho
mines licet diuinã & ineffabilem filii Dei a patre
generationem attingere non valeant. pia tamẽ
credulitate cõgaudentes laudibus quibus pos
sunt eam extollunt. Ad euangelium. Exiit edi
etũ. Videbatur sibi. q; Deus pater diceret ei. Va
de ad Virginem matrẽ filii mei rogans ut det

Filium suū cum omni gaudio qđ habuit in ipso cum eum genuit. & cum omni bono quo est sibi & toti mundo in salutem donauit. At illa ueniens inuenit puerū in presepio reclinatum & pannis inuolutum. Dixitq; infans. Cū in mūdum ueni. mox pannis & fascia ligatus fui. ut me mouere non possem: in signum qđ me totū cum omnibus bonis: que de celo mecum attuli. dedi in hominis potestatem & eius summam vtilitatem. Qui enim ligatus est nullam potestatem habet. nec se defendere in aliquo valet. etq; auferri pōt omne qđ habet. Similiter de mūdō egrediens. cruci affixus sum. ut me omnino mouere non possem. in signum qđ omnia bona que in humanitate pegi homini dereliqui. oēm denique conuersationem meam & passionem meam totaliter homini contuli. Vnde iā confidenter auferre mea potest. & hoc in desiderabile est. ut bonorum meorum vtiliter perfruatur.

Item de Eodem.

Videbatut ēt sibi qđ amor in specie virginis cum beata Maria resideret: Cui ait: Eya amor dulcissime doce me congruum obsequium huic prenobili Puerō exhibere. Cui amor. Ego inquit prima virginis manibus eum tractaui. pannis inuolui. ego virginis vberibus eum lactaui gremio foui. & hūanitatis obsequia cū Mre exhibui & adhuc fuio incessanter. Quisquis ergo illi di-

B ii

gne voluerit mīstrare me in sociā accipiat. hoc est omnia in vnione amoris, quo deus humanam in se naturam suscepit, faciat. & sic quicquid agit Deo gratissimum erit.

De quatuor pulsibus cordis Christi.

ET dū missa (Lux fulgebit,) cātarerur ineffabili cognitiōe illūinabarur. itellexit & qliter filius dei esset illa lux. & quō totū mundū oēmque hoīem ī sua lucifera natiuitate iustrasset. Agnouit et qliter ī tātillo in fātulo totius diuinitatis plenitudo habitaret. Et quō omps virtus dei corpusculū. ne totū dissiparetur, cōtineret. Itē qliter īscrupabilis dei Sapia in eo latitabat. quia tāte sapie erat in p̄sepe iacēs, q̄te est iā in celo regnās. Et qliter dulcedo & amor scī sp̄tis illi īfantulo tota erat īfusa. ita vt aīa q̄ īde sentiret īenarrabile & supra hūani sensus capacitātē foret. Tūc illa accipiēs puerū, & amplexibus strīgēs cordi suo īpressit ita vt audiret & sentiret pulsum cordis eius. hēbatque simul vno impetutres validos pulsus: & post hec vnū leuē pulsū. sup quo dum aīa miraretur. ait ad eā īfans. Pulsus cordis mei nō erāt sicut aliorū hoīum. sed sēper tales habui pulsus. ab īfantia vsq; ad mortē. Indeque factū est q̄ tā cito moriebar ī cruce. primus pulsus prouenit ex oīpotēti amore cordis mei. qui tam preualens erat in me. q̄ oīa mundi aduersa & iudeorū seuciā suauī corde & paciēti deuici. Scds venit ex sapiēti amore quo me

& omnia mea tā laudabiliter regebā. & in quo
oīa que in celis & in terris erant, sapiētissime or
dinabam. Tertius ex dulci amore q̄ tam valen
ter me penetravit. q̄ oīa mundi huius amara fe
cit mihi suauia. imo ipsam mortē amatissimā
pro hominum salute fecit amabilē & predul
cē. Quartus pulsus qui leuis erat humanitatis
mee benignitatē figurabat. que me oībus ama
bilem sociabilem ac imitabilem faciebat. In
ter secretum vero docuit eam Dominus dicens.
Cum primo (sc̄tis) canitur. legat homo vnū
pater noster. orans quatenus cum omnipotēti
sapiēti dulci & benigno amore cordis mei cū
preparē illa hora. vt dignus sit me suscipere spiri
tualiter in anima sua. vt operer & perficiā in eo
omnia que ab eterno facere disposui secūdum
omne placitum mee diuine volūtatis. Inter cō
plenda vero & collectam legat hunc versum.
Laudo te o amor fortissime & sapiētissime. Glo
rifico te o amor d̄cissime. Magnifico te o amor
benignissime in omnibus & pro omnibus bo
nis, que tua gloriosissima diuinitas & beatissi
ma humanitas operata est in nobis per nobi
lissimum instrumentum cordis tui & operabi
tur in secula seculorum. Tunc ait ad benedi
ctionem sacerdotis. singulos deuotos benedic.
Benedicat te mea omnipotētia. instruat te mea
sapiētia. repleat te mea dulcedo. attraat te & vi
uet tecum mea benignitas sine fine.

B iii

De Sancto Ioanne Euangelista.

IN festo sancti Ioannis Euangeliste cum matutine primo pulsarentur. videbatur sibi q̄ puer Iesus velut iuuenis annorum decē Sorores cū magno gaudio excitaret. Sanctus quoq̄ Ioannes ēt in Dormitorio visus est ab eadē stans ante lectum cuiusdam p̄sone. que ipsum valde diligebat. Angelus vero vnus magnificus nimis & venerādus qui erat de Seraphī cū lumine Ioannē obsequendo prehibat comitāte cū innumera Angelorū multitudine. q̄ omnes in Ioannis obsequio aderant & cum luminariibus in chorū ducebant. Ille autē que ex amore hylariter surgebant multo maiorem gloriā habebāt q̄ cetera q̄ ex timore hoc faciebāt. Angel's vero ille principalis ideo obsequiū Ioanni prebebat: quia deū seraphico amore in terris diligebat. Intellexit ēt q̄ Angelus adhuc oīum cordibus qui Ioannē diligunt ob reuerētiam p̄cipui amoris quo eū Xps dilexit. amorem adhuc administrat: & q̄ dei Spiritus adhuc hoīes in eius excitat amorē. Inter matutinas autē sanctus. Ioānes chorū circuiēs calicē singlarī ori apposuit congregans in eo deuotionē & intentionē psalentiū. quā Christo letus propinauit: cogitanti autem & scire cupienti quid meriti Ioannes pro eo haberet. q̄ euangelium de Christi diuinitate ceteris altius sentiens scripssisset. Hoc a Deo responsum audiuit. In omnibus sensibus quā

dam eminētiā preceteris obtinet sanctis. Oculi eius inaccessibile lumē diuinitatis clarius inuentur. Aures vero eius dulce susurrū dei subtilius intelligēdo penetrāt. Os quoq; & lingua eius ineffabilis sentit dulcedinis gustum. Tanteq; suauitatis odor ex ore eius spirat: q̄ totum celum replet. ita vt quilibet Sanctus odorē Ioannis suauiter sentiat. Cor insuper eius singulari religioſitate in diuinitate ardet amore & volatu liberiore & sublimiore diuine altitudinis archana peruolat. Tunc ista orationes eiusdē persone Ioanni deuote vt rogata fuerat: obtulit: quas ille gratāter acceptās ait. Ex omnibus his que mihi obtulit contuitium parabo Sanctis.

Duodecim priuilegia bñ Ioānis Euāgeliste.

Item vidit Sanctum Ioannem euangelistā supra pectus domini Iesu pausantē & multitudinem sanctorum circa Dominū quasi coream ducentem & Christum pro Ioanne laudātem. Tunc orabat Dominū vt se instrueret qualiter pro tam dilecto Discipulo ipsum laudaret. Respondit primo me laudabis pro nobilissima eius p̄genie. q̄ natus est de mea patērela. qua sub Celo nobilior non est. Secundo q̄ de nuptiis ipsum vocaui ad meum apostolatū. Tertio q̄ claritatem mee Faciei preceteris meruit contemplari. Quarto q̄ in vltima cena supra pectus meum meruit pausare. Quinto q̄ intellectum cognitionis pre aliis

B iiii

hūit. Vñ orationē illā: quā ī mōte cliueti orauī
corā hoībus meruit conscribere. Sexto q̄ matrē
meā ipsi singulari amore in cruce seruādā cōmē
dauī. Septimo q̄ post resurrectionē meā ipsum
speciali cognitiōe illuminauī. Octauo q̄ p̄ no
mine meo venenū haufit. Nono q̄ singulari p̄
rogatiua familiaritatis misteria mea illi reuelā
ui. Decimo q̄ signa multa in noīe meo fecit &
mortuos suscitauit. Vndecimo, q̄ tā dulciter
ipsum visitauī: & ad cōuiuū meū cū suis fratri
bus inuitauī. Duodecimo q̄ ipsum ab oī dolo
re carnis liberum cū gloria de hoc exilio ad gau
dium perduxī sempiternum.

Item de sancto Ioanne Euangelista.

Alia vice inter euāgeliū vidit eūdē discipu
lum iuxta altare stātē, & librū sacerdoti
tenētem. & oīa verba euāgeliū velut radi
os de ore eius p̄cedentes: vidit et̄ btām virginē
ex altera pte altaris stātē: & ex oculis scī Ioannis
radiū miri splēdoris ī faciē virginis tēdetē. Que
dū illa miraretur. ait illi Ioannes: Dū eēm in ter
ris genitricē dñi mei in tāta reuerētia & honore
hūi. q̄ faciem eius nunq̄ perspicere ausus fui.

Qualiter pro cōgregatiōe erat in circūcisiōe.

In sancta nocte circūcisiōis domini cum
sororum orationes & deuotionis obsequiū
deo offerret. orās vt noui anni benedictio
nem eis conferre dignaretur. Dominus respon
dit. Salus & benedictio sit vobis a patre meo &

a me Iesu filio eius & spiritu sancto, q est oim
operum vestrorum sanctificatio. Ego sum ille
de quo scriptum est. Anni tui non deficient.
Transite ergo ad me omnes qui concupiscitis
me & discite a me quia mitis sum & hūilis cor
de. quia qui corporis & cordis requiem conse
qui desiderat, oportet vt mitis sit & humilis. Et
adiicit. Qui vitam suam cupit inouare, faciat.
more sponse. que a sponso noui anni munuscu
la maxime accipere affectat. Sic & anima fidelis
nouis indumētis a me vestiri desideret. quate
nus per anni circulum in oculis omnium ve
lut regina gloriosa procedat. Primo igitur affec
tet sibi dari a me purpureum vestimentū & hu
militatem. vt. s. mea humilitate qua de celo ad
terram veni. in omnibus ad quelibet vilia hu
milititer se inclinet. Deinde vestem coccineam. i.
patientiam vt sibi graua omnia & dura pa
cienter amplexaretur. quia ad hoc humanita
tem assumpsi: vt penas & opprobria ferre pos
sem. Is super induatur aureo amictu .i. carita
te. vt in amore quo me in terris affabilem exhi
bui omnibus & benignum omnibus homini
bus amicabilem se prebeat & gratiosum. Post
circulum verò anni hoc iterum innouari sibi
petat. & magis ac magis se i his virtutibus exer
ceat. & quasi ex nouo eas studeat custodire. Orā
te eēt illa. vt que sibi nō placerēt i eis circūcideret.
Respondit Dominus. Circuncidimini corde ab

omnibus cogitationibus superbie impaciētie
& mundane vanitatis. Circumcidimini ore ab
omnibus verbis detraētoris placentie & iudi
catoris. Circumcidimini & opere ab ocio. a tē
pore boni & a transgressione mandatorum dei
& in obedientie. In his verbis deum intellexit.
magis esse criminis eum homo iudicat proxi
mum suum. & si contingit iniuste illum iudica
re. reus erit tanti sceleris. q̄ti esset ille si fecisset
hoc malum qđ de eo iudicaretur. Quod si hoc fe
cit qđ de eo dicitur. si iudicans nesciens inten
tionem facientis. fm̄ cor suum & sensum iudi
cat. tam reus ex ipso iudicio fit sicut ille qui rem
illam perpetravit. & nisi penitendo diluat. si
mili pene quā ille promeruit subiacebit.

De Epiphania Domini.

IN sancta nocte Epiphanie ꝛ (In colum
be specie) cātaretur. vidit Dominū Iesum
in niuea veste : in quo intellexit qđ dum Io
annes Christum baptizasset. & Patris vocem
audisset & spiritum sanctum in columbe specie
vidisset Christum ī tali forma & habitu vidisse
quali eum tres discipuli in transfiguratione in
monte conspexerunt. Cogitantia autē & scire cu
piēti si Ioannes a Christo ēt baptisma suscepis
set: quia dixit Ego a te debeo baptizari. Dixit ei
deus. In eo qđ Ioannes me tetigit & aquis im
mersit. Baptismum meum ipsi contuli. & quia
desideravit a me baptizari. & agnouit se indi

gere baptismo. ideoq; baptismum christianita-
tis cum innocentia illi tribui. & deinde omni-
bus qui adhuc in nomine meo baptizantur.
innocentiam meã confero. per quã filii celestis.
Patris efficiuntur. Vnde & Pater meus de quo-
libet baptizato dicit. Hic est filius meus. cõpla-
cēs sibi i eo sicut in filio charissimo. Quod si ēt
homo hanc innocentia peccatis amiserit: per
veram penitentiam eam recuperare valebit. Et
dū cantaretur (ipsum audite) Dixit ad Domi-
num. Mi domine. quid a dilecto filio tuo audi-
re debemus? Cui Dominus. Audite filium meū
vos ita vocantem. Venite ad me omnes qui la-
boratis & c. Audite eum vōs docentem. Bea-
ti mundo corde & c. Audite eum vobis consu-
lentem. Qui manducat carnem meam & c. &
illud. Qui sequitur me. non ambulat in tene-
bris. Audite eum precipientem. Hoc est prece-
ptum meum. vt diligatis inuicem. Audite ēt
eum comminantem. In quo enim iudicio iu-
dicaueritis. iudicabimini. & iterum. Qui non
hauilar Crucem suam & venit post me. non po-
test meus esse discipulus: post perceptionem do-
minici corporis. Dixit ad eam Dominus. Ecce
do tibi aurum. hoc est diuinum amorem meū
.i. thūs. et omnem Sanctitatem & deuotionem
meam et ⁱⁿ iniuriam .i. amaritudinem passionis
mee. Singula hec tam proprie do. vt ea quasi
tua mihi valeas redonare. Quod dū anima fe-

cerit. eadē duplicata sibi reddo. & si illa mihi iterum obrulerit. quotiens hec fecerit totiens duplicata sibi reddo. & hoc est cētuplum q̄ homo in presēti accipit. & vitam eternam postmodū in futuro. Hec tria homo singulis annis hac die posset offerre. s. suum diuinum amorē, puritatem sanctitatis eius, & fructum sue passionis.

Qualiter xp̄s anime defectus supplet.

49
Inter missā (In excelsis throno) vidit dominum Iesum vt iuuenem pulcherrimū annorum. xii. velut regem in altari residentē, & hec verba dicentem. Ecce adsum tota virtute mea diuina, vt sanem omnes contritiones vestras. Illa vero cogitabat intra se dicēs. O si laudes plenas deo patri psolueret. hec plus acceptarem. Cui dñs. Ad aliud est affectio diuine laudis. q̄ afflictio quedam aīe. cū nequaquā pro desiderio suo deum valet laudare. Similiter & desiderium deuotio. oratio & bona volūtas quā hēt aīa ad queq̄ bona perficienda. sunt, quedā contritiones aīe, q̄s dū Ego p̄ me ip̄m suppleo oēs cōtritiones eius sano.

6 10
Quod Dominus Iesus Iram Patris mitigat.

Ite apparuit ei Dominus Iesus vt puer annorum. xii. habens tunicam ex viridi & albo colore. dixitq̄ ad dñm. Cur domine cum esse duodenuste primo manifestare voluisti. & in templo inter doctores sedere & ipsos audire & interrogare cum vt credo sepius ante ad tem

plum veneris fm consuetudinē. Cui dominus.
 Quia tunc fm humanā naturam in humanis
 actibus me cepi exercere ī oī sapiētia de die ī diē
 proficiens. licet Deo patri in eterna sapientia es
 sem coequalis. Sic & vestros pueros cū annos
 xii. haberent. deberetis ipsos ad bonum instrue
 re & de malo seriose corripere. Tunc multi nō pe
 titent in religione & spiritali disciplina. Et illa,
 Quid designat hoc duplex vestimentum. Et do
 minus. Per albū colorem designatur virginalis
 puritas mee sanctissime vite. Per viridem idest
 viror quo semper floreo in me ipso. Tunc ait ad
 dominū. Eya amantissime Domine & frater ora
 pro me Patrem tuum celestem. Qui expandens
 manus orabat ad Patrem dicens. In me tran
 sierūt ire tue. & terrores tui conturbauerūt me.
 Quod anima audiens. timebat dyaboli esse
 figmenta. Ad q̄ dominus. Ego sum inquit ille
 qui iram celestis patris mitigavi, & hominem
 deo reconciliaui in sanguine meo. In me vero
 transierunt ire eius. & mihi vnico filio suo non
 pepercit, sed in manus impiorum tradidit, &
 ego iram eius in tantum mitigavi, q̄ si homo
 voluerit nunq̄ de cetero ira eius aduersus eum
 acuetur.

De Conuiuio domini.

A D excitādam deuotionem fidelū in ue
 neratione reuerentissime Ymaginis do
 mini nostri Iesu Christi. Dñica. Om
 nis terra. Quando rome agitur festum ostensio

nis eiusdem ymaginis. data ē sibi talis visio. Vi-
dit igitur Dominum sedentem in monte florido
in sede facta de iaspide rubicundo ornata au-
ro & lapide rubicūdo. Iaspis significauit virore
eternę diuinitatis. aurum vero amorem. Lapis
rubeus passionē quā pertulit pro nobis ex amo-
re. Mons autem erat circumseptus arboribus
plucherrimis plenis fructibus: sub quibus ani-
me Sanctōrū quiescebant. habentes singuli ten-
toria aurea. & comedebant de fructibus in ma-
gno gaudio & delectatione. Hic mōs significa-
bat Christi conuersationem: arbores eius virtu-
tes. s. caritatem. misericordiam & alias. Et s̄m
q̄ quilibet fuerat Dominum imitatus in virtu-
tibus sub arboribus quiescebat. Qui enim do-
minum imitati fuerant in caritate, comede-
bant de arbore caritatis. Qui vero in operibus
misericordie florere reficiebātur de arbore mi-
sericordie: & sic de aliis s̄m merita virtutum.
Deinde omnes qui se preparauerant ad vene-
rationem dominice Ymaginis cum oratione
speciali accedebant ad Dominum. & portan-
tes peccata sua in humeris suis. Ponebant ea an-
te pedes Domini. & mutata sunt ī aurum. Qui
ex amore penituerant. ita vt plus dolerent se de-
um offendisse quā penam incurrisse: eorum pec-
cata similia erant monilibus aureis. Qui ve-
rō psalteriis & orationibus peccata sua rede-
merant. similia erant nodis aureis. Qui au-

tem temptationibus peccatorum variis resti-
terant laboribus. similia erant clipeis aureis.
Et qui peccata sua castigatione carnis purga-
uerant. similia erant olfatoriolis aureis. quia
castigatio redolet aëte, Dominum vt thimiama
suauitatis. His visis dominus ait. Quid de
his faciemus? Vtiq; in amore omnia concre-
mentur. Et adiecit ponatur mensa. statimq; vi-
sa est tibi mēsa corā Domino. Scutellis & Siphis
aureis vndiq; referta. Facies autē Domini quasi
sol radians splendore singula vasa p cibo & po-
tu implebat. Dehinc omnes qui aderant. flectē-
tes genua coram mensa. amici splendore faciei
Domini quasi vestimēto sumebant cibū & po-
tum. que in refectione suauissima angelorū &
omnium bonorum. Illis vero qui eadē die ad
vinifica sacramenta non accesserant. & tamen
cū deuotione aderant. misit dominus per San-
ctum Ioannem euangelistam quasi in parapli-
de refectionem fm regalem suum honorem.
Eya curramus omnes cum desiderio & venere-
mur faciem illam, que i celo erit omnia, que de
fiderare potest mens pia.

Quaer veniamus ad videndū Faciē Xpi. C 12

HEc dei ancilla docuit Sorores vt spiri-
tuali deuotione Romam ad diem qua
ostēditur facies dñi, tēderent legēdo tot
pater noster. quot miliaria iter Romā & ipsum
locum erant. Quo cū peruenissent. sūmo ponti

fici deo suo pctā in oratione cōfiterētur, accipiētes ab eo remissionē peccatorum oīum. & sic in dominica sumentes corpus domini. hora qua eis liberius vacānt ad orādū cū orōne quā dicta uerit: xpi ymaginē suppliciter adorarēt. Quod dū sorores fecissent. supradicta uisio eidē est mōstrata. De Quatuor radiis faciei dñi Yesu.

C 13.

Alia vice hac die uidit ēt a facie dñi Yesu in quam desiderant angeli pspicere quatuor radios prodeuntes. Superior radius in omnes splendebat. qui deo vniti erant. ita ut nil uelint aut desiderēt in pspicis & aduersis nisi dei solius uoluntatē. Inferior in oēs pctōres fulgebatur. ut ipsos ad penitētiam renocaret. Dexter uero radius oēs penetrauit p̄dicatores. qui uerbum dei hominibus nūciant. Sinister autē in oēs qui integra & perfecta fidelitate deo famulātur. Tunc orabat dñm pro oībus qui se orationibus suis cōmendauerant. ut q̄ memoriā celebrant sanctissime. Faciei eius cōsortio nō fraudentur. Ad q̄ dominus. Nullus eorum debet a me separari. Viditq̄ funem de corde dei procedentem in animam per quem illa oēs ad deum qui in eius p̄fētia stabāt. trahebat. Funis uero ille amorē designabat. quē deus anime illi b̄tē infudit per quē oēs ad deum trahebat bono exēplo suo & doctrina. Tunc ipse rex glorie extendēs manū sue oīpotentie benedixit eas dicens: Vultus mei claritas sit. uobis eterna iocūditas.

Quod

Quod Sancti omnia bona sua sibi de
uotis dare possunt.

C 14

Agnes Virgo beatissima in festo suo visa est
Christi ancille: quasi de altari procederet thuribu
lo aureo gemis preciosis optime distincto,
sorores singulas thurificans, & vapore suavissimi
odoris totum Chorum respiciens. Thuribulum vero il
lud intellexit significare cor sancte Agnetis, gemi
na dulcissima verba eius simul commensuratum suavis
simo odore dominum & homines eius verba cum deuotio
ne frequenter letificat & delectat. Cum vero ad matu
ritatem carenter, &c. (Anno Christi) Appruit ei Dominus
Iesus Christus. Hinc sanctam Agnetem sub dextro brachio
complexatam. Dominus autem & beata Agnes habebant vestimen
ta sua videlicet rubea, in quibus omnia verba sancte
Agnetis quasi litteris aureis erant scripta, & illa Ver
ba que in Domini veste erant radio sui luminis.
verba que in veste erant Agnetis irradiabant ut splen
dor in Deum daret, ac deinde chorum & omnes assistentes
illustraret. De corde est singulariter deuote & intente
percellentium radius in cor Dei transibat, qui ultra per
cor Dei cordi Agnetis velut suavissimus liquor
influebat. In quo intellexit, quod omnis deuotio & fru
ctus amoris qui adhuc peruenit ex verbis eius & si
militer omnium Sanctorum velut cum sol glaciem lique
faciens reflere facit in suam originem. Sic omnia in De
um refluunt. & Sancti in his suaviter delectantur. Et
cum dulcia verba sancte Agnetis in choro mul
tiplicarentur ista que hec videbat cepit contristari &

C

Deo cōqueri, q̄ ipsa in religiōis hīru Christo ab
infantia despōsata. Eū sicut hec Virgo bt̄ssi/
ma pueruli etate toto corde nō amasset. Tunc
Dñs ad scām Agnetē. Da ei oīa tua. In quo ver/
bo illa intellexit, qđ Dñs hāc dignitarē sc̄is suis
cōtulit, vt oīa q̄ in eis opatus est, & q̄ p̄ Xp̄o per
tulerūt, dilectoribus & sibi deuotis, q̄ deū p̄ ip̄is
laudāt, & gr̄as agūt, vel dona dei ī ip̄is diligūt,
donare p̄nr. Quod dū bt̄ā Agnes fecisset, illa ief
fabili gaudio repleta rogabat virginum regi/
nā, q̄tenus p̄ dono filiū suum collaudaret. Cui
m̄dit. Lege mihi Ave maria. At illa diuinitus in
spirata, talē prupit in laudē. Ave ex p̄ris oīpotē
tia. Ave ex filii sapīa. Ave ex sp̄s sancti beni/
gnitate dulcissima Maria. celum & terrā illumi/
nās, gr̄a plena infundēs & replens oēs te diligē
tes. Dñs tecum, dei p̄ris vnicus, & tui virginei
cordis vnigenitus amicus & sponsus dulcissi/
mus. Bñdicta tu in mulieribus, que eue fugi/
sti maledictionē, & eternā ipetrasti bñditionē.
Benedictus fructus ventris tui yhs Xp̄s oīum
creator & Dñs oīa bñdicēs & sc̄ificās, oīa viuifi/
cās & locupletās. Tūc bt̄ā Virgo ēt dedit illi oīa
sua, ēt virgineā maternitatē suā, vt dei mater es
set spiritualis ex gr̄a, sicut ipsa est ex natura. Per
hoc quoq̄ itellexit, qđ oēs q̄ se fm volūtātē Dei
regūt, illā ī oībus diligētes & ope pficiētes, Xp̄i
yhu M̄fes efficiuntur, iuxta illud. Quicūq̄ fece
rit volūtātē p̄ris mei &c. Illa ēt vidēs & sc̄tiēs rā

amantissimū & blādissimū dei erga virgines affe-
 ctū, cū mira gratitudine & admiratiōe stupet tā
 tā pietatis diuine dignationē dixit ad eā dñs. Vir-
 gines p̄ oībus sc̄is honorauī in tribus. Primum
 est q̄ p̄ oī diligo creatura. Deīde cū priā virgo
 castitatē suā mihi voueret, in tantū eius amorē
 exarsi, qđ vltērius cohibere nō potui, sed de celo
 ruēs, ei me totū īfudi. Secūdū est, qđ eas sup̄ oēs
 ditauī, q̄a oīa bōa mea, & quecunq; petuli sp̄a-
 li pprietate eis donauī. Tertiū ē q̄ eas sup̄ oēs
 glonificauī, q̄a cū accedūt ad me, eis assurgo, &
 singulare eis susurrū tribuo & sp̄ali liberalitate
 quotiescūq; voluerint, meo p̄fruūtur amplexu.
 Tūc illa dixit, Eya dulcissime Deus, & q̄les debēt
 eē hee virgines felicissime? q̄s ad tātā elegisti pre-
 rogatiuā. Rñdit dñs. Nobiles. Spōse, & diuites.
 Vera enī Virgo quā mihi in talē spōsam elegi,
 debet esse nobilis hūilitate nihil se reputās, sed
 oī creature se īferiorē existimās, cōtēni & abici ex
 corde appetēs, & sic quāto humilior, tāto celesti
 gloria nobilior erit. Egoq; hūilitatē meā sue ad-
 ditiā, vt summā nobilitatē cōsequatur. Spōsa ēē
 debet eē patiēs, q̄a q̄to patiētior tāto elegatior
 ex mea passiōe simul & sua tolerātia appebit. In
 sup̄ dīnā claritatē quā a p̄fe habui añ mūdi cō-
 stitutionē illi p̄fecto decore sup̄addā. Diues etiā
 virtutibus esse debet, cōgregans sibi diuitias oī-
 um virtutū, q̄bus incōparabiles virtutū mearū
 apponā diuitias, vnde affluat & superabundet

delitiis sempiternis.

Item de Eodem.

A Lia vice cū (Offer.) Offerūtur. Regi cāta
retur & illa cogitaret qd mō gratū Deo
offerre posset dixit ad eā Dñs. Qui mihi
cor hūile, paciēs & caritatum obtulerit, satis
gratū mihi munus tribuit. Tūc illa ait. Et qd est
tā hūile cor ī quo tibi cōplaceatur? Rñdit. Cui
gaudiū ē qd despicitur & qd ī penis & qbuscūq;
aduersitatibus gaudet. exultās p eo q passiōi &
hūilitati mee aliqd addicere valeat, & q hēat
vñ mihi sacrificet, hic vere hūilis & paciēs cor
de est. Sūr q proximo suo in oībus q ei eueniūt
bonis congaudet & aduersitatibus dolet, is ve
re caritatum cor mihi offert.

De Purificatione Beate Virginis.

I N scā Nocte purificatiōis Btē Marie. Vidit
ipsam gloriosam Virginem & Matrē in vl
nis suis baiulātē regalē puerū Iesū idutū ve
ste aerei coloris, aureis floribus plēa, & ī pectore
& circa collum & brachia erat scriptū illud mel
lissimū nom en Yhs. Yhs dixitq; ad eā. O dulcissi
ma Virgo adornaueras talē filiū tuū cū ipsum
templo p̄sentares? Et illa. Non ita. sed tñ ipsum
delectabiliter p̄parauī. A die natiuitatis filii mei
īestimabili gaudio ad diē istū spabā, ī quo filiū
meū Deo p̄ri acceptissimā hostiā esse oblatura,
p quē oīs hostia ab initio sc̄i Deo est accepta.
Tātaq; deuotiōe, & gratitudine ipsum obtuli.

¶ si oīum Scōrū deuotio in vnū trāsfula fuisset
 hoīem, mee deuotioni nō posset cōpari, Sed oīs
 letitia mea ad verba Simeōis. tuā ipsius aīam p/
 trāsibit gladius, versa est mihi in merorem. Mul
 totiēs ēt cū filiū meū gremio fouerē, p̄ nimia de
 uotionis dulcedine caput meū suo capiti accli
 nās tātas lachrymas effudi. vt caput eius & faci
 em totā amoris lachrymis irrigarem. Sepius ēt
 hoc verbū dicebā ei. O salus & gaudiū Aīe mee
 Cū anelāri desiderio amabilē Puerū intueretur
 Mater Regia fm q̄ optauit puerū ī sinu suo re
 clinauit. Que repleta leticia, cū Puerū amplexa
 ri vellet se ipsam amplexata est sed puerū nō hē
 bat. Deīde cū ipōretur. Añ (hec ē q̄ nesciuit), au
 diuit Choros angelorū dulci armōia ī aere p̄so
 nare. Hec est q̄ nesciuit p̄ totū psalmū bñdixisti.
 Bñ illi Angelici ordines in aere iubilādo ipsam
 Añ. alternādo cātabāt. s. Angeli. Archāgeli. thro
 ni. Dñatiōes, p̄cipatus p̄tates, virtutes, sed cū
 ad illos ignitos Angelos. s. Cherubī & Seraphī
 venissent, tā dulciter cātabāt q̄ nulli terreno so
 no poterat cōpari, btā āt Virgo stabat ī medio
 choro parutū gestans in vlnis. Appuitq̄ splē
 dor trium cubitorū a terra. q̄ suo fulgore mille
 soles supabat, su p̄ quā; virgo mī filiū suū dīcissi
 mū pōbat. Per splēdorē diuinitas figurabatur,
 quia Deus suimet portitor fuit ī terris, & diui
 nitas hūanitatē regebat. Gloriosa āt Virgo hē
 bat dyadema Regni in capite quod duo Ange

li super caput eius tenebāt, in quo oīum scōrū
merita & dignitates q̄si auro & lapidibus p̄cio-
sis erāt vermiculata, q̄ i hac vita ip̄i deuoto cor-
de seruiērāt, guttuleq; de ip̄so stillabāt, per qd̄ ex-
primebatur gr̄a quā Deus īfundit omnibus, q
sue uirgini m̄ri deuote famulantur in hac uita.
Sct̄is quoq; Gabriel archangelus antecede-
bat eā sceptrū aureū in manu gestās l̄ris aureis īscrī-
ptū. Ave Maria gr̄a plena dñs tecū, benedicta
tu in mulieribus & b̄ndictus fructus vētris tui
Yhs Xps. In quo agnouit quod speciali digni-
tate honoratur in celis, p̄ eo q̄ dei matrē pre ce-
teris meruit tam mirifice salutare. Bt̄ā ergo uir-
go stabat a dextris filii sui, h̄ns aureā pixidem ī
manu, & dū q̄reret qd̄ in ea haberet? R̄ndit. Ex li-
quore diuini cordis quē offerre uolo filio meo
cū oīm labore, q̄ ī eius fuitio cōpletur. Vidit ēt
beatū Symeonē iuxta altare stātē, de cuius cor-
de radius triformis ī modū Yridis exhibat. In
quo ītellexit, quod h̄sile forte & seruēs desiderīū
h̄uit ad Deū. Dixitq; ad eū. Eya īpetra mihi ue-
rū d̄siderīū dissoluēdi & eē cū Xp̄o. Cui Symeō,
melius & p̄fectius est, ut Deo uolūtātē tuā des,
& uelis q̄qd̄ ille uoluerit. Tūc orabat bt̄ām uir-
ginē ut p̄ se & cōgregatōe filiū suū exoraret, qd̄
statī flexis gēibus fecit. Cōpletis itaq; matutis
cū (b̄ndicamus) cū aliis cātaricibus cāere debe-
ret, iterū rogabat eā ut filiū suū p̄ cōgregatione
laudaret. Tūc p̄clara uirgo Maria dulcissime uo-

eis modulatiōe insonuit dicēs. Yhu corona vir
ginū, amator, dulcedo & osculū, & oēs Angeli
& scī q̄ erāt in aera cātābāt dicētes. Te Deū lau
damus in osculū quē amor fecit Virginis filiū.
Post hec splēdor egrediebatur, q̄ totū chorū im
plebat. In quo agnouit qđ brā Virgo filiū suū
laudabat p̄ ipsis & cū ipsis. De hīc oīs Angelonū
exercitus et scōrū cū tripudio Dñm suū p̄sequū
tur ad celestia canētes & dicētes. Viuū te nunc
superi pariter resonant & inferi.

De Throno Dei & beate Virginis. c 17

Domunica esto mihi. Audiuit dilectū aīe
Yhm dulci amoris susurrio dicētē sibi.
Vis mecū is. xl. diebus & noctibus ī mō
te cōmorari? Et aīa. O quā libēt dñem hoc ē, qđ
volo, hoc ē qđ cupio. Tūc oñdit ei mōtē excelsū
& mire magnitudinis ab oriēte vsq̄ ad occidētē
hūitē septē gradus, p̄ quos ascēdebatur, & septē
fontes, et assumēs eā puēit ad primū gradū, qui
vocabatur gradus humilitatis, ī quo erat fons
aq̄ abluēs aīam a cūctis vitiis, q̄ supbia cōmisit.
Post hī ascēdebāt scđm, q̄ vocabatur gradus mā
suetudīs, ī quo erat fōs patie mūdās aīam a ma
culis, q̄s ira pegit. Deīde ad tertiū ascēdētes, q̄ vo
cabat̄ gradus amoris & fōs caritatis, ī quo aīa
lauabat̄ ab oibuspcīs, q̄ ppetrauit. In hoc gra
du Deus cū aīa diu p̄stitit. Tūc aīa pcidit ad pe
des Yhu et statī organū illud dulcissimum vox
Xpi melliflua īsonuit dicēs. Surge Amica mea.

C iiii

· oñde mihi faciē tuā, oīsq; cetus Angelorū & scō
rū, q̄ erat in mōris vertice dulcifluo amoris Epy
thalamio cū Deo & ī Deo, ac si vna vox eēt: ita
dulciter resonabāt & tā dulci modulatiōe psalle
bāt q̄ hūana līgua nō sufficit explicare. Dehinc
q̄rtū ascēdebāt, q̄ dicebatur gradus Obediētie:
Fōs vero scīficās & mūdās aīam ab oībus q̄ pet
iōbediētiā fecit: post hoc ad q̄ntū puenerūt. qui
vocabatur gradus cōtinētie. Fōsq; liberalitatis,
purgās aīam ab oībus q̄ auaritia cōmisit, q̄ c̄ra
turis tā ad suā vtilitatē quā ad Dei laudē put de
buit nō est vsa. Moxq; sextū ascēdētes, q̄ vocaba
tur castitas, ibiq; fōs dīne puritatis purificans
aīam a cūctis q̄ desideriis carnis deliquit. Ibiq;
aīa Dñm seq; pariter cādida veste vestitos vidit.
Dehinc puēit ad septimū gradū, q̄ vocabatur spi
rituale gaudiū. Fōs vero, gaudiū celeste lauans
aīam ab oībus pcīs Accidie. Fōs at ille, nō vt a
lii cū īpetu fluebat sed paulatī & guttatim s̄illa
bat. Quia celeste gaudiū nemo q̄ diu ī hac vita
ē, ad plenū cape pōt, sed q̄si gutta vel saltē nihil
ē respectu veritatis. Post hec dilectus cū dilecta
ad mōris verticē ascēdebāt. Vbi erat multitudo
Angelorū ī modū auiū aureas Cāpanas hñtiū
& dulcē sonū reddētium. In ipō mōte duo erāt
Thrōi mirabili d̄corē nitētes. Primus erat Thro
nus & sedes sūme & īdiuidue trinitatis. De quo
p̄cedebāt quattuor riuī aq̄rum viuarū. Per pri
mū itellexit designari dīnā Sapiām, q̄ Sctōs gu,

benat, ita q̄ volūtatē eius in oībus agnoscit &
hylanteriplēt. Per secūdū dīnā puidētīā, q̄ ip̄sis
oīa bōa puidit, q̄bus eos affluēter faciat i eterna
libertate. Ad tertīū dīnā affluētīā, q̄ ip̄os iebriat
oīm bonorū vbertate, vt nūquā tāta desiderēt,
qn̄ eis abūdātius oīa bōa i fundat. Per q̄rtū volu
pratē dīnā, q̄ tā voluptuose i Deo viuūt faciat
plēitudie gaudiorū affluētes delitiis, q̄rū nō erit
finis, vbi absterget Deus &c. Hic Thrōus hēbat
i sūmitate nodū aureū, sua magnitudine replēs
orbē terrarū, q̄ figurabat dīnitatē, eratq̄ gēma
tus lapidibus p̄ciosis & auro purissimo mirabi
literfulgēs, vt regia structura regis celorū, hēbat
ēt mīta tabernacīa. s. hītacl'a Scōrū p̄iarcharū.
Prop̄harū. Ap̄lorū. Martyrū. Cōfessorū & oīum
electorū. Thrōus verosecūdus erat virgīe m̄fis,
qa vt decet Reginā, merito iuxta suū Regē res
debat. Qui Thrōus ē mīta hēbat tabernacīa. s.
Virgīs, pedissequarū Virginū Sctārū, q̄ digne
Virginē matrē p̄sequūtur. Vidēs ergo regē gl̄ie
ȳhm i solio suo ip̄ialis magnificentie & Matrem
suā a dextris eius, & p̄ admiratiōe illius iocūdis
sime faciei i quā Angeli p̄spicere desiderāt, tota a
se deficiēs an̄ Thronū scē Trītatis ad pedes ȳhu
corrui, quā Dñs eleuās i sinu suo dulciter reclīa
uit. Vestimenta vero eius i finibus parūper erūt
pulvere aspsa d̄ q̄dā cā, q̄ se i vespe occupauerat,
quā brā Virgo accūs detersit. Post hec orabat
brām Virginē, vt pro se laudaret Filiū suū. Que

stati de throno suo procedens cū virginū choro
filiū suum laude ineffabili extollebat. Patriarche
quoq; & pphie laudabāt dñm cū iubilo dicētes.
Sūme trinitati & c. Gloriosus vero Apl'orū cho
rus cū tripudio decātabat. Ex quo oīa & c. Quia
ipī agnouerūt in trinitate a quo oīa bōa pfluxerūt,
p quē oīa scā sunt ī celo & ī terra, ī quo oīa
bōa abscondita sunt. Post hec martyriū victorio
sus exercitus cecinit dicēs. Tibi decus. De hinc
cōfessorū ordo hymnizabat dicens. Bñdictio &
claritas. Inter quos spālīter btm bñdictū pfem
eximū vidit ī veste cādida roseo colofiter texta.
In cādore figurabatur eius virgīalis castitas. In
rubeo qđ vere martyr est, eo qđ tāto labore in or
dīs rigore desudās ī oībus gloriose triūphauit.
Cūq; miraretur cur āgeli nō cāerēt. Dñs. Rñdit.
Tu cū Angelis cātabis, & statī Angelicū illa btā
aīa cōciebāt dicētes. Te scm Dñm ī excelsis lauda
mus. Post hī rogabat Dñm dicēs. O vnice ama
tor, ī quo maxie cōplacetur tibi, vt ab hoībus a
gnoscaris? Rñdit. In bōitate qđ misericōdiū hoīem
expecto, vsq; quo ad pñtiā reuertatur, insup cōti
nue ipm gfa mea ad me traho. Cū vero nllō mō
voluerit cōuerti, exigēte iustitia oportet illū dā
nari. Rogabat et Dñm vt se iūstreret, qđ liter pro
scā eccīa satisfacēt, qđ ipī dilecto suo hoc tpetā
tas iūferret cōtūelias. Ad quā Dñs. Trecentis & gn
quagīta vicibus legas mihi Aīi. Tibi laus, tibi
glīa p oībus, qđ a mēbris mihi tā īdebite īseunē.

Qualiter Anima Deo ministret.

C 10

IN die sc̄to palmarū dñi occupatam h̄et me-
monia de his, que X̄ps Ȳhs Dñs n̄r ea die fe-
cit ī terris, ic̄idit m̄ti eius, vt scire cupet, qd
comodi bt̄a Martha & Maria Dño quū apud se
hospitaret, p̄parassent. Tūc visum est sibi, q̄si es-
set Bethanie ī domo earū. Viditq; domūculam
seorsum paratā, ī q̄ mēsa collocatā & dñm in ea
sedētē iuenit. Que dū interrogasset, quid illa no-
cte egisset? R̄spōdit. Ego in orationibus totam
istā noctē duxi, sed circa diluculū paululū sedēs
obdormiui, & addidit. Talē mihi inquit domū
facies in aīa tua, ī q̄ mihi ministrabis, & statim
videbatur sibi Dñs ad mēsam illā sedere seq; illi
fuit, et primo ī scutella argētea mel sibi prepo-
suit: illū melleū videlicet amorē, qui eum de sinu
p̄ris in presepium reclinauit. Cū p̄ totū mūdū
melliflui facti sūt celi. Sc̄do, ferculū de herb̄ vio-
lant̄i sibi misit, hūilimā. s. X̄pi cōuersationē
qua se oī subiecerat creature. Tertio detulit si-
bi carnes agni, agni videlicet, q̄ pctā totius mū-
di abstulit. Quarto apposuit illi vitulū sagina-
tū sp̄ialis gr̄e dulcedine saginatū. Quinto mi-
strauit ei hinulū ceruorū inextimabile videlicet
desideriū, quo Dñs Iesus. oībus diebus vite sue
vsq; ad mortē cucurrit. Sexto obtulit ei piscē as-
sum, ip̄m designans X̄pm Ȳhm pro nobis pas-
sum. Septio cor Ȳhu X̄pi diuersis optimi odo-
ris cōditū aromatibus, oībus. s. virtutibus refer-

tū & plenū eidē p̄pōebat, p̄pinauit ēt ei triplex
 poculū. Primo vnū valde bonū, per qđ notaba
 tur oīs labor sc̄issime Xpi cōnerlationis & oīm
 electorū. Sc̄do rubeū vinū, Xpi passionē & mor
 tē figurās. Tertio p̄pinauit sibi merū optimū &
 suauissimū significās dīne. s. dulcedis it̄mam &
 sp̄ualē ifusionē. Hic aut̄ oīa q̄libet aīa Deo deuo
 ta sp̄uāit mīstrat. Cū ista deuota recolit gratitu
 dine & pro his Dñm Iesum laudans benedicir.

Quīq; modis laudes domini offerre debemus.

219
A Lia qđā nocte cū ex tristitia somnum ca
 pere neq̄ret, audiuit angelorū Choros p
 lonare. Iacta cogitatū tuū Dño, & ipse
 te enutriet. Viditq; Dñm st̄atē corā se ī viridi ve
 stimēto. Ad quē illa. O amatissime Dñe, cū sit tē
 pus passionis, cur viridi veste idueris? Cui Dñs
 scriptū est. Si in viridi ligno hec fecerūt, in arido
 quid fiet? In quo intellexit. Quia si virore oīum
 virtutū. s. Iesum tā diuersis affecerūt penis, quid
 tunc eis, qui aridi sunt oībus bonis, nisi eterna
 p̄parātur tormēta? Tūc orauit Dñm, vt se īstrue
 ret, qđ sibi laudis facere dēret hoc t̄ps passiōis.
 Qui oñdit ei digitos manus sue. Per quos edo
 cta est ip̄m qnq; modis laudare. P̄rio suā icōpre
 hēsbilē oīpotētiā, qua ip̄e prepotēs Dominus
 Angelorū & Hoīum, Pro hoīeq; ipotens est esse
 ctus. Sc̄do inscrutable sapiām, qua ip̄e tāq; fa
 tuus est reputatus. Tertio suā ineffabile carita
 tē, quā gratis odio est hītus p̄saluādis. Quarto

suā benignissimā miā, qua pro hoīe tā crudeliter
h morte ē dānatus. Quāto suā dulcedinē suauif
simā, q̄ morte amarissima ē p hoīe amaricatus.

De noīe Dñi Yhu & d̄ eius vulneribus Sacris. C 20

IN missa qñ cātabatur (nos at̄ gliari oportet
ī cruce Dñi n̄ri Iesu Xpi ī quo est salus
vita & resurrectio n̄ra &c) Dixit ad eā Dñs.
Attēde verba h̄, s. ī quo est salus &c. In cruce ve
ra salus est nec extra eā alia salus iuenitur. In q̄
cūq; ergo aīa crux. i. tribulatio nō est, nulla pa
tiētia est, & vbi patīa nō est, salus nō est. Vera ē
vita hoī ī Cruce data est, qñ Ego vita aīe morte
amoris ī Cruce moriēs aīam in pcīs mortuam
vniūcaui, & ī me eternaī viuere redonaui. Per
Cruce quoq; hōi datū est, vt quotiēs p pctm̄ la
bitur, totiēs penitēdo resurgat. In sup̄ carnis re
surrectio & eterna libertas. Et cū in Ep̄la legere
tur (Dedit illi nomē quod ē sup̄ oē nomē) Di
xit ad Dñm. Mi Dñe qd̄ est illud dulcissimū no
mē qd̄ tibi dōatū ē a p̄re? Cui Dñs, Nomē illud
est saluator oīm sc̄lorū. Ego enī saluator & redē
ptor oīm que sunt, fuere, queq; post futura. Ego
saluator eorū qui fuerūt ī tpe, quo homo cū hoī
bus cōuersatus sum. Ego saluator eorū, qui fue
runt anteq̄ hō fierē. Ego saluator oīm q̄ mea do
cūmēta sunt secuti. Et qui mea adhuc volunt se
qui vestigia vsq; ī sc̄lorū finē. Et hoc est nomen
meū dignissimū, qd̄ mihi soli ab initio sc̄li a p̄re
preordinatū est, qd̄ ē sup̄ oē nomē. Cū aut̄ Deo

gfas ageret p̄ eius vulneribus sc̄ssimis, or̄as vt
tot amoris vulnera aīe sue īfigeret, quot ip̄e icor
pore suo ptulit. Dixit ad eā Dñs. Quotiēs hōī re
cordatiōe passiōis mee ex amore īgemiscit, to
tiēs q̄si vernāti rosa vulnera mea leuiter tāgit, &
exīde iaculū amoris ī aīam eius resilit, vñ salubri
ter vulneratur. De Desiderio Anime.

Feria q̄rta dū cātaretur missa. (In noīe Dñi
oē genu flectatur). Dixit ad Dñm. O si nūc
ptatē haberē, vt celū & terrā & infernū cum
oī creatura tibi dulcissimo & fidelissimo amato
ri cū oī reuerētia inclinarē. Cui Dñs benigne re
spōdit. Comēda mihi q̄ citius hoc ī memetip̄
so pficiā. Quia ego contētius sum totius crea
ture, & cū me exubeo Deo p̄si p̄ laudē siue ḡfartū
actionē, oportet vt oīs creature defectus per me
& ī me dignissimo suppleatur. Bēignitas etiam
mea nō finit, vt aliquid de his que fidelis aīa desi
derauerit, & p̄ se nequiverit, īp̄fectū reliquatur.

De Arbore Crucis Christi.

Ite ī quadā missa. (Nos at). Vidit ī medio ec
clesie arbore pulcherrimā p̄ceritate & latitu
dine sua totā terrā īplētē, que ex tribus fron
dibus de terra simul ortis excreuerat, & frōdes ar
cuatē & reflexe erāt ad terrā. Sub vna frōdī erāt
bestie, que vescebātur ex fructu, qui de arbore ca
debat, designātes p̄cōres & hoīes bestialiter vinē
tes, qui bonis Dei sine gratitudine fruuntur, si
cut bestie nūquā ad ip̄m p̄ ḡrānū actionē resp̄

ciētes, a quo bona cuncta procedunt. Sub alia
erāt hoīes comedētes ex fructu arboris, per quos
iusti q̄q̄ ī ecclesia notabātur. In tertia erāt aues
suauissime modulātes. Per quas scōrū aīe deū si-
ne sine laudatiū exprimebātur. Aīe ēt purgādo-
rū ī similitudine capitū veniētes ex odore arbo-
ris reficiebātur. Aues vero quedā nigre arbore
circunvolabāt, sed fumus magnus de ea egre-
diēs illas lōgius effugabat. Per aues ītellexit de-
mones figurari, & qualliber īfestationes hoīm,
quasi nullo melius quā ī memoria dñice pas-
siōis supabit, qđ p̄ fumi asperitatē figurabatur.
Sacerdos quoq̄ qui missam celebravit, vestitus
& p̄paratus erat foliis eiusdē arboris & ramu-
sculi pleni fructibus eū circunpēdebāt, in quo
mōstrabatur, qđ oīs qui diligit & colit Xpi pas-
sionē, eius virtutes nobiliores acquirit. Et quic-
quid boni egerit fructuosius in eius meritū ce-
dit. Oīum ēt corda fideiū ī similitudine ardētiū
lāpadum annexa pēdebāt ī ramis arboris, & li-
quor, qui ī ip̄is lāpadibus ardebat, ex arbore in-
fluebat, per qđ inuebatur, qđ nullus Deū dilige-
re pōt, nisi a deo gr̄a ip̄si īfundatur. In hoc vero
qđ ardētes erant, figurabatur, qđ qui vult Deū
diligere, ad eius se teneat passionē, sepius eam
rememorādo & colēdo, quia ī ea sufficiētē ha-
bebit materā diligēdi, nihilq̄ est qđ sic afficiat
& ardescere faciat mētē, sicut recordatio passio-
nis Dñi nostri ih̄u Xpi.

De passione Domini nostri Ihu Xpi.

IN Parasceue iter alia innumera bona que fecit ei Deus. Dixit ad Dñm. O mi dulcissime Deus i quo p̄t tibi hō restituere? qđ hac die p̄ hōim salute capi & ligari dignatus es Respōdit Dñs. Vt i vinculo vere obediētie pp̄ me voluntarie ac libenter sit ligatus. Et aīa. Quid laudis tibi faciet, qđ imūdis iudeorū sputis es consputus & colasiscelus imitibus? Cui Dñs. Dico tibi i ueritate, oēs q̄ prelatos suos cōtemnūt, i faciē meā cōspuūt. Siquis illā cōtumeliā mihi cupit emendare. Prelatos suos debet honorare. Quid gr̄arū actiōis. Opūssime p̄ alapis accipis es? Rñdit. Vt hō p̄scriptā cōsuetudinē & statuta sue religiois fideliter & districte teneat. Et aīa. Quid laudis o amice fidelissime referas p̄ dolore, quē passus es, cū ipiali capiti tuo corona ipri mebatur spinea. Ita ut roseo sanguie delitiosa Facies tua i quā angeli p̄spicere d̄siderāt tota uelatur. Rñdit. Vt hō cū tēptatur. Totis viribus fortiter resistat. Et quot tēptationes i meo noīe supat. Tot i meo dyademate gēmas ponit p̄ciosas Et aīa. Quid p̄ eo maḡorū sapiētissime. Qđ ut fatuus in veste alba delusus es. Rñdit. Vt hō nil q̄rat i uestibus ornatū nec p̄ciositatē. Sed ei us solā necessitatē. Et aīa. Quid gr̄arū actiōis p̄ eo o cordis mei vnice, qđ tā ihñaniter & acriter flagellatus es? Rñdit. Vt hō p̄fecta fidelitate & patia mecū p̄seueret tā i p̄spis quā i aduersis.

Et aīa

Et aia. Quid amatissime p eo accipies, qđ pedibus crucifixus es? Rñdit. Vt oia desideria hō sū dat i me, et si mecū nō pōt desiderii hēre, hēat tñ voluntatē habēdi desiderii, et tñc profecto accipio volūtate. Et aia. Quid p eo qđ manibus crucifixus es? Rñdit. Vt hō se i oibus bōis opibus exerceat, etcūcta opa mala pp me dimittat. Et aia. Quid tibi o dulcor vnice debet grātū actionis hō referre p illo amoris vulnere, qđ i cruce accepisti p ipō hoīe, cum amor in vincibilis sagitta amoris cor tuū mellifluū perforauit, vñ nobis aqua & sāguis i remediū pfluxit, et sic deuictus magnitudie amoris spōse tue mortuus es amoris morte? Rñdit. Vt homo omnem voluntatē suam mee conformet voluntati, et voluntas mea illi semper i omnibus & super oia sit accepta. Dixit et ad eā Dñs. Dico tibi i veritate, siqs ex deuotiōe passionis mee lachrymas effuderit, suscipe volo, ac si ipse p me sit passus. Et aia. Eya mi Dñe, quali deuotione valeo puenire ad has lachrymas? Rñdit. Ego te docebo. Prio cogita qđli amicitia & dilectiōe meis inimicis obuiam pcessi, qui me cū gladiis & fustibus ad mortem querebāt, tāquā latronē & maleficū, sed ego tāquā filio suo mī illis obuiā me dedi, vt eos de faucibus luporū eruerē. Secūdo cū alapis i mitibus me cederēt, quot alapas mihi dederūt, tot dulcia oscula eqrū aiabus prebui. Qui vsq; i diē nouissimū per passionē meā debēt saluari. Tertio

D

eū ferocissime flagellabat , tā efficacē p̄ eis ofo-
nē fudi ad p̄rem celestē , vt multi ex eis cōuerterē-
tur. Quarto cum spineā coronā capiti meo in-
poneret, quot spinas mihi ipresserūt, torgēmas
ī ipsorū coronā collocaui. Quinto cum me cru-
ci clauis affigerēt, & oīa mēbra mea distēderēt,
īta vt ossa mea & viscera dinumerari possēt, tota
mea dīna virtute attraxi aīas eorū ad me, oīum
videlicet, q̄ ad vitā eternā sunt predestinati, sicut
ante dixi. Cū exaltatus fuero a terra, oīa traham
ad me ipsum . Sexto cū lācea latus meū apiret,
ex corde meo, ppinaui eis poculū vite, q̄ p̄ Adā
hauserāt poculum mortis, vt eēt oēs filii vite
eterne & salutis ī me, q̄ sū vita. Cū vero corpus
Xpi sūp̄fisset, dixit ad illā dñs. Vis videre q̄liter
ego nunc sum ī te, & tu ī me? At illa tacebat, q̄ ī
dignā se reputabat, statimq̄ vidit dñm tāquā p̄
lucidā cristallū, & aīam suā velut aquā peruiissi-
mā & fulgidā p̄ totū corpus xpi defluētē. At illa
multū admirabatur super inextimabili dono &
stupēda dei grā & pietate erga se. Cui dñs. Me-
mēto q̄ beatus Paulus scribit. Ego sū mīmus
apostolorū, q̄ nō sum dignus vocari apostolus.
Grā aut̄ dei sum id, qd̄ sum, sic & tu nihil es ī te,
sed id qd̄ es, p̄ ḡfam meā es ī me. Cū aut̄ s̄m mor-
tē sepeliretur, dixit ad dñm. Nūc o cordis mei
vnice te ip̄m sepeli ī me, & me tibi īseparabiliter
astrige? Respōdit. Volo me sepelire ī te. In capi-
te tuo volo esse fruitio sensuum tuorum & ope

ratio manuum tuarum, & exercitatio omnium
sensuum & actuum tuorum.

Item de eodem.

I Tē i sc̄ā nocte parascues i ofone sua dixit
ad dñm. Dulcissime dñe in quo tibi recōpē-
sare possum, q̄ hac nocte pp me captus & li-
gatus es? Respōdit. Cū desiderio & bona volūta-
te, hec enī duo sunt velut serica ligamēta, cū qui-
bus me aīe tue suauiter colligabis. Cor enī beni-
uolū & ad queq̄ bona paratum, de facili me nō
amittit, sed cogitationes inutiles, que illi i puise
aduenerit, q̄si nullius delicti sunt, si tamē nō spō-
te & cū deliberatione postquā auerterit, eis imo-
ratur, & addidit. Cū me traderē i manus iniquo-
rū, ligauerūt & fecerūt i me, quicquid voluerūt, si-
guā meā vero ligare nō potuerūt. Ego autē liguā
meā ita ligavi, vt nullū verbū, nisi qđ vtile eēt, loq̄-
vellē. Sic hō q̄libet, q̄ licet ptatē hēat loquēdi bo-
nū siue malū, linguā suā sic refrēare debet. vt nū-
quā verbū loquatur, quo pximū suū ledat aut
turbet. Circa primā vero cum esset in recorda-
tione, qđ Xps bñdictus illa hora p̄sidi iudicādu
astitisset. Dixit ad eam dñs. Veni mecū ad iudi-
ciū, & assumēs eā statuit eā ante p̄sem celestē se-
cū. Tūc oēs sc̄i cū oībus creaturis sr̄ eā sūt cōq̄sti.
Seraphi accusabāt eā p̄ eo qđ dñū amorē, quo
a corde dei fuerat accēsa, sepe per teporem extē-
xerat. Cherubin p̄clamabāt eā, eo qđ sm lumē
dñe cognitionis, quo p̄ cetetis illuminata erat,

D i i

se non regebat. Throni conquesti sunt, q̄ pacatissimū regē, q̄ thronū ī ea firmauerat, sepe inutilibus cogitationibus īquietādo turbasset. Dñā tīōes dicebāt, qđ regi & dño suo se cū debita reuerētia nō subdidisset. Principatus cū querebatur, qđ dīnā nobilitatē, qua ad ymaginē dei scā ī se nec in aliis esset venerata. Potestates accusabāt eā, qđ se dīne maiestati cum tāta reuerētia & tremore, vt dignū fuerat nō īciāsser. Virtutes cōquesti sunt, qđ se in virtutibus scīs debito mō nō exercuerat. Archāgeli dicebāt, qđ dei suau colloquio, p̄ vt debuit, nō ītēdisset, nec p̄ eos q̄ ei mīstri deputati sunt dilectione suauia & amatoria susurria direxisset. Angeli q̄rulabātur, qđ eorū mīsterio īdigne vteret. Btā virgo cū q̄rebat, qđ dulcissimo dei filio, quē sibi ī frēm genuerat, īfidelis extitisset. Apostoli cōclamabāt, qđ eorū doctrinā diligētī studio nō fuisset secuta. Martyres dicebāt, qđ penas & īfirmitates inuita sustinisset. Cōfessores accusabant eā, qđ in religione & spūali exercitatione negligēter egisset. Virgines q̄rulabātur, qđ tā amatissimū spōsum toris visceribus nō amasset. Oēs creature īsiml cōclamabāt, qđ eis indigne vsa fuisset. Tunc benignissimus yhs dixit ad p̄rem, de oī querimonia ei obiecta ego ad singula p̄ ea respōdebo, quia eius amore me fateor esse captū. Cui deus p̄ dixit. Quid te ad hoc coegit? R̄ndit. Mea electio, quia eā mihi ab eterno pre elegeri. Tunc aīa cōf

dēs de gra tāti fideiussoris sui cōfidēter accepit
cū iter brachia sua dicēs ad p̄sem. Ecce p̄sento ti
bi pater colēde humilimū filiū tuū, qui tibi pro
me plene p̄soluit qcq̄d delequi p̄ supbiā. Ecce p̄
sento tibi filiū tuū māsuētissimū, qui p̄ me sat̄
fecit quicquid peccaui p̄ irā. P̄sento tibi filiū
tuū amātissimū, qui est amor cordis tui, qui ple
ne suppleuit qcq̄d odio deliq̄. Largiflua ipsius
liberalitas, oē qđ auaritia peccaui, exsoluit. Scīb
simū eius studiū accidiā meā emēdauit. Sūma
eius abstīnētia oēm intēperātiā meā suppleuit.
Eius īnocentissime vite puritas exsoluit oē qđ
malis cogitationibus, verbis aut fc̄is deliqui.
Eius sūma obediētia qua factus est obediēs vsq̄
ad mortē oēm ī obediētiā meā deluit. Eius de
mū p̄fectio oēm īp̄fectionē meā excusat. Ad ter
tiā vidit Dñm ineffabili claritate & decore cir
cūdatū, ita vt a plāta pedis vsq̄ ad verticē singu
lari ornatu totus floreret, & hoc p̄ eo accepit,
q̄ tā inhumaniter pro nobis fuerat flagellatus.
Habebat et ī capite sertū ex diuersis & pulcherri
mis floribus tā mirifico ope factum, qđ eius si
mile anima nūquā vidit. Hoc sertum sibi Xps
effecerat ex diuersis doloribus, quos ī capite su
stinuit. Ad sextam vidit Dñm baiulare sibi cru
cē & oēm cōgregationē aduenire, & singula gra
uanima & onera sua ī similitudine frōdisi viren
tium cruci supponere. Que oīa dñs benignissi
me suscipiēs, patientissime & letissime cū cruce

D iiii

sua portabat, sed & sorores omnes dñm portare
 iuuabāt. Circa nonā vero appuit sibi Dñs í glo
 ria mirabili & maiestate, habēs torquē aureā, in
 q̄ erat clipeus cōtinēs oīa passionū domini ge
 nēra, q̄ totū pectus dñi cōtexit, superius liliū ha
 bēs cādidissimū íferius rosam pulcherrimā. Per
 hunc clipeū figurabatur victoriosa Xpi passio.
 Per liliū eius inocētia. Per rosam eius sūma Pa
 ciētia. Cū autē sorores ad scām comunionē acce
 derēt, Dñs vniciq; persone dabat cor suū dñm
 repletū optimis aromatibus mira suauitate re
 dolētibus. Aromata ēt illa ex oī parte cordis, vt
 nouellule viridissime & florētes erūpebāt, ita vt
 rotū florigerū eē videretur. Sigule et accedētes,
 predictū clipeū a Dño acceperūt, ita vt í cuiusli
 bet pectore idem clipeus miro decore fulgeret.
 Per qđ figurabatur qđ dñs Yhs sue passionis vi
 ctoriā suis fidelibus cōtulit, vt sit eis munimē &
 robur contra omnes inimicos.

Item de eodem.

H Ora vero q̄ scām crucē osciari debebat,
 ad vulnus pedū diuinitus íspirata dixit.
 En oīa desideria mea tibi Dñe mi ífigo,
 & ea tuis adapto desiderijs, vt ex íde plene purifi
 cata nūq̄ de cetero terreis valeāt íplicari. Ad vul
 nus quoq; dextre máus ait dñs Hic reconde oīa
 spūalia tua, q̄ í spāli hītu neglexisti, vt p̄ mea ti
 bi plene restaurentur. Ad sinistrū ait, hic oēs tu
 as pēas & aduersa repōe, vt ex vniōe meatū pas

sionū dulcescāt, & dō ī sūma patiētia, redolcāt,
 sicut vestis cū speciebus cōdita eūdē spirat odo
 rē & mica panis melli īuncta eiusdē suscipit sua
 uiratē. Ad vulnus cordis ait. In hoc vulnere a/
 moris, quod rāte āplitudinis est, q̄ celū & terrā
 & oīa q̄ in eis sunt, cōplectitur, oēm amorē tuū
 ad meū diuinū amore reollocat, vt exīde pficia/
 tur, & sicut ferrū cādēs cū igne, ī vnū redigatur
 amorē. Ad vespas dominū vidit q̄i de Cruce
 depositū, & brām Virginē ip̄m in sinu tenētē,
 sibiq̄ dicentē, accedēs osculare salutifera vulne/
 ra dulcissimi filii mei, q̄ pro tuo suscepit amore.
 Cordi eius tria oscula ī prime agēdo illi gr̄as p̄
 effluxu illo, quo ab eterno ī te & ī oēs electos ef/
 fluxit, effluit & effluet sine fine. Ad vulnus d̄xte
 manus in osculo gr̄as agas, q̄a ip̄a ē adiutrix &
 cooperatrix oīum bonorū operū tuorū. Ad sinū
 strā vero, q̄a ad ipsam tutū semp̄ iuēies refugiū.
 Vulnus at̄ dextri pedis osculare ī gr̄arū actiōe
 proferuētī desiderio, quo oībus diebus vite sue
 post te īsiti cucurrit. Sinistri aut̄ pedis vulnus
 cū gratitudine osculeris, q̄a ibi semp̄ iuēies re/
 missionē p̄corū oīum. Habeas ēt triplex vnguē/
 tū, quo ipsū aīe tue dilectū īcessanter pungas. s.
 oleū oliue, p̄ qd̄ misericordia exprimitur in opi/
 bus videlicet mīe & pietatis frequētius exercen/
 do. Secūdo oleū mirtinū, vt tribulatiōes & infir/
 mitates gaudēter cōstanter & fideliter p̄ Dei a/
 more supportes. Tertio vnguētū balsamiticū. s.

D iiii

vt oīa dona Dei cū gratitudine p̄ eius laude soli
 us suscipiēs nihil īde spes aut velis, sed in ip̄m
 q̄ est fons & origo oīum bononū refundas. Cir-
 ca cōpletoriū bt̄a Virgo ad eā dixit. Accipe fili-
 um meū & sepeli eū ī corde tuo. Statī illa cor su-
 um in similitudine sarcophagi argētei coopcu-
 lū aureū habētis vidit. Per argētū mūdicia cor-
 dis figurabatur, p̄ aurū vero amor, q̄ deū ī aīa te-
 net & cōseruat. Cū ergo x̄pm intro, vt sibi vide-
 batur, icluderet, dixit ad eā, hic me semp ī corde
 tuo iuenies. Et ecce do tibi securitatē eterne vite
 & omnibus pro quibus orasti hodie.

Itē de passiōe Domini n̄ri Ȳhu X̄pi.

Q Vi dñice passiōis colēdā memoriā fre-
 quētare desiderat, feria. vi. vice horarū,
 legat septies psalmū, exaltabo te Dñe,
 qm̄ suscepisti me, & post circulū anni hēbit tot
 versus, quot Dñs Ȳhs vulnera hūit. Itē legat si
 pōt vnā passiōē Domini, & agat Deo gr̄as in-
 ter cetera. Quia de vulnere sinistri pedis proflu-
 xit nobis lauacrū salutis, & a d̄xto flumē pacis.
 A manu vero sinistra p̄duxit nobis fluēta gr̄e.
 A dextra autē medicamē aīarū. De vulnere quo-
 q̄ dulcissimi cordis eius erupit nobis aq̄ viuifi-
 cans & vinū iebriās. s. sanguis Ȳhu X̄pi dñi no-
 stri & omnis boni copia infinita.

I Quod maxime Deo in hoīe cōplaceat
 Tē interrogauit Dominū, qd sibi maxime in
 hoīe cōplaceret? Cui Dominus. Vt qlibet

cum magna gratitudie ppēdat, & iugi memō-
ria reuoluat oīum virtuosorū opum meorū ex-
ercitia, que ī terris opatus sū, & oīm pēarū & iu-
riarū mearū, q̄s sustinui triginta tribus annis. In
q̄nta vixi miseria, & quanta mihi exhibebatur
contumelia a mea creatura, & tādē mortuus
sū ī cruce morte amarissima ob amōrē aīe hoīs,
quā mihi sponsā mercatus sū p̄cioso meo san-
guīe. Hec oīa vniciq; ita sint accepta & grata,
ac pp̄ ipsius solūmodo sū p̄pessus salutē.

De resurrectione Domini nri Yhu Xpi. C 27

IN scā nocte letabūde resurrectionis Domini
nri Yhu Xpi hec ancilla vidit ip̄m, q̄si in se-
pulcro resideret, & agnouit. diuitus illustra-
ta, q̄lter deus p̄ totā suā diuinā potētā huma-
nitati Xpi ī eius resurrectione dedisset. Filiq; Dei
persona oēm suā clarificationē, quā ab eterno a-
p̄se hūit, sp̄sq; scūs oēm q; suā dulcedinē, bōita-
tē & amōrē plene īstudit eius gloriāte humāi-
tati. Dixitq; ad eā dñs. In mea resurrectione ce-
lū & terra cū oī creatura mihi mīstrabat. Et illa
Et quōīquit tibi celū seruiuit? Respōdit. Oēs an-
gelici sp̄s ī obsequio mihi aderāt, & statī videba-
tur sibi qđ videret multitudinē angelorū circā
sepulcrū, ita qđ a terra vsq; ad celū circundarent
dñm quasi murus. Tūc illa dixit. Eya & quid an-
geli tibi illa hora decātauerunt? Respōdit. Scūs.
Scūs. Scūs dñs deus &c. Eya nūc sif iubilemus
&c. licet nō eadē verba, tū eiusdē Iesus cecinerūt.

Vidit et cōgregationē totā circa dñm, d̄ cuius corde plures radii i singulas psonas trāsibāt, & Dñs cuilibet manū suā extēdēs, glorificationē suā donabat dicēs. En claritatē mee glorificate hūanitaris vobis tribuo, quā cordis mūdicia & dulci i iuicē socialitate ac vera patiētia cōseruabitis, ac i die iudicii i vobis cū gl̄ia pñtabitis.

c 28

De vnguento spiritali.

I Tē cū sepulcrū visitaretur. Hec deo deuota virgo dixit ad Dñm ardēti corde. Eya dilectē mi, ex milibus electe, doce me, quo vnguento te aie mee amatorē pūgā? Cui dñs, Accipe illā ienarrabilē suauitatē, q̄ ab eterno de meo diuino pfluxit corde i p̄rem & sp̄m sc̄m, de q̄ tibi cōficiēs vinū. Sc̄do illā dulcedinē q̄ idulcatū est p̄ oībus cordibus cor genitricis mee virgineū, de q̄ tibi facias mel dulcissimū. Tertio deuotionē, q̄ añ passionē erā in feruētissimo desiderio, & deuotiōe ac amore ardentissimo, de q̄ tibi cōficiās balsamū poptimū. Cōtinuo vidit se habere pixidē plenā vnguēto redolēte odore mirifico, de quo secundum cordis sui desiderium perunxit Dominum & vulnera eius rosea, anima vero medicamina est osculata.

c 29

De domo cordis.

P Ost hec oñdit ei Dñs pulcherrimā domū excelsam & amplā nimis, iura quā aliā vidit domūculā factā ex lignis cedrinis i terā us laminis argēteis valde splēdidis cooptam in

cuius medio domus residebat. Hanc domū cor
Dei cō recognouit, quia multotiēs ipm tali vi-
derat forma. Domūcula vero iterior aīam illā fi-
gurabat, q̄ sicut ligna cedrīa īputribilia sūt, ita
īmortalis ē & eterna. Huius domus ianua erat
ad oriētē posita, hñs pessulū aureū, ī quo catēu-
la pēdebat, tēdens in cor Dei, ita vt cū ianua a-
piretur, catena illa cor Dei cōmouere videretur.
Per ianuā itellexit designari desiderū aīe. Per pes-
sulū, eius volūtātē. Per catenulā vero Dei deside-
rū, qđ semp aīe desiderū & volūtātē pūeit, & ex-
citāt & trahit ad deū. Et ait Dñs ad eam. Sic aīa
tua semp est in corde meo īclusa, & ego in corde
aīe, & licet in īrimis tuis me cōtineas, ita vt inti-
mior sim oī īrimo tuo, tamē diuinū cor meum
ita excellēs & supeminēs est aīe tue, vt oīno ī at-
tīgibile tibi videat, qđ p huius domus altitudi-
nē & āplitudinē denotat. Aīa vero orabat dñm,
q̄ritus eā ad sui dignissimi corpis susceptionē
dignaret pparare. Cui mīdit. Dū vis cōicare, di-
ligēter aīe tue domū pspicias, si parietes eius aut
lesi sint aut īfecti. In oriētali pte cōsidera, q̄ stu-
diosa vel q̄ negligēs in oībus q̄ ad Dñm p̄tinēt
fueris. Sī laude Dei & grānī actiōe, ī orōne & ī ei-
us obfuationē mādatorū. In pte aūtrali, pp̄deq̄
dūota fueris mee mī & oībus sc̄tis, quātū p̄feca-
ris eorū exēplis & doct̄ria. In occidētali pte itue
rediligēter q̄rū p̄feceris siue defeceris, q̄ obediēs
& hūilis, fueris q̄ patiēs ad iniurias, & si regulā

tuā & statuta bene tenueris, si vitia ī te extermi-
naueris & deuiceris. In pte aq̄lōari, attēde quā fi-
delis toti fueris ecclesie, q̄liē erga p̄ximū egeris, si
ip̄m īrimadilexeris charitate, si oīa aduerſa eius,
tua reputaueris. Si p̄ pctōribus & aīabus fidelīū
& oībus īdigētibus duote oraueris, & si quā ma-
culā aut lesionē ī oībus his īueneris, p̄ hūilē pe-
nitētīā in satisfactiōe studeas reparare. De hīc aīa
ip̄am domū ītrās, ad pedes Dñi cecidit, q̄ ille di-
gnāter eleuās, ī sinu suo posuit, & ter osculās di-
xit. Do tibi osculū pacis ex pte oīpotētie, sapīe
& icōmutabilis bōitatis mee. Cū autē cātaretur
missa (Resurrexit). Dñs bēignissime ip̄i blādie
baſ dicēs. Ecce r̄surrexi, & adhuc tecū sū, p̄petuo
tecū māsurus. Posuisti sup me manū tuā. i. īten-
tionē oīum operū tuorū, & aliis multis īeffabi-
libus verbis eā est allocutus. Anima autē ad tan-
tā Dñi dignationē stupefacta hūili reuerentia a
Deo se elōgare volebat, quā domīus magis sibi
attrahēs dicebat. Eya faue mihi vt tecum sim &
fruar delitiis meis. Et cū (Ḡſia ī eccelsis Deo) cā-
tareſ. Desiderabat Deū p̄ his & oībus dōis suis
collaudare. Tūc ad eā dominus ait. Si laudate
me cupis, glorifica me ī vniōe illius reuerentissi-
me glorie, q̄ deus p̄ oīpotētia sua cū spū scō me
glorificat. Et ī vniōe altissime glorie, q̄ ī scripta-
bili sapīa patrē & sp̄m̄ sc̄m̄ glorifico. Spūs q̄ scūs
sua bōitate icōmutabili patrē & me dignissimo
mō extollit. Post tertiā itaq; dū fieret p̄cessio, l.

cervalde debilis eēt, cū baculo a fororibus ī p̄ces
 siōis sine se circūduci faciebat, & vidit dominū
 Yhm ī similitudine dyacōi idutū dalmatica ve
 xillū rubeū manu gestātē secū & cū qlibet p̄sona
 eūtē, & cū miraret, cur dominus ī similitudine
 dyacōi cū singul' apperet? R̄ndit. Sicut dyacōus
 altari deseruit, sic ego adsisto Deo p̄fi meo ad oē
 īperiū eius patus. Nūq̄ ēt aliq̄s dyaconus tam
 studiosus in ministrādo fuit, sicut ego cuiusli
 bet anime fidelis minister adsisto.

Qualr Deus cōgregationi mīstravit.

C 30

AD vesp̄as dū cātaretur añ (Regina ce
 li) vidit beatam virginem in choro stan
 tem, & virginem filium suum in dexte
 ra tenētem, cuius vestes trifoliis & scutis splēdi
 dis erāt plene. Per trifolia ītellexit excellentiā ve
 nerāde trinitatis designari, que tota sua d̄nitas
 te ī X̄po corporāl' h̄itabat. Per scuta quorū acu
 cies ad terrā erat versa & latitudo erecta, ītellexit
 qd̄ X̄pi cōuersionis & passionis austeritas, si
 ne bono esset quasi terminata, sed gaudiū & glo
 ria, quā p̄ ea accepit ī celesti regno fulgida & di
 latata triūphū optet sēpiternū. Hēbat et d̄ns co
 ronam splēdidā, de qua ēt scuta pēdebāt, in qui
 bus plucide cruces erāt. De quibus singulis qn
 q̄ radii exhibāt. Dixitq̄ d̄ns. Ecce adhuc prepara
 tus aduēi, vt vobis ī sero mīstrē. Quīq̄ enī fercu
 la vobis ī hac cena mīstrare volo, quorū primū
 est gaudiū, qd̄ hodie d̄nitas de mea habuit hūa

nitate & humanitas de diuitate. Scdm est gau-
 diū, qđ habui cū amor p̄ vniuersis amaritudini-
 bus, quibus me in passione repleuit, inextima-
 bili gaudio & sue dulcedinis affluētia oīa mem-
 bra penetrauit. Tertū est gaudiū, qđ hūi, cū p̄fi
 meo preciosissimū pignus. s. aiām meā cū oībus
 aiabus, quas redemi cū ineffabili tripudio pre-
 sentaui. Quartū est gaudiū qđ hūi, cū p̄f meus
 plenissimā ptatē mihi tribuit honorādi, dirādi
 remunerādi amicos meos, quos tanto labore &
 tā caro precio acquisiui. Quintū ē, qđ hūi ex eo
 qđ pater meus redemptos meos sede perhemni
 mihi sociavit, vt sint de cetero coheredes & mē
 se mee cōiue. Ceteri enī reges cum amicis suis
 apulātes peracto cōiuiuo, iterū ab iuicē separā-
 tur, sed amici mei, vbrego mātionē habeo p̄per-
 tuā mecū habebūt. Siquis ergo horū gaudiorū
 me āmonuerit p̄ primo gaudio, si desiderauit,
 dabo ei ante mortem eius gustū mee diuitatis.
 Pro s̄o dabo ei it̄lectum cognitiōis. Pro tertio
 aiām eius in extremis suis p̄fi meo presentabo.
 Pro quarto fructū & participationē passionū &
 oīum laborum meorum tribuā. Pro quinto iu-
 cundā sanctorum ei societātē dabo.

C 31 Laus de gaudiis Dñi nostri Yhu Xpi.

L Audio, adoro, magnifico, glorifico & be-
 nedico te Yhu rex bone ī illo ieffabili gau-
 dio, qđ habuisti, qñ tua bt̄ssima humani-
 tas in resurrectione glorificationē suscepit a p̄fe

diuine clarificatiōis & ī se oībus electis glorifica
tionē eternā ī sua dīnitate tribuit. Per illud ineff
abile gaudiū, rogo te o amantissime yhu dei &
hoīm mediator, vt eādē, quā mihi tunc dedisti
claritatē, tua grā cōserues illesam ī die iudicii cū
gaudio assumēdam. Laudo, adoro, magnifico
&c. in illo ineffabili gaudio, qđ habuisti, quādo
charitas ī extimabilis, que te ī mūdū de sinu pa
tris deposuit & subiacte fecit oībus penis & mē
seris, te in gloriosa resurrectione tua & oīa mē
bra tua repleuit honore & gaudio incōparabi
li, sicut in cruce repleuerat dolore intolerabili.
Per illud inextimabile gaudiū rogo te o amātis
sime yhu dei & hoīm mediator, vt dones mihi
lumē intellectus & cognitionē aīe, vt sciā quid ac
ceptū sit cor ante oī tēpore. Laudo, adoro, &c. ī
illo ineffabili gaudio, qđ hūit, tua scīssima aīa,
quādo se ī precīū & pignus eterne redēptionis
cū copiosa multitudine oīum btārū aīarū ex in
ferni claustris cū iextimabili gaudio psequētū
Deo p̄ri presentauit. Per illud inextimabile gau
diū rogo te o amātissime Yhu dei & hoīm me
diator, vt ī hora mortis mee sis aīe mee pignus
sufficiēs & precīū psoluēs oē debitū meū, & pla
ca mihi deū p̄rem iudicē equissimū, & pduc me
cū gaudio ante cōspectum suū. Laudo, adoro,
&c. In illo ineffabili gaudio, qđ habuisti, quādo
a Deo p̄re data ē tibi plena ptās remunerādi, dī
tādī, honorādi seculū liberalitatis tue magnificē

riã oēs cõmilitões & amicos tuos, quos tã glo/
 rioso triumpho de tyrãnica ptãte liberaſti. Per il
 lud ineffabile gaudiũ, rogo te O amãtiffime Yhu
 mediator Dei & hoĩm fac me participẽ oĩm tuo
 rũ laborũ & operũ & tue glorioſe mortis ac bñſ
 ſime paſſionis. Laudo, adoro &c. In illo ineffa
 bili gaudio, qđ habuiſti, quãdo Deus p̄f dona
 uit tibi oēs amicos tuos ſi eternã hereditatẽ poſ
 ſidẽdos, & īpleta ẽ illa benigniffima petitio tua
 & volũtas, qua dixiſti. Volo, vt vbi ego ſum, il
 lic ſit & miſter meus, vt oẽ gaudiũ & oẽ bonũ,
 qđ tu ip̄e es, ip̄onũ eẽt ſine fine. Per illud ineffabi
 le gaudiũ rogo te O amãtiffime Yhu mediator
 Dei & hoĩm, vt dões mihi illud bñſſimũ oĩm
 electorũ tuorũ cõfortiũ, vt te habeã vna cũ eis
 vnicũ gaudiũ & oẽ bonũ mecũ hic & ī eternũ
 amẽ. Poſt hec aũt orabat Dñm, vt ī illo iocũdiſ
 ſimo gaudio, quo deo p̄ri laudes & grãs egit,
 cum in reſurrectione ipſum immortalitate do
 tauit etiam pro ſe, laudes referret p̄ eo videlicet
 qđ eandem immortalitatis dotem ſimiliter in re
 ſurrectione futura eſſet acceptura. Cui Dñs. Re
 ſpõdit. Hoc mō p̄ te & p̄ quolibet meorũ tã libẽ
 ter, ac ſi p̄ me ip̄o facio, qđ mēbrorũ meorũ glo
 riã, nō aliã quã meam reputo. Ideo quicqđ mē
 bris meis honoris cõfertur, mihi collatum gau
 deo, ſed & aĩa illa, p̄ qua dũ ī terris eſt, laudes &
 grãs p̄ſoluo, multã exinde gloriã & gaudiũ ī ce
 lus cõſequitur. Cogitãte ẽt illa, que eẽt glorifica
 tio

māitatis domini nři Yhu Xpi, q̄ Deus p̄ filiū
 suū in resurrectione dotasset, Ille m̄dit. Cordis
 mei glorificatio hec erat, q̄ Deus p̄ dedit mihi
 potestātē oēm ī celo & in terra, vt eēm in hūani-
 tate oī potēs sicut ī diuītate, vt possem remune-
 rare, honorare, sublimare & oēm amorē exhibere
 amicis meis sc̄dm oēm volūtatē mee liberalita-
 tē. Glificatio quoq̄ oculorū & aurīū mearū hec
 est, q̄ oēm īdigētīā & tribulationē meorū fidelī-
 tū p̄spicere valeo vsq̄ ad fundū, & oīs gemitus
 desideria & p̄ces eorū audire & exaudire. Toti ē
 corpi meo hec gloria donata est, vt sicut in diuī-
 nitate vbiq̄ sum, ita & in hūanitate cū oībus &
 singulis amicis meis, vbiq̄ volo eē possum,
 q̄ nullus alius quātūq̄ prepotens potuit aut
 poterit in eternum.

Qualiter Deus cum anima maneat.

C. 33

Feria secūda pasche cū legeretur ī euāgelio.
 (Mane nobiscū Dñe) Illa ingt ad dñm. O
 dulcor vnice, mane q̄sō mecū, qa dies vite
 mee īclinata ē vsq̄ ad vespērā? Rñdit dñs. Ego
 tecū manebo q̄si p̄ filio diuidēdo tecū celestē he-
 reditatē, quā tibi mercatus sū meo p̄cioso san-
 guīe cū oī bono, qd̄ tibi opatus sū ī terris triginta
 tribus ānis, hec oīa pprie dabo tibi. Secūdo te
 cū ero, q̄si, amicus cū amico, & sicut hō, q̄ fidelē
 habet amīcū, ad illū in oī necessitate cōfugit illi
 semp adherēs, ita & tu ad me, q̄ tibi sū amicus,
 p̄ oībus fidelīssimus semp in oībus tutī hēaste

E

fugium, & iualidā te dimitte ad me, q̄a fideliter
ad oīa iuuabo te. Tertio tecū ero, sicut sp̄s cū
sp̄sa, iter quos nulla p̄t eē diuisio, nisi infirmita
te disiungatur, sed si tu infirmaris, ego sum medi
cus pitissimus ab oī infirmitate sanās te, & inter
nos nulla poterit eē diuisio, sed eterna copula &
īsepabilis vno. Quarto tecū manebo velut for
cius cū socio, quorum si vnus graue portauerit
onus, statī alter onus illud tollit, & cū eo suppor
tat. Sic ego oīa tua onera tecū portabo tā fidelit
ter, vt oīa tibi sint leuī sustinēda. Tūc icidit mē
ti eius, q̄ aliquādo dixerat illi deus. Ecce aīam
meā do tibi in sociā & ductricē, illi oīa tua com
mitte, & cū tristaberis, illa cōsolabit te, & i oībus
fideliter iuuabit te. Et ait ad dñm. Eia mi Dñe
vita aīe mee, ignosce mihi Dux mitissime q̄ tā
nobilissimā sociā heu tā raro ad opa mea iuta
ui, nec eius auxiliū i oībus, vt debui regnari? Rñ
dit dominus. Ego tibi indulgeo & aīa mea tecū
manebit vsq̄ in finē vite tue, & tūc suscipiet te
in illa vniōe, q̄ sp̄s meū in manus p̄ris moriēs
in cruce cōmēdauit, & p̄ri meo celsū te p̄tabit.
Post hec orabat dñm p̄ vna p̄sona sibi fideli &
familiari, vt oīa, q̄ sibi dederat, q̄si propria illi da
ret. Cōtinuo vidit eādē in p̄ntia Xpi stare, et do
minus accipiēs manus illius, oīa dōa illa tribu
it ei i p̄pria. Illa vero p̄ his oībus dñm laudare
plurimū affectās rogabat eū, vt sue celsi fami
lic i landē & gloriā suā cōiunū p̄ magnificū p̄e

pararet. Et statim vidit p̄paratū cōiunū excellētissimū, & dñm veste nuptiali amictū, q̄ erat viridis coloris, aureis plena rosas. Et ait Dominus ad illā. En ecce ego sū rosa sine spina natus, multis spinis sum pūctatus. Tota ergo celestis familia vestibus dñi similibus erat vestita. Cū ergo nuptie eēt pate, ait dominus. Quis hoc cōiunio geret officiū iustoris? Et cū hec dixisset, accipiens aīam in manus suas fecit eā saltare, de quo oēs cōiunio nouā letitiā & augmentū gaudiorū percipientes Deo gr̄as retulerunt, eo q̄ tā iucundū se cū aīa illa exhibebat. Aīa vero amatore suū amplexibus strigēsissime charitatis, ante mēsam cōiunio ip̄m dicebat, & vidit claritatē inenarrabile, & mirificū splēdore a facie domini pcedere, q̄ totā celestē aulā plūstrabat, & oēs siphos, q̄ illa regali mēsa erāt, replebat. Sic ergo claritas sue admirabilis faciei, sc̄ta est ipsorū facietas, gaudium & amenitas, q̄ ip̄os faciat i seip̄o, p̄ tali cōiunio sit laus, honor filio virgīs delicato.

De salutatione vulnerū Domini.

O Ctauo ardē die resurrectiōis xp̄i, vidit iterū supradictā domū, quā dū intrare vellet, duos āgelos p̄ foribus stātes iuēit ex celsissimū alis, ita vt i similitudine ale se iuice cōtingeret, suauissimū, velut cythara, sonū reddētes, & hoc p̄ gaudio, quo adnētū aīe expectabant. Aīa vero cū intrasset, ad pedes domini, cecidit salutās & osculās rosca vulnera ipsius. Cū autē ad vul

aus cordis venisset, vidit illud aptū ī similitudi
ne ardētis flāme, magnū emittēs vaporē. Dñs
aut aīam benignissime suscipiēs ait. Intra & p
ambula lōgitudinē & latitudinē diuini cordis
mei, lōgitudinē. i. eternitatē, bōitatis mee latitu
dinē. i. amorē & dñideriū qđ ab eterno hūi ad tu
am salutē. Hāc lōgitudinē & latitudinē pābula
.i. pprie tibi vēdica, qđ vere tuū ē oē bonū, qđ ī
uēis ī corde meo, & īsufflauit dicēs, accipe spm
scm. Tūc illa brā aīa spūscō repleta de oībus mē
bris suis igneos radios progredi vidit, vt qliber
corū, p quo orauerat radiū ex ea ī se suscipet. Et
dum cōicasset cor suū cū Dei corde, velut mas
sam auri in vnū liquatū vidit. Audiuitq; domi
nū dicētē sibi, sic cor tuū mihi pprio adherabit
fm oē dñideriū & delectamētū tuū.

Qualiter Deus pater filium suum
ascendentem suscepit.

C 35
Clotiose ascēsiōis Xpi die vidit se eē ī mō
te quodā, vbi apuit ei amor in specie vir
ginis pulcherrime viridi amictē pallio
dicēs ad aīam. Ego sū illa, quā tuī scā nocte na
tiuitatis Xpi tā mirabili splēdore vidisti. Ego sū
q; filiū de sinu p̄ris in terrā adduxi, & nūc ipm su
p oēs celos celorū exaltaui, & adiecit. Noli time
re, adhuc. n. maiora videb, & subito vestes eius
in mirabilē mutatae sunt dcorē, erātq; piene au
reis cācellis, & ī quolibet cācello, ymago Regis
sedebat, & hī verba desuper erāt cōscripta. Qui de

scēdit, ipse est, q̄ ascēdit sup̄ oēs celos. Omnia ē
opa n̄se redēptōis ī his ymaginibus miro opere
expressa ītellexit. Dñs aut̄ Y his similibus īdumē
tis erat vestitus, excepto q̄ ī eius cācellis, amor
velut regina sedebat, sicq̄ deus se ip̄o erat vestu
tus, q̄a deus charitas ē, & charitas deus ē. Amor
aut̄ accipiēs dñm in brachia sua eleuauit eū di
cēs. Tu es ille solus, ī quo oēm virtutis mee potē
tiā pegi. Anima vero īterrogabat virginē, qd̄ ef
sent eius brachia, q̄bus dñm trāsuerisset? R̄ndit.
Brachia mea nihil aliud sunt, q̄ oīpotētia mea
& volūtas. Oīa enī possū, sed nō oīa, q̄ possū,
ēt facere expedit. Ideoq̄ īscriptabili sapiētia oīa
mea ordinat & disponit suauiter. Magnus etiā
scōtū exercitus ibi visus est. Inter quos Ioannes
baptista. Ioseph nutritius dñi & Symeō, q̄ Xpm̄
suscepit in tēplo, erant primates, q̄ oēs cū dño a
scēdebāt, bt̄ssima virgo m̄i dñi et̄ visa est in p̄di
cto mōte vestita talibus īdumētis, sicut supra de
amos diximus, & de subtus tūca rubei coloris,
& dixit ad aīam. Oēs passiones meas, q̄s pertuli
cū filio & pp̄ filiū meū, in silētio & patiētia sup
portari. Ego īcessabile quoq̄ desiderii ad deum
p̄ nouella ecclesia hūi, & sepe ad specialē miserī
cordiā ipsum īclinauī, & sic adhuc amāti aīe de
sideriis se denegare nōn pōt. Inde q̄ est, q̄ aīa de
um amās ī terris, magis affligitur q̄ ī celis. Tūc
aīa admōebat eā gaudiū, qd̄ habuit in ascēsiōne
siliū? R̄ndit illa. In gaudio illo cognoui oē gau

diſi & bñtudine, quā i aſſumptōe mea pceptura
erā. Dñs itaq; Yhs cū ineffabili inbilo aſcēdēs ſta-
bat āte p̄rem representās illi i ſe ipſo oīum aīas
electōrū tā p̄ſentiū q̄ ſectū aſcēderāt, q̄ oīum illuc
futurorū, & ſingulorū opa, paſſiōes & merita,
ita vt hūc q̄ ſunt mō i ſtatu p̄ci, tali forma in ipſo
apparerēt, q̄les futuri ſunt i celo. Aīe vero amā-
tes, & q̄ p̄ Xpo multa patiēter tollerāt, i corde ei
us ſpeciali decore fulgebāt, reliquę autē in ceteris
mēbris eius elucebāt. Pater ergo celeſtis filiū ſuū
digniffimo honore ſuſcipiens, ait. Ecce do tibi
oēm afluētiā deliciarū, q̄s i exiliū mūdi deſcēdēs
q̄ſi reliq̄ſti, cū pleniffima poteſtate cōmunicādi
eas afluētiffime oībus aīabus, q̄s mō tectū p̄ſen-
taſti. Dñs autē Yhs oēm pauperiē opprobria, cō-
tēptū & penas, oēmq; laborē & opa hūanitatē
ſue, q̄ſi nouū & acceptiffimū quoddā munus
nūq̄ ātea i celo viſum, licet i diuinitate p̄cogni-
tū & p̄uiſum Deo p̄ſi obtulit, q̄ ille ita ſibi intra-
xit & ſue diuinitati vniruit, ac ſi ea in p̄pria p̄ſo-
na ptuliſſet. Sp̄ſi quoq; ſcō oēm amoris fragrā-
tiā, quo eius ſc̄iſſimū cor vltra oēm eſtimationē
ardebat. Et ſeptē dona ſp̄ſis ſc̄i cū pleniffimo fru-
ctu attulit, q̄a i ſolo Xpo ſp̄ſis ſc̄is hec dona p̄ſe-
cte opatus eſt, iuxta illud Eſaie, requieſcet ſuper
eū ſp̄ſus dñi, ſp̄ſus ſapie &c. Angelicis autē ſpiriti-
bus lac hūanitatē ſue ip̄ſis antea ſcriptū nouā. ſ.
& ſup afluētē dulcedinē i ſua delicioſa hūanita-
te ad augmentū gaudiū & glorie ſue donauit. Pa-

triarchis & pp̄his poculū dulcissimū pp̄tavit,
i quo oīa desideria eorū faciavit, & amodo i se re
gescere fecit. Innocētū vero & q̄ p̄ veritate mor
tui fuerāt, vt Ioānes bap̄tista, Jeremias & alii q̄
plures, eorū passiōes sua gloriofa passiōe & mor
te illustrādo & nobilitādo q̄si deauravit. Dona
quoq̄ plurima terrigenis apostolis, videlicet &
aliis fidelibus cōtulit in eternā cōsolationē sp̄i
tualiiū cognitionē & amoris sui iūflāmationē. De
hīc dominus ad aiā cōuersus dixit. Ecce ascen
dit triūphator gl̄iosus, & oīa grauamīa tua me
cū assūpsi. In quo verbo itellexit, q̄ oīum necessi
tates & tribulatiōes ei sunt p̄sentes, & ipse i no
bis & p̄ nobis pugnādo gloriose triūphat, & a
dicat sicut dixi discipulis meis, deus pater dedit
potestatem hūanitati mee i celo & i terra facien
di oīa, q̄cūq̄ voluero, dimittēdi hoībus p̄cā sua,
resistēdi oībus q̄ hoīem iustant, iclinādi meā di
ninitatē hoībus s̄m oēs i digērias suas. Tūc aiā
p̄cudit ad pedes dñi adorās eū & gr̄as agēs, quā
ille dignāter alloquēs ait. Surge regia mea. Oēs ē
enī aiē, q̄ sūt amorī meo iūcte, erūt regie. Aiā ve
ro iter alia multa dicit ad dñm. Quid ē o amātis
sime deus, q̄ cū me cogito motiturā, parū aut
nullā ide cōcipio letitiā, cū tamē q̄ plurimi ma
gno cū gaudio & desiderio horā illā p̄stolentur?
R̄ndit dominus. Hoc speciali bono tibi feci, &
si mori desiderares, i tātū cor meū diuinū adhuc
dulcates & alliceres, vt tibi hoc denegare non

possem. Et illa. Et quod est quod homines mori in tantum formidant et quandoque valde perfecti? ego quoque licet miserabilis cum me morituram recordor, expauesco. Cui dominus. Quod homines mori timent, ex parte carnis est, quia anima carnem suam diligens ipsam mortis amaritudinem tollerare abhorret. Tu vero quid times, cum cor meum in pignus eterni federis & in domum refugii & eternam habitationem acceperis.

Item de eodem.

C 36

Ipsa est die cum cararet. Responsorium (Ois pulchritudo Domini) in affectu mentis. Dixit ad dominum. Mi domine amonem omnis pulchritudo & decor tuus est ablatum a nobis. Respondit. Nequaquam. Ego enim cum tota pulchritudine & fortitudine cum omni laude & gloria mea & amore sum vobiscum, & manebo in eternum. Item cum in processione cararetur, (Et benedixit eos.) Vidit in aere supra conventum manum miti decoris congregationem benedicentem & Dominum dicentem. Illa benedictio, quam tunc feci super discipulos meos eterna est & nunquam auferetur a vobis.

Qualiter deus operum humane redemptionis admoneatur.

C 37

In missa quodam audies collectam illam. (Infirmitatem nostram &c.) Desiderabat scilicet quem fructu verba illa. Incarnatio &c. haberet. Cui dominus respondit. Hec verba in modum cuiusdam persone admonent me operum infirmitatis humane. Hoc verbum incarnatio, admonet me charitatis, qua factus sum frater leonem

& socius structionis, sicut scriptum est de me. Per
leones signatur supra corda. Per structiones du
ra corda iudeorum, cum quibus tam amabiliter i fra
terna vixi charitate. Hoc aut verbum, gloriosa pas
sio, i colere me facit fidelitatis, quam meis inimicis
exhibui, pro quibus dum mihi amarum deferret mor
tem tam itere presem exoravi celestem. Hoc verbum, pio
sa mors, admonet me charitatis, quam pro magni
precium me dedi pro homine, cum in ara crucis Deo pro
hostiam acceptissimam obtuli, & omne precium eius perso
lvi. Hoc verbum, resurrectio memorari me facit
magni honoris, quem homini imposui, cum humanam car
nem de sepulcro suscitavi in signum vere resurrectio
nis. Insuper eximie dignitatis, quam contuli hominibus
in eo quod mihi velut membra capiti suo eterno se
dere copulatur. Hoc est verbum. scilicet. ascensio, admonet
me, quod factus sum advocatus hominum & mediator
apud presem. Fidelis advocatus domini sui celsum fi
deliter congregat, & ubi domino suo deesse viderit, de
suo supplet, sic & ego omnia bona que homo fecerit, ce
multiplicata patri meo offero, & ubicumque defuerit,
eide meo suppleo, ut animam eius cum inestimabili
bus divitiis patri meo celesti coram omnibus
sanctis presentem.

De fletu Domini & lachrymis amoris.

Ite cum audiret legi in euangelio Dominum fletuisse,
& ipsa ex hoc sua occupasset memoriam, dixit
ad eam dominus. Quoties in terris cogitabam illam inef
fabilem unionem qua Deo patri unicus unum cum ipso

erat humāitas mea a lachrymis se cōtinere neq̄
 bat. Quotiēs ēt recordabar inextimabilis dile
 ctionis, que me de sinu p̄ris alliciēs humane cō
 iunxit nature, totiēs humāitas mea a fletibus
 nō poterat se cohibere. Tūc illa dixit. Et vbi sunt
 lachryme tibi ex amor vnquā pfuse? R̄ndit. Sp̄a
 lē i corde meo obrinēt locū, sicut q̄ thesaurū ha
 bet sibi magis dilectū, in secreto & singulari re
 seruat loco. Et illa. Tu aliquñ dixeras mihi lachry
 mas amoris i sorde tuo velut i igne absumi? R̄n
 dit. Hoc vtiq̄ verū est. Nā cordis mei feruore ve
 lut aqua igni aspersa absumuntur, sed i iutimis
 cordis mei reseruantur.

C 39 : De triplici operatiōe sc̄i sp̄s i Apostolis.

IN sc̄a vigilia p̄thecostes festi gratiosi Hec
 dei humilis ancilla cū se receptaculū sp̄s sc̄i
 exhibere desideraret, dixit ad eam Dñs. Sp̄s
 sc̄us tria i apostolis operatus est. Primū ē q̄ eos
 i suo aduētū, dīno amore succēdens, penitus p̄
 mutauit, ita vt qui antea timidi & infirmi & se
 ipsos erāt, amātes, tā fortes effecti sunt, vt etiam
 mori nō timerent, imo gaudiū & gloriā reputa
 bāt se p̄ Dei amore aduersa tollerare. Sc̄do sicut
 ignis ferrū purificat, & sibi simile efficit; sic sp̄
 ritus sc̄us apostolos ab oī sorde purgatos i se ip
 so ad plenū sc̄ificauit. Tertio sicut autū igne li
 quatū si cū forme ifunditur, eius i se ymaginē
 represētat, ita sp̄s sc̄us apostolos igne suū amo
 ris liquefactos in deū refluere fecit, & eos diuine

ymagini cōformauit, vt ī ip̄s̄is̄ iplet̄is̄ videretur
illud ps. Ego dixi dñi estis &c. Similr q̄ sp̄s̄ sc̄i
adn̄tū desiderat, hec tria ī se operari exoret. s. vt
sp̄s̄ sc̄s̄ eū ī suo amore cōtra mala & queq; bo
na corroboret, auferēdo ab eo oēm humanū ti
morē, quatinus p̄ Dei amore aduersa patienter
suscipiat & gaudēter. Oret ēt p̄ sp̄m̄ sc̄m̄ remis
sionē oīm p̄cōrū sibi donari, & vt igne dñi amo
ris penitus resolutus, totus ī deū trāsire, & ei feli
citer vn̄tus mereatur conformari.

Item de Eodem.

I Tē sp̄s̄ sc̄s̄ apostol̄istria pocula pp̄iauit,
quibus eos tā affluēter repleuit, vt nō ī me
rito eos populus ebrios extimaret. P̄mo eos
vino amoris tam habundāter repleuit, vt velut
ebrios se ip̄os oblivioni traderēt, nō iā honorē
aut aliqd̄ corporis cōmodū appetētes, sed dei so
lius gloriā requirētes. Secūdo eos mero dñe cō
solationis & dulcedinis redundare fecit, vt nul
lū deinceps terrenū gaudiū vel solatiū eos sepa
rare posset. Tertio amore celestīū, quasi nectareo
poculo eos inebriās, quasi insanire fecit. Vnde
inextinguibili desiderio accēsi ad dñm̄ & si fieri posset
p̄ mille mortes trāsire cupiebāt. His similt̄ mo
dis aīa fidelis a sc̄o sp̄ū potari se postulet vino vi
delicet dñi amoris, qd̄ suimet oblivionē piat,
vt nihil honoris siue cōmodi, nisi quātū ad dei
gloriā sibi requirat. Oret ēt īterī sp̄s̄ sc̄i suauita
te repleti, ita vt nunquā terrenū gaudiū siue de

lectamētū sibi valeat cōplacere. Amore quoq; celestium & spūalium se oret inflammari, qui toto corde ad deum anhelans, mortem & omnia: penalia pro nihilo ducat.

De vineā Domini. s. anima.

41
E Odē die dñi celebraretur officiū. Vidit regē glorie dñm yhm cū multitudine angelorū & scōnū ī ecclesia residentē, & de corde eius tot radios micātes, quot ibi aderant scī, ita vt ī quēlibet illorū spiculum tēderet radiorum. Cū autē cātaretur (Vinea facta ē). Hec Xpi virgo ī affectu mētis dixit ad dominū. Eia vrinā tibi cor meum vineā s̄m cor tuum electā oī tēpo re possem exhibere. Cui domūs. Omne qđ desideras, valeo pficere. Et statū vidit se ītra cor suum velut ī vinea pulcherrima deambulare, quā mltitudo angelorum velut materia ī circuitu ptegebāt. In oriētali parte erat vinū purissimum & dulce nimis figurās operum fructus, quos homo deo ī pueritia offert. In aquilonari erat vinum rubeum & forte, figurās laborē, quo hō īn adolescētia viciis & tēptationibus resistit & contra oēm virtutē inimici. In meridie vinum ferues & optimum fuit, designās operavirtutum, que ī iuuetute homo ī dei pficit amore. In occidētali parte erat nobilissimum & nectareum vinum, exprimēs desideria diuersa, quibus hō ad deum & celestia ī senectute totis viribus anhe-
at, nec nō penas & tribulationes multimodas

quibus tunc aliquādo moleſtatur. Intellexitq;
iſtum hoīem, dei talē eē vineā, deniq; valde
in eo delectari, qui ab infantia vſq; ad mortē per
oēm vitā ſuā deo laudabilr̄ viuit. In medio au
tē vinee erat fons, iuxta quē Dominus ū ſolio re
ſidebat, & riuus cum impetu de corde eius in
fontē illum deſluebat, de quo dominus oēs qui
ſpūalē regenerationē cupiebant, aſpgebat. Sup
hunc fontē ī circuitu ſeptē clipei mirifici operis
eminebāt, deſignātes ſeptē dona ſpiritus ſācti,
que ideo ſpecies ſcutorum pretendebant, quia
nemo ſpiritus ſancti dona abſq; labore graui
poterit poſſidere.

Item de Eodem.

ET dum cantaretur (Rex ſcōrum) Videba
tur ſibi quaſi dominus cum gloria ad ſō
tē baptiſmatis poſſionaliter iret, habēs dex
troſū Ioānē euāgeliftā, ſiniſtroſum vero Bar
tholomeum, quā gloriā illi ob ſingularē cordis
& corporis mūditiā, qua p̄diti fuerāt, ſunt ade
pti, Petrus vero & Iacobus minor ad fontē Do
minum prebāt p̄pter ſpūalē epiſcopatus digni
tatē, quā prealiis apoſtoliſ habuerunt. Glorio
ſa virgo maria ēt ibi a dextris filii viſa ē ī veſtitu
deaurato ſpetulis, que ſine interceſſione circūvol
uebātur. Per qd figurabatur iſceſſabile deſideriū,
qd̄ habuit ad eccleſie nouelle ſalutem. De corde
quoq; dei fons viuus limpidiſſime aque flue
bat. Aīa vero accedēs ad m̄ſem Domini, vt ob

tineret sibi in hoc scote abluere peccatis. Tunc illa digna
ret animam in vinas suas accipiens dei cordi eam appli
cauit. Illa vero quinquies cor eius osculabatur.
In primo osculo sensit se ab omnibus maculis emun
dari. In secundo autem pacem dei veram sibi dari. In ter
tio quoque sicut amica charissima speciali dulcor
dine donata est. In quarto vero intra cor dei rap
ta est, ubi vidit & agnouit omnes electos, omnemque
creaturam. Dixitque ad eam Dominus. Quid ultra vis aut
velle poteris? En omne bonum quod celum & celi celorum se
gaudent obtinere tuum modo bonum tuum omnibus sanctis
ad placitum tuum comunica. At illa cum iextimabili
gaudio Dominum circumplexa beate virgini ipsum pri
mo communicauit, deinde omnibus sanctis. In quinto
visa est cum domino ad mensam opulentissimam sedere
& cum ipso conuiuare, dixitque dominus. His quinque mo
dis quotidie cor meum osculari debes, sicut in
mensa habere filiam sibi valde dilectam propterdere potes.
Primo igitur faciem contemplantur, & si aliquam depre
henderit maculam, continuo diluit eam. Secundo caput
eius ornat corona. Tertio nimio ducta affectu,
ipsam osculatur. Quarto introducit eam in cubicu
lum suum, demonstrans illi copias diuitiarum suarum.
Quinto reficit eam optimo quo potest, cibo. Eodem
modo animam ad me venientem pro penuriam assumo in
gratiam meam, omnesque sordes illius detergo, post hec
coronam illi impono, cum variis virtutibus eam ador
no, sicque mihi in ea contempletur, ex incontinenti amore
specialis dulcedinis osculum sibi infigo. Dehinc fa

miliari admissu ostēdo illi p̄ felicē experiētiā di-
uitias deliciarū mearū, ex hoc cibo reficio eā refe-
ctione optia. s. corporis & sanguis mei sacramēto.

Qualiter hō cor suum Deo offerat.

C 42

IN die scō pēthecostes dū missa spiritus Dñi
iponderetur. Audiuit vocē sibi dicētē. Audi o
aia mea, & exulta, quia si spiritus dñi totū or-
bē repleuit, tu exclusa nō eris. Tunc illa intra se
cogitare cepit, hec dei verba non sunt, sed forte
aie tue se ipsam cōsolātis. Ad hec dñs respōdēs,
mea sūt verba hec, q̄a aia tua mea ē, & aia mea
tua est. Sicut enī de Ionatha & Daud legitur,
q̄ aie eorū fuerūt cōglutinate, ita & multo for-
tius aia tua aie mee glutino amoris adheret, si-
cut hodie tibi demonstrabo. His dictis date sunt
aie ale candidę, quibus ad alta volitabat, & vsq̄
ad magnū splēdorē pueniēs ibidē requieuit. An-
gelus autē dñi accedēs ad eā, reuerenter saluta-
bat dicēs. O nobilis virgo p̄parate, quia spon-
sus tuus iā vēturus est. At illa dixit. Nescio quo
me ordine p̄parē, sed si digne preparata iueniri
debeo, oportet vt ipse aie mee dilectus sibi me p̄-
paret. Statim ipse rex glorie forma & decore iu-
tus spōsi adueniēs, veste cādida eā iduit dicēs, ac-
cipe vestē inocētie mee, quā tibi do ī meritū eter-
nale. Deinde rosei coloris veste eā exornans ait.
Hanc vestē ex diuersis passionibus meis, tuisq̄
doloribus tibi parauī. Amor ēt stabat corā dño
ī specie virginis pulcherrime, quā Dñs amatet

fructus ait. Tu es quod ego sum. Cogitante vero anima quod amictum non haberet, amor expandit pallium suum, & dominum animamque simul contexit, ita ut anima ipso amore amicta videretur, pallium vero amoris defubtus varium erat, & tate amplitudinis, ut multitudinem hominum contegere sufficeret. Et ait, quot crines sunt in pallio meo, tot consolationes ad me venientibus dono. Anima vero tota in dilectum eliquebatur, ita ut quasi unus spiritus cum eo facta videretur. Tunc ait illi Dominus, modo quodcumque vis iube. Et illa. Domine mi verbum iussionis mihi non convenit, tamen si aliquid preteritis habere omnem creaturam excitate velle, ut te tota virtute, pulchritudine & scientia laudaret. Ad offertorium autem dum cantaretur (Tibi offerent reges munera) dixit ad dominum. Quid modo o precordialis dilecte tibi offeram, cum nihil omnino, quod deceat te, habeam. Layci terrenam substantiam suam, religiosi se ipsos & devotionem suam tibi offerunt. Cui dominus respondit. Cor tuum quinque modis mihi offeras, & acceptissimum munus obtulisti. Primo illud offeras velut aram sponsalem cum omni cordis tui fidelitate orans, ut per amorem cordis mei emendetur quicquid in te perfidelitatem viciaisti. Secundo sicut monile est omnino delectatione cordis tui, quod si omnino delectamentum habere posses, propter me abdicares. Tertio velut coronam cum omni honore, quem in hoc seculo & et in futuro obtinere posses, ut ego solus gloria tua sim & corona. Quarto quasi fistulam auream, unde mei ipsius dulcedinem bibam. Quinto sicut

to sicut vasculū optimi electuarii, vnde me ipm comedā. Ad tertiā vero dñi veni creator spiritus iponeretur, vidit spm scm ī specie aqle p chorū volātē, de cuius corde tot radii, quot plone aderāt, pcedebāt, & vnūquēq; radiū mille āgeli ministrabāt. Colūba ēt niuea, dñi cōuētus ad cōiōnē accedret, cuiuslibet plone cor rostro suo tetigit, & flāmā ignis ī eo accēdit. In quorūdā vero cordibus ignis extigebatur, ī quorūdā autē cōuallescēs ī ignē magnū augebatur. Alia autē vice hac eadē die apparuit ei dominus Yhs, aureo amictus pallio. ī ipso amore ad singulas in choro plonas benigne accedēs, & de corde suo melliflūo spm sanctū in similitudine suauissimi & lenissimi vētus vnicuiq; immittebat.

De fonte vino.

c 43

IN festo scīssime & venerāde trinitatis hec virgo Xpi ī orōne posita desiderabat, q̄tenu s oēs scī oīsq; creatura ipsam reuerētissimā trinitatē & oī laude dignissimā pro oībus sibi ī pensis bonis bñdicerēt & laudarēt, subito autē spūs eius raptus, & vsq; ad thronū glorie deductus fuit. Viditq; ipam bñssimā trinitatē ī similitudine fontis viui ex se ipso sine initio existētis, & ī se oīa cōtinētis. Qui mira amenitate effluēs, & tamē in se idēficiēs pmanēs irrigabat, & fructificare faciebat vniuersa. Aīa autē tota liquefacta amore in ipam diuinitatē īeffluebat, ipsa vero ī effabili delitiositate animam refluēbat. In hac

F

1.4
Vniōe iter alia hec sibi verba audiuit dicta, Ecce
cū oīpotētia mea es oīpotēs effecta, & si oīa vis,
q̄ ego volo, sp̄ vnita mee oīpotētie eris. Attraxit
ēt te mea inſcrupabilis sapiētia, q̄ si oīa opera
mea tibi placuerūt, diuine sapiētie ſemp vnita
eris. Amor quoq; meus ſic te penetrauit & p̄ſu-
dit, vt nō tuo ſed cū meo amore me diligere, vi-
dearis, in q̄ vniōe mihi p̄prio adhereris. Cū autē
cōicata eſſet, tāto gaudio ſpūs replebatur, vt ex
hoc ī magnā admirationē verteretur. Tunc ait
dominus. Vade cōica gaudiū tuū oībus ſctīs.
At illa acceſſit primo ad beatā virginē, & cōicās
ei gaudiū ſuū dixit. O gratioſa virgo in augmē-
tū oīs gl̄ietue, hoc p̄ magnū cordis mei gaudiū
tibi cōico. Cui illa r̄dit. Et ego gaudiū meū
oē tibi do, quo p̄ omni creatura ī terris & ī celis
vnq̄ ſum gauīſa. Deīde apoſtoliſ gaudiū ſuū cō-
mūicauit. Cui illi dixerūt, & nos oē gaudiū, qd̄
cū dilectiſſimo domino & maḡo n̄ro vnq̄ ha-
buimus, tibi donamus, ſpecialiter cū ab ipſo de
morte ad ſe vitā p̄petuam vocaremur. Poſt hec
martyribus, q̄ ei dixerūt, & nos gaudiū, qd̄ ī igne
& ferro & mille mortibus ex eius amore habui-
mus, tibi donamus, perueniens vero ad cōfeſſo-
res dixerūt. Et nos oē gaudiū, qd̄ in laboribus &
in rigore ordinis vnq̄ p̄ X̄pi amore habuimus,
tecū participamus. Cū autē virginibus gaudiū
ſuū cōmunicaret, ille dixerūt. Et nos oē gaudiū,
qd̄ ſpeciali p̄rogatiua ī deo ſpōſo noſtro poſſi-

demus tibi damus. Videbatur enī sibi, q̄ virgin
nes pre aliis sc̄is iucūdiſſima q̄dam delitioſitate
deo frueretur, & q̄ ſingulari ſuauitatis ſapore ip̄
ſas iſlueret, intellexit itaq̄ verū eē q̄d legerat. Gau
de māna virginalē, māna nouū & regale, q̄ nul
li ſapit hominum, niſi palato virginum. Vidit
ēt inter choros virginū venerabilis memorie ſo
rorē ſuā predilectā dñam abbatiffam ornatā va
riis virtutibus, velut reginā, q̄ ſororē ſuā accipi
ens & ante thronū dei deducens, cantabat. Hec
eſt ſpecioſior ſole & cędris ſublimior.

De beata Maria magdalena.

C 44

IN feſto ſc̄e Marie magdalene viſus ē ſibi do
minus q̄ſi p̄ chorū iret, habēs brām Mariā
magdalēnā ſub brachio ſuo dulciter ample
xatā. Quod illa vidēs mirari cepit, eo q̄ ſcriptū
ē. In corruptio primū facit eē deo. Ad quod do
minus reſpōdit. Sc̄dm magnitudinē amoris,
quo circa me ī terris afficiebaſ, ēt nūc in celeſti
bus mihi cōiūcta ſociatur. Tunc illa. Eia dulciſ
ſime deus, doce me q̄liter te in hac tua dilectrice
collaudē. Cuidñs. In vulnerib⁹, q̄ amor ī paſſiōe
mea ſibi ip̄reſſit. Cum enī p̄derē in cruce, iā p̄xi
mus morti, ip̄a oculos meos vidēs claudi ī mor
te, q̄bus ſepe miſericorditer eā reſpexerā, cor eius
q̄ſi ſagitta eſt trāſfixum. Itē cū aures meas, quas
totiēs p̄cibus eius īclinauerā, videret morti a p̄
pināre, & ēt cū audiret & videret miſeriā & fletū
m̄ſis mee, quā mei cā valde diligebat, nimio cō

F ii

passiōis eius affectu cor eius vulnerabatur. Tercio cū os meum, a quo tot dulcia & cōsolatoria & iūstructoria suscepit verba, specialiter cū dixi, fides tua te saluā fecit, vade i pace, videret me in morte pallere, nec amplius ei loq̄ valere, iterū q̄ si gladio est cōfossa. Quarto dū cor meū a quā tā dīcissimū suscepit amoris affectū, ita vt quotiēs me videret, totiēs cor eius singulari affectu circa me afficeretur, videret lācea transfixū, iterū amor cordi eius graue vulnus ifixit. Quinto cū me vitā suā gaudīū & oē bonū suū sine quo videbatur sibi nō posse viuere, videbat mortuum tradi sepulture, aīa eius nimio amoris affectu q̄ si premortua, supra quā dici possit, ieffabili dolore vulnerata tabescebat.

Quod beata Maria magdalena se innocantibus valeat penitentiam impetrare.

c 45
Item in festo eiusdē vidit eā corā dño stāte, cuius cor igneū solari radiabat claritate, ac i oīa eius mēbra se trāsfundebat. Intellexit q̄ celitus hūc ignē i corde eius tūc primitus accēsū, cū a Xpo audiuit, remittitur tibi peccā tua, vade i pace. Qui ignis ita cōualuit in ea, vt oīa, q̄ postmodū ageret seu cogitaret, i ignē illū verterētur. Pro hoc quoq̄ intellexit, q̄ qlibet diuino amore succensus, oīa q̄ agit cogitat seu loq̄tur aut patit, velut ligna igni iniecta, in amoris ignē commutata augmentāt ip̄m i eo, si ēt aliqd̄ cremabile i geritur, vt sunt venialia pecca

ta, totū hoc igne assumit & in nihilū redigitur, eritq̄ aīa illa tota ignea, ita vt ī exitu eius d̄ cor pore maligni spūs eidem nullatenus valeāt propinquare. Illi vero q̄ hoc igne. i. diuino amore nō fragrāt, q̄cqd agūt, n̄ sic ignit. In sup mala q̄ agūt, velut onera eos grauat cū decedūt. Vide batur ēt sibi q̄si de pedibus dñi excreuisse duas arbores mire viriditatis plenas fructu pulcherrimo, significātes fructū penitētie, de q̄bus btā maria oībus ad se veniētibus carpēdo fructū hylariter dabat. In quo designari agnouit, q̄ beata Maria hāc p̄rogatiuā ad pedes dñi consecuta est, vt oībus se iuocātibus vere penitētie valeat ipetrate grām, & ait btā Maria. Oīs q̄ deo grās agit p̄ lachrymis, q̄s ad pedes xp̄i fudi & ope qd̄ exercui, cū pedes eius scīssimos māib⁹ abluī, cri nibus tēsi, & p̄ amore, quē tūc aīe & cordi meo īfudit, & totā me repleuit, ita vt p̄ter ip̄m nihil a mare posse, orās vt lachrymas vere p̄nitie obtineat, & diuinum amorē sibi īfundat, ipsi meritis meis benignissimus dñs effectum petitionis sue veraciter dabit, ita vt ante mortē ipsi peccata sua dimittat, & in dei amore p̄ficere faciat.

De assumptiōe beate Marie. C 46

IN vigilia gloriose assumptiōis dulcissime virginis Xpi ancilla ī ofone posita. Visū est sibi, q̄ eēt ī domūcula, ī qua beata virgo lectulo decubabat, līteis cādīdissimis coopta, illa vero dixit ad eā. Vnde tibi o virginea mī lan

guor iesse poterat, cū te oīo extraneā fuisse credi-
mus a dolore mortis? Que respondit. Cū eēm
in oratione & recordatiōe oīum bñficiorū dei er-
ga me iestimabili desiderio laudādi ip̄m & gfas
agēdi accēdebar, supuenit nouus ardor amonis
diuini excitās in me ieffabile desiderii vidēdi ip-
sum & eēndi cū ipso. Cūq̄ seraphicus ille ardor
in tantū excreceret, vt ultra vires corpis nō habe-
rem, lecto sc̄to decubui, oēsq̄ angelorum ordi-
nes mihi mīstrabāt. Deniq̄ seraphi mihi amorē
mīstrabāt, ignē illū dīnū ī me magis ac magis
succēdētes. Cherubin quoq̄ lumē cognitionis
mihi mīstrabāt, ita vt oīa, que mihi filius & sp̄s
suis meus facturus erat, magnalia mēte p̄uiderē.
Indeq̄ fuit, qđ dixi orās, sp̄s tenebrarū nō oc-
curat mihi, ne forte eius presentia lumē illud ce-
licū aliquālī fuscaretur. Throni requiē illā, qua
deo fruebar, iperturbatā ī me cōseruabāt. Dñā-
tiones ī reuerētia illa mihi mīstrabāt, astabāt ser-
uīetes, qua p̄cipes reginā & m̄rem sui regis ve-
nerantur. Principatus sua presentia p̄cauebāt,
vt nullus eorū, q̄ ad me veniebāt aut loqui aut
facere auderet, quo mētis mee quies turbari pos-
set. Prātes demonū cateruas ne illic apropiqua-
re auderēt, coercebāt. Virtutes cumulū hono-
ris mei virtutibus meis vestiti & decorati me
circunstabāt. Angeli & archāgeli suo obsequio
faciebāt, vt oēs, q̄ aderāt, mihi ī maxima reuerē-
tia & deuotione seruiret. Viditq̄ ī sp̄ū qualr an-

gdi gloriosa virginē circumuolabāt, & seraphi
ci spūs i flatu bte virginis deambulabant. Cūq̄
beatū Ioānē euāgelistā cōtra btām virginē ma
riā stātē vidisset, dixit ad eū. Per illud munus, qđ
deo obtulisti, cū eius genitricis p amore ipsius
oībus caris carere uolui. Rogo, ut ip̄tes mi
hi oē carū p Xpi amore respuere, ut ip̄m toto
corde ualeā diligere. Cui respondit. Ego ex ver
bis m̄fis dñi mei tātū habui cōsolationis, qđ nū
quam uerbum de illa audiui, vnde speciale gau
dium non sentirem.

Qualiter btā uirgo fuit assumpra.

IN sancta nocte cū eēt i choro uidebat sibi,
qđ iterū esset cū beata uirgine i lecto decuba
te. Et ecce ut sibi itelligi dabatur, altitudo in
finire maiestatis inclinabat se i abissū ifimā. s. hūil
limū cor uirginis, & torrēte totius sue diuile vo
luptatis illud tā habūde impleuit, ut aīa eius scīs
sima tota absorta transfunderetur in deū. Sicq̄
marie aīa scīssima ineffabili gaudio a corpore exi
ens ab oī dolore extranea sicut ab oī corruptiōe
carnis extiterat aliena, & i uīnas filii letissime ad
uolās, & supra cor suū amātissime & delicatissi
me se reclinās vsq̄ ad thronū excellētissime trini
tatis cū festiuo scōrū tripudio est deducta. Qua
liter aūt deus pater totius p̄nitatis sue blādissi
mo affectu, tūc aīam eius i tra paternū cor suū su
scepit, oī creature ip̄ossibile ē dicere. Inscripta
bilis quoq̄ dei sapiētia, q̄ honore cū dignissimo

F iiii

mfñā sibi exhibuerit fuerētīā, q̄q̄ sublimissime
eā a dextris suis ī throno gl̄ie firmauerit, oēm ex
cedit cogitatū. Spūs ēť scūs amore, benignitate
& suauitate sua oībus bonis eā tā affluēter reple
uit, vt oēs in celo de eius plenitudinis habūdā
tia replerētur. Seraphici enī spūs q̄ ab initio sue
creatiōis in diuinitatis arserūt camino a calore
charitatis btē virgīs amplius in charitate sunt
accēsi. Cherubī quoq̄ scīa dei plena, noua quo
dāmodo luce sunt illustrata, oēsq̄ angelorū or
dines & scōrū maiorē claritatē nouāq̄ letitiam
ī augmētū meritorū suorū a tāte regine gloria
sunt adepti. Deniq̄ btīssima trinitas totius di
uinitatis plenitudine eā influēs, penetrauit, vt
tota deo plena, oīa q̄ ipsa facere videbatur, deus
l̄ea & p̄ eā faciebat, ita vt oculis videret, & auri
bus eius audiret, ac ore eius sibimet ipsi dulcissi
mas & plenissimas laudes p̄solueret, & in corde
virgīs q̄si ī p̄prio iucūdari & d̄lectari videret. Re
gīa at̄ glorie stabat a dextris filii vestita lucidissi
mis speculis, in q̄bus oīa merita scōrū miro mō
elucebant. Vnde oēs scīa n̄ thronū cū gaudio
veniētes, singuli sua merita cōtēplabātur, ac p̄
de ī nouas laudes p̄rūpentes, dulcissime deo iu
bilabāt. Patriarche & p̄phete, d̄sideria sua & vir
tutes magnificas & familiaritatē, quā ī terris cū
deo hūerāt ītuētes, īuenerūt btām virginē ī his
oībus se excellere, q̄a virtuosior eis, & deū p̄ciosi
us d̄siderās familiarissima deo fuisse cōprobat̄.

Sicq; singuli scōrū ordines accedētes & merita
sua in btā virgine speculātes, ipam lōge se prece
dere gaudētes mirabātur. Nā ipsa iter apostolos
Xpō fidelissime adhesisse & verba eius diligētis/
sime cōseruasse iuenta est. Ipsa iter m̄ses, patien/
tissima & cōstātissima. Inter cōfessores illumia/
tissima & illūinās tā verbo q̄ exēplo. Inter virgi/
nes nō solū castissima & scīssima sed et virginis/
ratis & totius religiositatis prima fuit cultrix.
Ipsa inter mites, mitissima, iter misericordes,
misericordissima. Inter hūiles, hūillima. Inter p̄/
fectos, p̄fectissima inuēta est. Ideoq; oīum scōrū
excellētiā merito ē supgressa. Dixitq; btā virgo.
Qui cūq; voluerit sūmo honore sup oēs exalta/
ri, oībus se hūiliter subiiciat. Qui et sup oēs vo/
luerit ditari, ppria se omnino spoliet volūtate.
Et q; summi decoris appetit dignitatē, in omni/
bus virtutibus se studeat exercere.

Item de Eodem.

ET cū (Salve regina) cātaretur illa dixit btē
virgini. Vtinā oīum creaturā corda in
te dulcissima salutarē. Ad qd̄ respondit. Recli/
na te sup cor dulcissimū filii mei, qd̄ in se oēm
cōtinet creaturā, & p̄ illud me diligētissime salu/
ta. Post hec orauit p̄ vna persona, quatenus btā
virgo in exitu eidē subueniret. Ad qd̄ respon/
dit. Orabit me p̄ seruorē, quo aīa mea in dēū ve/
lut scintillula in ignē suū reuolauit, eiusq; dīno

C 48

cordi velut penula validissimo impulsu attracta
adhesit, vt et aia eius ta feruēti amore succēda-
tur, quatenus i hora mortis ab oī impedimēto li-
bera tāquā pēna leuis feliciter i deū valeat euo-
lare. Ego enī sibi & oībus, q̄ mihi i hoc loco de-
seruiunt, cū meo adiutorio & p̄tectione i extre-
mis suis volo astare. Et cū iterū p̄ vna oraret, q̄
Dñe nre deuota gaudiorū suorū cā sepius ad-
monere solebat, vidit ipsam p̄ qua orabat corā
btā virgine stātē, que dabat ei monile quinq; fi-
nes vt cornua habēs & dixit. Cū meorū gaudio
rū mētionē facit, & hec quinq; superaddat. s. vt
salutet me i illo ineffabili gaudio, qđ habui cū
inaccessibile lumē beatissime trinitatis primo
aspexi, i quo velut in speculo lucidissimo agno-
ui illū eternū amorē, quo me pre oī dilexit & ele-
git creatura, ex quanto amore pre cunctis me si-
bi i m̄sem & sp̄siam elegit, illāq; placētiā, qua
sibi i me, i qua oē mīsteriū meum, qđ sibi i terris
exhibui, i sūmo cōplacuit. Scđo salutet me i ple-
nitudinē gaudii, qđ aures mee susceperūt ex dul-
cissima salutatione amātissimi filii mei p̄fis &
sp̄si, cū me amātissime suscepit s̄m magnitu-
dinē oīpotētie sue, s̄m artificio sapientie sue, &
s̄m imēsitatē sui delicati amoris, decātans mihi
altissimū & suauissimū amoris cāticū presuauis-
sime vocis sue. Tertio salutet me in plenitudine
gaudii, qđ aia mea suscepit i osculo illo predul-
ci, qđ mihi dīnitas ifixit, in quo sue dīne dulce

dinis gustū tā affluēter mihi ifudit, vt redundā
 tia mei, melliflui facti sunt celi, ita vt ēt nec ī ter
 ris tā miser aut malus sit, quin ei ex mea plenu
 tudine, si tamē desideret, valeā ipartire. Tunc il
 la beata virginē iterrogabat dicēs, Mī dñā, quid
 est os aīe? Respondit. Os aīe est hyās qđdā desir
 deriū, quod deus sine ītermissione īfluit & replet
 se ipso secūdū oēm aīe delectationis appetitum.
 Quarto salutet meī gaudio, qđ habui cum aīa
 mea tota succēsa ē igne dñi amoris, & cor meū
 liquefactum est ex dulcedine sui diuini cordis,
 cum totam sui amoris diuini plenitudinē in
 me effudit, inquātū creature possibile fuit cape
 re aut frui, atq; ex meo ardore nouo quodāmo
 do scōrum multitudo ī cādūt amoris feruore.
 Quinto salutet meī gaudio, qđ hūi, cū splēdor
 dñitatis oīa mēbra mea clarissimo lumīe pene
 trauit, ita vt celū a mea glīa, noua luce illustret.
 Et oē scōrū gaudiū de mea pñtia augmētetur.

Itē his quīq; modis cōuentus se exerceat. c 49

I Pso die dū cōuētus cōmūicaret. Videbatur
 sibi quasi Dñs cū virgine mīe ad mensam
 magnā sederet, oēs ēt perīone, que ad primā
 mēsam cōmūicauerāt, ad mēsam illā sedebāt, il
 los vero, qui tūc accēdebāt, angeli ad mēsam re
 uerēter ducebāt. Dñs autē dabat vnicuiq; bucel
 lā pānis ī quinq; offas diuisā, per qđ ītellexit, qđ
 hō cōicās, die illa ī qnq; specialibus se debet exer
 cere, & in his quodāmodo deo cōiuuiū exhibe

re. Primū est vt in oī die, quātū potest deī laudi-
 bus extollat, & ī vniōe laudis, qua Xp̄s oīa sua
 opera ad laudē dei p̄risfecit, ēt oīa sua p̄ dei ho-
 nore faciat & amore. Secūdū est, vt ī vniōe gra-
 titudinis Xp̄i, in q̄ humanā naturā suscepit, ac
 mortē gaudēs sustinuit, illaq; gratissima chari-
 tate, qua deo patri gr̄as agēs hec per magnū no-
 bis cōtulit donū, tota die cum gratitudine ma-
 gnas gr̄as p̄ tāto referat sacramēto. Tertiū ē, vt
 desideria sc̄tā multiplicet, ne ī presentia tāti ho-
 sp̄itis vacuus videatur. Quartū est, vt oīa, que
 die illa agit, ad p̄fectū vniuersitatis facerē itēdat.
 Quintū est, vt ēt oīa, que facit siue patitur, aīa-
 rū fideliū cedāt ī salurē. Itē intellexit diuinitus
 hec quatuor in religiosīs deo plurimum com-
 placere, s. vt mundas habeant cogitationes, s̄c̄
 ēta desideria, dulcia inuicem verba, & charitati-
 ua opera.

De missa quā Dñs celebravit.

c. 50
Eo tēpore quo canonici vicēepiscopi gerē-
 tes cōgregationē p̄ quadā pecunie sūma,
 grauiter affligēdo a dñis suspēdissēt, ī die
 assūptionis gloriose virginis cū hec dei famula
 nimio affligeretur dolore pp̄ carentiā dñici cor-
 poris, visum est sibi, q̄ Dñs abstergeret lachry-
 mas ab oculis eius, & manū eius tenens diceret.
 Hodie videbis mirabilia. Cū ergo sacerdos ex
 more inciperet Rñsoriū. Vidi speciosā, videbat
 sibi qđ tota cōgregatio ordinaret se ad p̄cessio-

nē, quā Dñs scū mfe sua precedebat, portās vexil
 lū albi coloris & rubei. In albo erāt rose auree, &
 in rubeo argētee. Hec pcessio facta est p ambitū
 vsq̄ ī chortū, & deinde ī ecclesiā. Tūc Dñs ppara
 bat se missam celebraturus, idutus casula rubea
 & pōtificiali īfula. Scūs Ioannes baptista, lectu
 rus erat epistolā. Et hoc ideo, quia primus erat,
 qui de gaudio btē virginis in vtero exultauit.
 Scūs vero Ioannes euāgelista erat lecturus euā
 gelium, eo q̄ ipse custos erat virginis gloriose.
 Scūs Ioannes baptista & scūs Lucas dño ad al
 tare mīstrabāt. Et scūs Ioānes euāgelista btē vir
 gini, que stabat ī dextera parte altaris vestita in
 dumētis solaris luminis, habēs ī capite coronā
 oīum lapidū preciosorū generibus ī cōparabili
 ter adornatā, oībus autē scīs, qui aderāt missā sol
 lēniter ī choantibus. Gaudeamus oēs, Btā vir
 go ad altare pcessit, offerēs filio fibulā aureā tā
 quā cristallū purissimā & sūmo opere īestimabi
 liter gēmis ornatā, que singule puritatē speculo
 rī habebāt, ita q̄ btā virgo contēplabatur oēs
 virtutes suas in eis. Hec fibula texit totū corpus
 dñicū velut clipeus, & btā virgo ī illa velut ī spe
 culo se videbat. Tūc missam psequētes vsq̄ ad
 vltimū kyrie. Dñs altissima voce imposuit. Glo
 ria ī excelsis deo, dicēs. De gaudio cordis mei oī
 bus vobis pplo gloriā. Ad offerentīū autē hec, q̄
 btē virgini specialia īpenderunt obsequia acce
 dētes ad altare obtulerunt: anulos aureos, quos

dñs suscipiēs, digitis suis iposuit. Et cū prefatio
 nē ipse sumus sacerdos & pōtifex decātaffet vsq̃
 ad illud. (Cū qbus & nostras voces, vt admitti
 iubeas deprecamur, supplici cōfessione dicētes)
 dixit ad scōs. Cantate oēs. Cantate & psallite, q̃
 oēs cātabāt. Scūs, scūs, scūs. Inter oēs & sup oēs
 brā virgo dulcissimū dabat sonū, quo pre oīum
 scōrū vocibus eius, vox specialiter agnosceba
 tur. Cum aut̃ instaret hora scīssima, qua eleuan
 da erat hostia, visus est eleuare hostiā, quasi ī au
 rea pixide clausam & syndone velatā. Per qđ fi
 gurabatur, q̃ hoc sacramētū oī humāo siue an
 gelico itellectui ē absconditū. Dicto Pax dñi posi
 ta ē ibi mēsa, ad quā Dñs se ponebat, iuxta quē
 mī eius sedebat. Cōgregatio aut̃ tota ad mēsam
 illā accedens. Vnaqueq̃ sub brachio brē virgi
 nis, quasi geniculādo accepit dñicū corpus de
 manu Dñi, & brā virgo craterā aureā cū fistula
 aurea ad latus dñi tenebat, per quā fugebāt oēs
 liquorē illū dulcissimū, qui de pectore Dñi ema
 nabat. Finita missa, Dñs bñdictionē dabat ma
 nu sua, ī qua p̃ singulos digitos, anulos aureos
 hēbat significantes despōsationē singularū vir
 ginū sibi despōsatarū, qui lapides rubeos hēbāt,
 per qđ exprimebatur, q̃ sanguis eius specialit̃
 ad virginū pertinet ornamentum.

De sancto Bernardo.

C 51
IN festo eximii doctoris scī Bernardi, dñi mis
 sa ī medio ecclesie, ī eius honore cātaretur, &

hec dilectrix Yhu, pia deuotione intēderet his, que cārabantur cogitās, qd esset illud mediū ecclēsie, dñs, cuius respectus est ī electos suos, aīam eius lumie cognitiōis, illustrabat dicēs. Mediū ecclēsie ē ordo scī Benedicti sustētās ecclēsiā, uelut colūna, cui tota domus īnītitur, quia ad vniuersalem ecclēsiā & ad oēs ordines se quo ad aliqđ tenet. Ad superiores, s. papā & p̄latos, tenet se exhibēdo eis reuerētiā & obediētiam, Ad religiosos, p̄ instructionē & īformatiōnē bone conuersatiōis. Nā alii ordines hūc ordinē ī aliquo imitātur, ad bonos & iustos hñt semp auxiliū & cōsiliū. Ad pcōres p̄ cōpassiōnē correctionē & cōfessiōis auditiōnē. Ad aīas purgādorū, p̄ oratiōis scē subuētiōnē. Deniq; ibi īueniūt peregrini hospitalitatē, paupes sustētatiōnē, īfirmi recreationē, esuriētes & sitiētes refectionē, tristes consolationē, aīe fidelīū liberationē. In hoc medio scī Bernardi singulariter adeo in bñdictiōib; dulcedinis p̄uēti, dñs apuit os, qđ spūs scūs ipsū tā affluēter & supabūdāter influēdo repleuit, ut uelut cū vētus rapidissimo īpetu ianuā apit, ita spūs scī impulsu, ea, que sibi diuinitus īspirabantur, charitate accēsus effudit, & ecclēsiā sua doctrina multū illuminauit. Et īpleuit eū Dñs spū sapiētie & ītellectus, quia oīa, que per spūm scūm cognouit, ē ī dulcissima fruitione & experiētia sapiebat, & supra quā dici potest mēte illustratus, licet multa effuderit, multo tamē plu

ra in intellectu reseruat. Tunc illa dixit. Eia precordialis dilecte, & que est stola glorie, quã scriptura sacra totiẽs cõmemorat te iduiffe scõs, no mẽ glorie tue mihi reuclasti. Modo si placet, q̃ fit hec stola glorie mihi reucla. Mox sc̃is bernardus i stola ex cãdido, viridi, rubeo & aureo colore mirifice cõtexta sibi apparuit, splẽdorq; solaris his coloribus imixtus ineffabili pulchritudine & delectabilitate interlucebat. Et ait dñs. Hec est stola glorie cãdore inocẽtie, & virore sũmarũ virtutũ mearũ cõtexta, ac roseo sanguis mei colorata decore. In sup̃ seruẽtissimo amore meo in aurata. Solaris aut̃ splẽdor, qui tã elegãter rutilãs interlucet, est dñitas cooperãs & perficiẽs oĩa opera mee humanitatis. Hac stola oẽs meos vestio scõs, quia inocẽtia mea & decore virtutũ ac amorosa passione oĩum corũ gloriã i sũmo p̃fici. Amor ẽt i specie virginis pulcherrime stabat a dextris sc̃i Bernardi, & quocunq; ibat, ip̃m cõmirabat i signũ specialis meriti, qd̃ habuit ex eo qd̃ tã amorosuserat, & tã multos suis eloquiis & scriptis i dei amore accẽdit, totũq; celũ ex verbis eius velut margaritis fulgidis erat ornatũ.

C 52 De natiuitate beate Marie virginis.

IN natiuitatis gloriose virg̃is festo, quo velut aurora rutilãs i hunc mundũ nascẽdo p̃gressa est. Hec Xpi ancilla deuota ipsam reginã glorie i oratione requisuit, qd̃ sibi ab ea i suo festo legi vellet? Cui benigna virgo statim apparuit

apparuit dicēs. Lege mihi tot aue Maria, quot
 dies fui in vtero mris mee, & admōe me gaudii,
 quo nunc gaudeo, ex eo qđ video & agnosco
 gaudiū bñssime trinitatis, qđ habuit de me ex
 placōtia, qua sibi in me cōplacuit ab eterno, spe
 cialiter in mea natiuitate ī tātū exultauit, vt ex
 habundāria sui gaudii celū & terra & oīs creatu
 ra, licet cām nesciēs exultaret. Sicut enī artifex, q
 mirificū opus facere decreuit, magno studio p̄
 meditatū & ī delectatione cordis sui preimagi
 natū, sic venerāda trinitas ī me delectabatur, &
 gaudebat, quia me talem ymaginē facere vole
 bat, ī qua totius potētie, sapiētie & bōitatis sue
 artificitiū elegātissime appareret. In sup & sciebat
 opus suū nūquā ī me deprauari. In tāta deniq
 iucfiditate & exultatiōe natiuitatē & īfatiā meā
 dignata est preuidere, vt oīs actus pueritiae mee
 corā eo delectabilis ludus videretur. Iuxta illud
 Ludēs corā eo oī tēpore. Scđo admone me gau
 dii, qđ habeo ex eo qđ deus me sup oēm creatu
 rā suā in tātum dilexit, vt amore mei multotiēs
 pepercerit mundo, et antequā nata essem. Ipse
 et ex amore nimio anticipauit aliquātulū nati
 uitatē meā, & preuenit me grā suā ī vtero mris
 mee. Tertio admone me gaudii, qđ habeo ex eo
 qđ me sup oēs angelos, & sup oēm creaturā di
 gnissime honorauit. Ex illa nāq; hora, qua aīa
 mea corpori est infusa, spū scō me repleuit, & sin

G

gulari scificatione i sacrarium sibi elegit, vt velut
 rosa sine spina, & tanquam lucifer oriretur i mundum:
 Btā itaq; Maria hēbat crines mī pulchritudis,
 quos dū illa ob nimiam tractaret lenitatem, glorio
 sa virgo dixit, contracta crines meos, quia quo
 plus eos contractaueris, eo amplius decoraberis.
 Hi enī crines, meas innumeras designāt virtutes.
 has quāto magis imitādo tractaueris, tāto ma
 gis i te p̄chritudinē augebūt & decorē. Tūc illa
 dixit. O virtutum regina dic obsecro, q̄ erat priā
 virtus, i qua te i infantia exercuisti? Respondit.
 Humilitas & obediētia atq; amor. Ab infātia enī
 tāte humilitatis fui, qd̄ nunquā me alicui crea
 ture pretuli, & tā subiecta & obediens erā paren
 tibus meis, q̄ eos i nullo vnquā cōtristanti. Ex
 eo ē q̄ spūs scūs i utero m̄ris me repleuit, sic ad
 oē bonū iclinata erā, vt miro mō oē bonū dili
 gerē, & quicquid erat virtutis, statim mira de
 lectatione amplectēdo imitaret.

Item de Eodem.

IN scā nocte dū cātaref (Stirps yesse.) Vidit
 btām virginē i similitudine arboris pulcher
 rime sup oēm terre altitudinē & latitudinē
 extēse. Eratq; arbor illa p̄spicua, vt speculū per
 lucidū, folia habēs aurea suauissimū reddētia so
 nū, in cuius sumitate flos deliciosissimus erat,
 qui totū orbē contegebat, & odore mirifico re
 spargebat. Dixitq; btā virgo, deus meus summet
 ipsius laudator & laus est in me, & scīpm̄ miro

modo pascit i me. Ad missam et dum sequēta
(Aue preclara) cātaretur. Vbi hinc māna. Vi
debat sibi q̄ btā virgo i medio cōgregationis
sedet habēs p̄nerū elegātissimū, cuius brachia
gēmis & auto ineffabilē erāt ornata. Per qd̄ in
tellexit designari, q̄ Dñs Yhs per nimium dolo
rē i brachiis habuit, cū post baiulationē crucis
& tēsiōnē pēderet i cruce. Et dū cātaret (Ora vir
go, Imox virginea mī puerū altissime eleuabat,
& liquor balsami de puero vbertim effluēs cō
gregationē feliciter iñuebat. Ad illū vero Versi
fac fontē dulcē. Videbatur sibi q̄ singulas per
sonas sub pallio suo dīno cordi filii sui applica
ret, dicēs, in hoc fonte oēm amaritudinē vestrā
dulcificate, & oīa tēptamēta vestra deuicite. Cū
autē p̄ cōgregatione oraret, vt eā in scō p̄posito
cōfortaret, & cōfirmaret, Dñs ait. Si mihi volue
rint adherere, in eternū eas nō derelinquā.

De sanctis angelis.

ANte festū btī Michaelis anchāgeli, cū hec
xp̄i ancilla i familiari vnione a deo que
sisset, qd̄ obsequii āgelis offerre deberet
Hoc respōsum accepit. Lege eis nouē p̄ n̄ fm
nouē ordines eorū. Quod cū fecisset, i die scō vo
lebat offerre suo angelo, vt ille ceteris angelis p̄
sentaret. Cui dñs ait, cōmitte mihi, vt ego hoc
faciā, quia ineffabili gaudio hoc facere me dele
ctat, eo q̄ oīs oblatio mihi cōmissa cū per mei
celestibus presentatur, ex me i tantū nobilitatus

G ii

& i melius cōmutatur, sicut denarius i massam
 cadētis auri imissus & i vnū redactus iā nō qd
 fuit i se, sed qd factus est ex auro, apparebit. Post
 hoc vidit ascēsum. ix. gradibus cōsitū, multitu-
 dine angelorū hinc inde circūdatū, ita vt i pri-
 mo angeli. In scdo archāgeli, & sic deinceps cui-
 q; gradui ordo angelicus presideret. Intellexitq;
 celicus per hunc ascēsum, hoīum cōuersationē
 designari. Ita videlicet, vt quicumq; i ecclesia deo
 fidelr, humiliter & deuote mīstraret, & ēt pp defū
 i firmis peregrinis seu pauperibus & iuicē i cha-
 ritate quilibet alteri subueniret, in primo gradu
 angelis coequaret. Qui vero ofone & deuotiōe
 familiaris deo itēdunt, & proximis suis doctri-
 nā & cōsiliū & auxiliū ipēdunt, in scdo gradu ar-
 chāgelis i serūtur. Et qui se exercēt i paciētia obe-
 diētia & volūtaria paupertate & hūilitate, oēs
 q; virtutes fortiter peragunt tertiū gradū cum
 virtutibus cōscēdunt. Qui aut vicis & cōcupi-
 scētis reluctātes dyabolū cū oibus, q; suggerit,
 cōtēnunt, in quarto gradu cū ptātibus triūphū
 glorie obtinebūt. Qui vero i ecclesia ceteris pre-
 lati officiū sibi cōmissum bñ mīstrāt, aiartū lucris
 die noctuq; inuigilātes & talenta sibi tradita oī,
 qua possunt diligētia duplicātes, hii cū pncipa-
 tibus i qnto, gradu gloriam regni p labore suo
 possidebunt. Qui ēt dñe maiestati reuerēter cū
 oī subiectione se iclināt, & p eius gloria oēm ho-
 minē reuerēter honorāt & diligunt, & se iposēt

quia ad ymaginē dei facti sunt, deo inquātum
possunt cōformāt, subiiciētes carnē spūi, dñan/
tur aīo suo, ipm ad celestia trāsferēdo, cū dñatio/
nibus ī sexto gradu exultabunt. Qui vero sedū/
le meditaciōis & cōtēplatōi infuiūt, cordis mūdi/
tiā & mētis trāgllitatē amplectēdo, gerissimā se
deo exhibēt hūrationē, q̄ vere paradisius dei dici
pōt iuxta illud. Delitiae mee esse cū filiis hoīum.
De quibus ēt ip̄e dicit. In ambulabo ī eis & ihī/
tabo, ī septimo gradu th̄ōis sociātur. Qui autē
sciētia & cognitione ceteris eminēt, q̄ singulari
bitudīe deū facie ad faciē mēte illustrata cōspi/
ciunt, & ex ea, que ex ip̄o fonte oīs sapiētie hau/
riunt, p̄ doctrinā & illuminationē aliorū ī ip̄m
refundunt, ī octavo gradu ascētionis cū cheru/
bin locabūtur. Et qui deū toto corde & mēte di/
ligunt, & igni eterno, qui deus est, se totos imit/
tūt, eiq̄ simillimi facti, nō iā suo sed dīno amore
sicut dilecti sunt, diligunt oīa in deū, & pp̄ deū,
diligūt inimicos, vt amicos ituentur, quos ab
amore dei nihil valet separare, imo nec īpedire,
quia quo magis inimici in eos īsurgunt, eo va/
lidius ī amore cōualefcunt, feliciter ī se ipsos ar/
dentes & alios accēdentes, ita vt si possent, om/
nes homines ī dei facerēt amore perfectos, alio/
rū vitia & pctā, vt pp̄ria deflētes, quia solius dei
gloriā & nō suā oīo diligunt & requirunt. Isti in
nono gradu cū seraphim, īter quos & deū nulli
alii spūs sunt, deo immediate appropinquant.

Quatuor angeli cōgregationi ministrabant.

Cum autē missa celebraret. Vidit multitudinē angelorū adesse, & quēlibet angelorū statē corā sibi cōmissa virgine ī specie iuuenis pulcherrimi. Quidā hēbāt sceptrā florīgera, quidā aureos flores. Cū ergo cōuētus īchnaret super flores, os ponebat in signū eterne pacis, sicq; angeli per totā missam cū magna reuerētia ministrabāt. Cū ergo accederēt ad cōiūniū regis celorū, quilibet angelus duxit sibi cōmissam. Rex autē glorie stabat ī loco sacerdotis ineffabili circumdatus gloria, ornāmētū habēs ī pectore ī modū arboris pulcherrime, q̄ diuisit se, & ex corde illo melliflūo, in quo sunt oēs thesauri sapiētie & sciētie absconditi profluxit vena purissima, qua oēs ad eū accedētes, inebriabantur torrente voluptatis diuine.

In vigilia omnium scōrum.

In vigilia oīum scōrū, cū in quodā opere ex obediētia sibi iniuncto laborās, missam neglexisset, tādē ante eleuationē hostie sacrosācte veniēs corde mesto, obtulit deo negligētiā suā. Qui dñs. Nōne videor tibi tantū precīū, qđ possit absoluere oīa debita tua? Ad qđ illa, ēt domīe plene cōfido, qđ possis, & scio q; tibi nihil est impossibile. Ait ergo Dñs. Plene ī oībus deo p̄ri p̄ te respōdebo. Tu quoq; singulas scōrū deprecare turmas, quatenus & ipsi p̄ te sua offerāt merita. Patriarche. s. & p̄phete desiderū, qđ ad

meā habuerūt incarnationē. Apōstoli fidelitatē,
qua mecū i oībus tribulationibus meis permā-
serunt; & predicādo discurretes populū mihi fi-
delē collegerunt. Martyres patiētiā, qua sangui-
nē suū pp amorē meū effuderūt. Cōfessores sci-
tatē eximiā, qua aliis verbo & exēplo viā vite de-
mōstrauerunt. Virgines sacre castitatē & icorru-
ptionē, q̄ p̄xime mihi eē meruerūt. Inter matu-
ritās vidit regē gl̄ie i throno cristallie puritatis,
q̄ rubeis vestibus decēt erat pomatus, ad cuius
dexterā regia celi i folio simili saphiro albis mar-
garitis exornato residebat. Per cristallinum Dei
thronū intellexit significari iextimabilē dīnitatis
puritatē, Per cornuos vero passionē sue hūani-
tatis roseā, Per saphirū et celicū cor matris dei
& p̄ margaritas, virgialis puritas eius significa-
batur. Dū ergo cātaretur versus Fi Responsorii.
Ora p̄ populo. Exurgēs m̄s gl̄iosa de folio suo
flexis genibus. visa est filio regi p̄ cōgregatione
deuote supplicare. Similit̄ quilibet scōrū chorus
facere videbatur. dū fieret mētio corū. Deinde
i ter octauā lectionē iterato exurgēs de folio suo
corā filio stabat cū innumerabili turba virginū
scārū, & ecce de corde illo dulcissimo, i quo latet
copia oīs b̄itudinis, p̄gredi videbatur funicu-
lus triplex aurei coloris, qui pertrāsīs amorosif-
simū cor virginis m̄s p̄tendebatur ad singula
virginū corda. Sicq̄ sigillatim oīum corda p̄trā-
siens, donec de corde virginis postreme reflexus.

G iiii

penetraret cor dñi, faciēs mirabili ductu quā
 si choreā, seorsum vero virginibus circūducta
 videbatur reliqua multitudo vtriusq̄ sexus, qui
 hoc sp̄ali dono virginittatis non erāt sublimati.
 Seorsū ēt his chori scōrū angelorū circūdūce
 bantur, & de singulis scōrū cordibus tā virginū
 q̄ relique multitudinis exiuit sonus dulcissi
 mus i modū organorū. Per qđ dabatur itelligi,
 qa nil adeo parū fecerunt i terris i laude, & grā
 rū actiōe, in ofone, factis, dictis vel & cogitatio
 nibus, qđ nō suau soni clāgore de cordibus ip
 sorū eternalr resonet i laudē dñā, & ipsorū gau
 dii ac glorie icremētū. Vñ reduxit ad memoriā
 de talibus fore scriptū. Ibi resonāt iugiter orga
 na scōrū, & illud, Laudate eū i tympano & cho
 ro, Laudate eū in cordis & organo &c. Per tripli
 cē vero funiculū, qui de corde Dñi pcedebat, in
 tellexit significari amorē semp venerāde trinita
 tis. Sp̄is & filii & sp̄is sc̄ti, q̄ per iteruētū dignis
 sime m̄tis semp virgīs marie icorruptatū virgi
 nū amatoria corda sp̄iali suauitate pertrāseun
 do sibi conifūxit, teste scriptura, que dicit. Incor
 ruptio pximum facit esse deo.

Item de Eodem.

INter sūmā missam vero dū legeretur euāge
 lium, illa more solito dñm perquirens ait.
 Quid me amator dulcissime modo vis fa
 cere? Respōdit. Ad qđ pridie premonui te? Tūc
 illa recordās se hesternō die premonita a deo, ve

scōrū cetū oraret p se offerre, & ad hoc obtinēdis
studens sibi dñm dicētē itellexit. Ecce ego prece-
dens oēs scōs, accedā p te oblaturus deo pñi, &
primo tps illud scīssimū, quo in vtero virginē
mris mee. ix. mēsis tāquā spōsus ī talamo re-
geui, offerā p tēpore illo, quo tu in vtero mris
manēs, nec otiginalis peccati macula carēs nō
dū gñe mee capax eras. Deinde offerā scīssimam
mrem meā p tua natiuitate, ī qua nondū fonte
baptismatis renata, tota mihi extitisti aliena.
Hinc īnocētissimā infantīā & pueritiā meā pro
ignorātia infantie & pueritie tue, feruentissimū
quoq; studiū. adolescētie mee deuotissime ac iu-
nētutis offerā p negligētia tue iuuētutis. Totā
de hinc seriē scīssime & pfectissime cōuersatiōis
mee cū fructu & amore passionis mee offerā pro
vniuersis cōmissis & defectibus tuis, vt per me
ipm ac ī me ipso oīa tua sint suppleta. Sicq; his
dictis pgrēdiēs Dñs virtutū subsequēte se oī ce-
lorū militia, accessit oblaturus ad altare qddā
decētissimū, qđ miraculosa nimis ac delectabi-
li varietate artificiosissime sculpture apparebat
exornatū. In quo itellexit recōditū illū īaprecia-
bilē ac inextimabilē thesaurū totius videlicet sū
me & icōprehēsisibilis dñitatis. Per sculpturam
quoq; altaris, itellexit notari inexplicabilē diuer-
sitatē beneficiorū dei, que excedit oēm humanū
itellētū. Tribus ēt gradibus ad predictū altare
ascēdebatur. Quorū primus erat aureus, p qđ

deklarabatur, q̄ nullus potest ad deū venire, nisi
ascēdat p̄ charitatem. Secundus videbatur aerei
coloris, p̄ quod innuebatur meditatio de diui-
nis & celestibus. Quia volentē appropinquare
deo, necesse est, vt ab omnibus terrēis exocupa-
tus frequētius conetur p̄ meditationem ad cele-
stia eleuari. Tertius gradus apparebat viridis, p̄
qd̄ notabatur virēs intentio laudis diuine, vt. s̄.
oīs n̄ra operatio tali fiat itentiōe, vt magis dei
laudē & gloriā q̄ nostrum desideremus profectū
& salutē. Hec virgo vidit circa tēpus cōmunio-
nis in medio suprascripte choree mensam rotū-
dam decēter valde cōpositā, de qua dñs sub spe-
cie sacramētalis hostie deficiū corpus suū & san-
guinē cōgregationi p̄buit cōsidenti sibi ad mē-
sam eādem. Deīde tāq̄ rex munificus p̄ ministe-
ria p̄ncipū celestū singulis de cōgregatione exe-
nia regia trāsmisit. Que exenia illa, q̄ hoc vidit,
hoc fore affirmabat, de quo dñs aliā quandam
sibi deuotā ante eūdē diē festū certificauerat, q̄
ob exhibitionē spiritualis amicitie cuiuslibet de
cōgregatione daturus esset mille animas, quas
pro ipsarū orationibus a nexibus culparum ex-
peditas trāsterret ad regna celorum.

De aureola virginum.

Item in festo oīum scōrū dum cogitaret qd̄
deo laudis in honore suorū scōrū exhiberet,
dixit ad eā dñs. Lauda me p̄ eo, q̄ sum oīum
scōrū corona. At illa statū beatissimā & semp ve-

nerādā trinitatē pro modulo suo laudabat, & be-
nedicebat, q̄ eē dignatur corona & mirabilis di-
gnitas scōrū, insup singulari p̄rogatiua aureola
oīum virgīnū beatarū, statim aut vidit in capi-
te virginis gloriose & oīum scōrum coronā lex-
timabilis decoris, ita q̄ de eius gloria nihil ver-
bis exprimere posset. Vidit et̄ qualiter dñs deus
esset aureola btē virginis & oīum virgīnū in si-
militudīe serti qđ erat plentū rotūdis nodulis tri-
bus & tribus isimul iunctis. Quorū vnus rubei,
alius cādidi, tertius aurei erat coloris. In rubeo
nodulo designari itellexit xp̄i passionem, & oī-
um virgīnū passiōes, & qlibet aduersa, q̄a q̄ vir-
gītatē illibatā cōseruare voluerit, absq̄ labore &
tribulatiōe nequaq̄ sufficit. In auteo figuraba-
tur amor xp̄i & virgīnū, q̄a vere virgines natu-
raliter ipsum diligūt, cui integritatē suā deuoue-
rūt. In cādida margarita, xp̄i innocentia & vir-
ginitas imaculata exprimebatur. Quod tres &
tres isimul erāt positi, significabatur, q̄ virgīes
ex p̄dictis tribus specialē pre aliis sc̄is familiari-
tatē, dilectionē & gustū psuauē in deo habēt. Li-
cet enī oīs scōrū decor & gloria ex sanguīe xp̄i &
inocētia ceterisq̄ virtutibus eius cōstet p̄fectus,
ac inter quālibet aīam & deum dulcissima fami-
liaritas & dilectio sit tñ sp̄āi p̄rogatiua virgines
velut in sp̄ōlo pp̄rio delitiosiori familiaritate,
delectatiōe & gustū psuauī deo p̄fruitur. In ro-
tūditate nodulorū, itellexit designari itermina

bile & inexplicabile quoddam bonum in eo latitare, quod est nec sciri in celo ad plenum valet agnoscere, nec discutere, ut vere dici possit bonum illud nemo sciat, nisi qui accipit.

Item de eodem.

IN sancta vero nocte cum iterum excellentissimam trinitatem laudibus, quibus poterat, extolleret, vidit in excessu mentis fontem virtutum splendidiorē sole, qui in semetipso & ex semetipso existens suavissimum & optimum ex se aerem faciebat, consistorium eius firmissimum & preciosissimi operis erat. hunc hauritorium suum in seipso absque humano opere seipsum hauriens, & omnibus liberaliter comunicans. Per solidissimum fontis consistorium, patris omnipotentiam intellexit designari. Per hauritorium, filii dei increatam sapientiam, quam se pro suo beneplacito omnibus liberaliter effundit, & cuique prout vult, distribuit, & conicit. Per dulcedinem aque, Sancti spiritus ineffabilem suavitatem & bonitatem. Per aerem saluberrimum, figurabatur, quod deus est vita omnium. Quia sicut absque aere homo non potest vivere, ita sine deo nulla vivit creatura. In circuitu fontis, in ipso consistorio erant septem coline habentes capitella ex saphiro, per quas septem rivuli omnes sanctos infuebant, ita ut unus in angelos, alter in prophetas. Tertius in apostolos. Quartus in martyres. Quintus in confessores. Sextus in virgines. Septimus in omnes creaturas sanctas derivaret. Qui tamen omnibus bonis faciat, suavissimum odorem inuicem spirabant, quem quilibet ab alio pia aviditate

te in se trahebat. Per quod inuebatur, q̄ sci gau-
diū suū & oīa q̄ in deo possident bona in inuicē
profusa benignitate cōmunicāt.

De beata Catherina virgine.

IN festo eximie virginis Catherine appuit
ei ipsa virgo in veste, q̄ aureis rotis tota erat
repleta habēs ī summitate duas manus au-
reas, q̄ ipsam vestē īsimul cōtinebāt, p̄ q̄s signifi-
cabatur felicissima illa dei cū aīa vnio indiuisa.
Tūc xp̄i ancilla eā reuerenter salutabat cū Añ.
Aue virgo speciosa, & post hec dixit ad eā. Obse-
cro, dic mihi, qd p̄ hoc notatur? q̄ tibi cāimus,
cuius vultū ac decorē cōcupiuit dñs? Que est il-
la facies tua, quā dominus ī te cōcupiuit? Que
respondit. Vultus meus est ymago venerāde tri-
nitatis, quā iōī me dñs cōcupiuit, quia eā nūq̄
magnis deprauavi peccatis. Decor aut̄ meus ē
illud eximū decus, quo xp̄s fideles suos sui san-
guinis colore īestimabili pulchritudine decora-
uit. Et hoc scias q̄ quotiēs hō cōmūicat, totiēs
decor ille in aīa renouatur & augetur, verbi ḡsa.
Qui semel trī cōmunicauerit, totiēs decorē il-
lum in aīa sup̄auxit. Cū vero sc̄tām Catherinā
pro quadā sibi deuota orasset, Illa r̄dit. Dic si-
bi vt legat mihi. Laudate dñm oēs gētes, & Añ.
(Vox de celis) Admonēs me gaudiū, qd hūi cū
xp̄s rex sponsus meus his verbis me vocauit.
cum enī vox illa ad me delata fuit, tātus amor
succendit cor meum, & tam īeffabili gaudio re-

soluebar, quod omnis horror mortis in nihilum est redactus.

De minimo Sancto paradisi.

C 29
S Abbato quodā dñi cantaretur sequētia mane prima sabbati i illo versu. Ut fons, summe cogitabat, quot & q̄lia dona & q̄ta inenarrabilia bōa de ipso fonte oīum bonorū emanassent, & sine fine emanāt. Et ait dominus ad eā. Verū & vide minimū scōrum, q̄ est in celo, & tūc poteris cognoscere fontē pietatis. Ipsa vero cogitare cepit, vbi illū posset inuenire, & q̄uo eā valeret agnoscere. Et ecce occurrit ei vir qdā viri di amictus vestimēto, crispōshñs crines & glaucos, mediocris stature, pulcher facie nimis, & decorus valde. Cui illa, quis enī est tu? Cui m̄dit. Ego erā i terris raptor & maleficus, & nūq̄ opus bonum feci, & ait, quomodo huc gaudiū intrasti? R̄ndit. Oīa mala, q̄ feci, nō ex negtia, sed quasi ex cōsuetudine & melius nesciēs ppetraui, q̄ ad hoc a parētibus nutritus erā, ideoq̄ in sine p̄niam, dei misericordiā sū cōsequutus, & cētū annis fui in locis penarū, & multa p̄tuli tormēta, & nūc sola gratuita dei pietate huc in regem sum deductus. Tūc ille, oīa bonā, q̄ deus tā misericorditer in ipso pegit, isti, que hec vidit, tradidit, & hec erat illi letitia magna, q̄ hec facere potuit. Sicq̄ fontē pietatis cognouit i mīmo, sc̄tō q̄a si deus talia opatus est in eo, q̄ nil bōi pegit, qd in virtuosis sc̄is suis pficiet?

De sancto Bartholomeo apostolo.

C 60

Vidit aliquñ sc̄m̄ Bartholomeū apostolū in gloria mirabili hñtē ante se aureā crucē, & cū miraretur, qđ illa crux designaret? dixit ad eādñs. Hec est illa crux, de qua i euāgelio dixi. Qui vult venire post me, abneget semetipsum & c. Cuius superior pars ē spes & cōfidentia, qua oēs q se ipsos & sua deserūt pp me, ad me tēdūt. Dexterā pars est amor pximi. Sinistra vero patiētia in aduersis. Inferior pars ē cautela ab oībus, q̄ aīam a deo elongāt. Quia ergo iste meus dilectus discipulus me pfecte sequēdo & imitādo hanc crucē tulit, modo īsigni gloria ip̄ius supereminet dignitati.

Item de eodem.

Visa aūt tāta apostoli gloria, desiderabat deū, q suos glorificat dilectores ī suis sanctis collandare, quā dñs dignanter īstruixit dicēs. Lauda meā bonitatē in sc̄is, quos tāta bñtudine dotavi, vt nō solū in seipsis oībus habūdent bonis, verū etiā cuiuslibet gaudiū ex alio tātū augmētatur, vt quilibet de bonis alterius plus gaudeat, q̄ vnq̄ mater aliqua in exaltatione vnici filii, aut pater in triūpho & gloria potuit exultare filii. Sicq; singulorū merita qlibet tāq; ppria iucūdiſſima possidet charitate.

Qualiter deus in sanctis laudetur.

C 61

In festo cuiuslibet sancti potes me laudare pro eterna electiōe, qua sc̄tōs elegi, quā in

ipsis ita fortificaui, vt quis electi ad eternam
bñtudinē in magnis sint qñq; peccatis, semp tñ
ac si nō peccauerūt, ī eis respicio illā, ad quā vē
turi sunt claritatē. Scđo p̄ amīcabili vocatiōe
mea qua eos vocaui ad regnū decoris. Quis enī
vnq; ad meā diuinā maiestātē accessum habere
p̄sumeret, nisi ipsum vocarē & traheremus? Ter
tio pro fidelissima regni mei cū ipsis diuisiōe, q̄a
oēs reges & reginas mecū cōstitui, & tā feliciter
& gloriose regnare feci, vt nō dimidium regni
mei, sed totum accepisse videātur. Possunt etiā
admoneri scī gaudi, quo gaudent, ex eo q̄ mō
p̄fecte cognoscūt, & in iucūdiissima delectatiōe
vident qualiter eos ab eterno dilexi & ad talem
felicitatē gratis elegi. Nullus.n. amici cor sp̄pice
re valet qualr̄ circa ip̄m afficiat, sicut electi mei,
q̄ cordis mei ītima rimātes, ineffabili gaudio sen
tiunt erga se affectū meū & amorē. Secūdo sua
uissimi gustus, quē habēt, quia q̄ me laudāt &
bñdicūt, & q̄ meā erga se vident charitatē, eis
dulcissime sapit. Tertio q̄ hñt sue volūtat̄is cō
piā, q̄a oīa, que volūt, liberalissime possunt, Pos
sunt et̄ scī admoneri gloriosissime, splēdidissi
me & delitiosissime p̄paratiōis, quā eis deus ab
eterno preparauit. Videlicet vt sint, vbi est ipse,
coheredes vnigeniti sui, īmo in seipso in ītimo
cordis sui eis donauit māsiōnē. Secūdo dulcissi
me īfluitiōis, qua illos deus tota sua diuina deli
ciositate influit, & ipsi tota gratitudine sua dul
cissima

cissima & fructu decessuunt in ipsum. Tertio di-
 gnissimi honoris. quē eis exhibuit, quia eos fecit
 suos cōmensales, cibās & faciās eos sine fastidio
 splendore p̄dulcis faciei sue, & inebriās torrente
 voluptatis diuine, replēdo ī bonis oīa desideria
 eorū. Quarto fidelissime remuneratiōis, quia ni-
 hil tā parū pro eius amore fecerūt, dimiserunt
 aut prulerūt, quod obliuīōi dederit, sed oīa dili-
 gētissime cōseruans, ipso supra oē meritum, di-
 gnissimo remunerauit honore. Quinto eterne
 beatitudinis, quia certi sunt, q̄ eorum gloria &
 felicitas nūq̄ deficiet, sed cū meritorū & gaudie-
 rum cumulo semp accipient incrementum.

De dedicatione ecclesie. c 62

IN festo dedicatiōis ecclesie cū ad missam cā-
 raretur versus. Deus cui astāt. Vidit ī spiri-
 tu celestē hierusalē & thronū dei in ea. q̄ erat
 tāte magnitudinis/ vt a summo celi vsq̄ ad īfer-
 nū extēderetur/ inferius hñs clauū magnū/ q̄ oēs
 qui erant in inferno/ depremebat/ p̄ quē iustitiā
 dei itellexit designari/ q̄ ī pios tā iustissime a deo
 separauit. Eratq̄ ciuitas illa cōstructa ex lapidi-
 bus preciosis & viuis. s. scīs/ ita vt qlibet sanctus
 in muro/ sicut ymago in lucidissimo speculo cū
 oībus meritis suis distincte apparetet. Oēs vero
 angeli ante thronū fm ordines & dignitates su-
 as stabant ordinati. Anima autem cū dilectum
 adire cuperet/ angeli eā mira blāditate suscipi-
 entes, īter se/ vsq̄ ad archangelos deduxerūt. Dei

H

de archangelis vsq; ad virtutes, sicut oēs angelorū
choros p̄tāsiēs, vsq; ad thronū dilecti sui pue
nit, ceciditq; ad pedes eius dicēs. Saluto pedes
tuos scissimos, q̄bus amore inextimabili & desi
derio exultās, vt gigas cucuristi viā redēptiōis
nostre & salutis. Deinde ḡtasegit pro singulis bo
nis, q̄ ad pedes eius fuerat cōsequuta. Post hec
autē dixit ad dñm. Quid mō petā, q̄a toties ho
die ad pedēdū inuitamur, q̄ ēt ipetasse nos leu
mur? Cui dñs. Ora primū tibi dōari remissionē
oīm p̄tōrū, hoc enī homini saluberrimū est / &
ide verā letitiā obtinebit. Quicūq; enī penitens
cōfiteatur peccata sua / aut itegrā volūtatē cōfite
ri hñs añ pedes meos postulat sibi indulgeri pec
cata sua, hic si tātam in corde suo sentit hūilita
tē / q̄ se oī hoī subternere paratus sit p̄pter me
testimonū illi / erit quod vere p̄cōrū remissionē
ipetrauit. De hic aīa surgēs vidit dñm expansis
manibus in throno sedētē & dicētē. Sicut in
cruce manibus extēsis vsq; ad mortē p̄seueravi /
sic adhuc expāsīs manibus assisto patti meo p̄
hoīe & i signū q̄ vere paratus sum omnē ad me
veniētē suscipere i amplexū. Sigs ergo hec cō
seq; desiderat / si paratus est p̄ amore meo oīa ad
uersa tollere / signū erit ei / q̄ ad amplexū meū
p̄ueniet. Quisq; autē ad osculū meū ihyat, si in
veritate pbauerit, q̄ volūtatē meā in oībus dili
git, & ei summe placuerit, iudiciū sibi erit / quod
ad osculum meū p̄ueniet. Quisquis autē preces

suas ad aures meas deuenire & eas exaudiri vo-
 luit, ad oēm obedientiā pp̄ter me sit paratus,
 q̄a impossibile est veri obedientis p̄cc̄s nō admi-
 ti. Irē cū r̄sonā. Benedic, cāret, oēs virtutes,
 que illic noīabātur, vidit in specie virginū deo
 assistere, iter quas vna ceteris excellētiōr autē s̄
 p̄r̄s portabat, cui singule virginēs aromata l̄
 ponebāt, q̄ flexis corā deo gēibus illi pp̄inavit.
 Hoc dum illa miraretur, dixit ad eā d̄s. Nec est
 obedientia, q̄ ideo sola mihi pp̄inat, q̄a in se cō-
 tinet bona ceterarū virtutum, & verus obediēs
 has virtutes in se debet habere. Verus enī obe-
 diēs oportet, vt hēat sanā aīam. i. vt nullo crimi-
 nali p̄cc̄o infirmetur, humilitatē habere debet,
 ēt qua se p̄tatis in oībus subiiciat. Sanctitas &
 castitas in eo ēt eē debet, q̄a cordis & corporis
 mūdiciā retinere oportet. Virtutes & victoria
 illi necessarie sunt, vt. s̄. fortis sit ad bene op̄rā-
 dum, & victoriosus ad vitiis resistēdū. Ceteras
 quoq̄ virtutes obedientie habere cōuenit. s̄. fidē,
 siue qua deo nemo placebit, & sp̄e, qua se imp̄
 deū tendat, & charitatē, tam ad deum, q̄ ad p̄x-
 imū, benignitatē, q̄ se oībus mitē & sociabilē ex-
 hibeat. Teperariā, qua oīa sup̄flua amputet. Pa-
 triētiā, q̄ cūcta aduersa deumcat, & oīa mala vei-
 lia sibi faciat & fructuosa, & sp̄iālē disciplinā,
 qua regulā suā districte cōseruet. Cū iter hec p̄
 quadā p̄sona orasset, que ex officio suo gratia-
 batur, vidit eā iter has virginēs deo assistētē &

dominū dicentē, & quare inulta mihi decātat?
ga ego in eternū sibi dulciter decātare volo. Cā-
rus. n. vnius diei ex obediētia me plus delectat,
q̄ oīs cārus ex ppria deliberatiōe platus.

De septem pedisequis beate virginis.

c 63
C Vm i missa Salve scā parēs. brām virgi-
nē salutaret, petēs vt idulgētiā pcōrū sibi
a domino obtineret. Visum est sibi q̄
si beata virgo staret corā deo, & ipsa cecidit ad
pedes eius, tāgens fimbriā vestimētorū eius ī ter-
rā defluētium, & terisit ex eis faciē eius, surgēsq̄
vidit plures virgines ipsam circūstātes, & cupiē-
ti scire, q̄ nā essent, beata virgo dixit. Omnes iste
virgines mihi in terris erāt ministrātes. Prima
est sanctitas, q̄ mihi ministravit ī vtero matris
mee p repletionē spūs sc̄i. Secūda ē prudētia, q̄
seruiuit mihi in pueritia, q̄ nūq̄ aliquid pueri-
le gessi cōtra dei voluntatē. Tertia est castitas, q̄
ministravit mihi in angelica salutatiōe, cuius
amore victa tot angelo dedi respōsa. Quarta est
humilitas, q̄ me dei matrē effecit, cuius me ācil-
lam recognoui. Quinta est charitas, que filium
dei de sinu p̄ris in vterū meū recliauit, & ita me
repleuit. vt sicut corda pregnātiū matrū solent
deficere grauamine doloris, ita cor meū sepe de-
fecit ex magnitudine amoris. Et sicut ceruus de-
siderat ad fontes aquarū, ita ego desiderabā vi-
dere filiū, quē gestabā. Sexta est studiositas, que
mihi ad omnia ministrabat opera, q̄ filio meo

nato erāt necessaria, ita q̄ oēm in ipso cōplent
 patris voluntatē. Septima est patientia, que mi
 hi a prima hora natiuitatis filii mei, vsq̄ ad diē
 passionis eius ministravit. Timor domini sc̄us
 fuit camerarius meus, q̄ nūq̄ p̄misit labefieri pe
 des meos. Tūc illa dixit. O domina ostende mi
 hi has virtutes. **Q**ue respōdit. accede ad filium
 meū & ipsum postula. Dñs autē sedebat in reclu
 natio aureo sulcato duabus colūnis quasi sa
 phiro & auro ornatis. Ala vero cecidit ad pedes
 eius orās p̄ his virtutibus dari sibi & oībus tē
 ptatis. Cui annuit dñs quasi assignās virgines
 ei astātes & respiciētes, vidit q̄ vnaqueq̄ hēbat
 in manu quasi lāceolā acutā. Acuitas significa
 bat cōstātiā, p̄ quā vitis est resistēdum. Lāceole
 autē erāt circūposite cibalis aureis, q̄ cū mouebā
 tur dulcissimū reddebāt in dei auribus sonū. Ci
 bala significabāt cogitatiōes illas, q̄bus resistit
 hō, faciēs de vitis victoriā, q̄ dulcissimū dedit
 deo sonū, & vidit quasi circūstantes multitudi
 nes angelorū & sc̄orū. Dixitq̄ dñs. Oēs isti mil
 lia millū hic astātiū defēsores erūt pro me
 certantiū cōtra oēs insidias inimici.

Quomodo hō verā obtineat sanctitatē. c 4

Sabbato quodā dum Salus sc̄a parēscātare
 tur salutās btām virginem, ipsam orabat
 verā sibi obtinere sanctitatē. Cui respōdit.
 Si veram cupis sanctitatē, tene te ad Yhm xpm
 filiū meū, q̄ est ipsa sc̄itas, oīa sc̄ificās. Illa autem

H iii

cogitate, quod hoc faceret. Benignissima virgo
respondit primo, tene te ad eius sanctissimam infantiam
desideras, ut omnia pueritiae tuae commissa & neglecta
per eius innocentissimam pueritiam suppleantur. Se-
cundo tene te ad eius ferventissimam adolescentiam, quae
floruit in fragrantissimo amore / ita quod in eo solo
ignis divini amoris sufficientem habuit materiam,
ut tepor & accidia tuae iuventutis per eam reparen-
tur. Tertio tenere ad divinas virtutes eius / qua-
tenus in eis tuae virtutes nobilitentur & extollan-
tur. Quarto tene te ad filium meum / omnes cogitatio-
nes, verba & facta tua in ipsum dirigendo, ut omnia
imperfecta cogitationum, verborum & operum tuorum
per eum diluantur, quoniam in his deliquit. Quinto
tene te ad ipsum, sicut sponsa ad sponsum suum, quae
ex bonis eius esbatur & vestitur, & quae amore
sponsi amicos eius & familiam diligit & honorat,
sic & anima tua verbo dei velut cibo optimo alatur.
Et ex divitiis, id est exemplo virtutum eius, quas imita-
ri debet quasi vestimentis & ornamentis decerissi-
me componatur. Sexto tenere ad familiam suam, ipsos
sanctos diligendo, & pro eis deum laudando, & ipsos ad
dilectum, ut eum tecum simul collaudent sepius diri-
gendo, & sic vere sanctus eris, secundum quod scriptum
est. Cum sancto sanctus eris. Sicut regina ex sui regis con-
sortio regina erit, Cum a se in sequentia, Ave ma-
ria curaretur. Salvatoris christi templum extiristi, ad-
monuit beatam virginem, quod ipsa fuit gloriosissimi
luminis & deliciosissimi dei templum. Tunc beata vir-

go apprehendit manū eius, & deduxit eam ad
domum pulcherrimā quadratis lapidibus altis-
sime cōstructā nullā hās fenestrā, & tamē intus
lucidissimā hās ianuā parnā ex iaspide rubeo &
denso factā & aureā catenā. Hec domus glo-
riofam virginem figurabat: Quadrati vero la-
pides notabāt, q̄ in armorum elemētis ex quibus ho-
mo constat, optime temperata fuit. In altitudi-
ne & luminositate iscellens, q̄ fuit altissima con-
tēplatione, luminosissima cognitione. Per ho-
stium eius, misericordia eius exprimebatur, que
omnibus ad se venientibus patet. Per rubeum ia-
spidem, eius mita patiētia. Per catenam quo-
q̄ auream dilectio. Dixitq̄ ad eam. Si talis do-
mus dei effici desideras, in his virtutibus te ex-
ercitanda. Gloriosa autem virgo habebat in
dextera sua quattuor annulos gemmis optimis
insignitos, posuitq̄ dexterā suam supra pectus
anime dicens. En gemmis his omnia tempta-
tionum genera superabis. Omnis tēptatio a
quatuor visis oritur. scilicet superbia, ira, luxuria, & ac-
cidia. Si ergo inflaris superbia, oppone tibi hu-
mitatem meam deuotissimam. Si vero ira in-
festaris, recole mansuetudinis mee, qua supra
omnes mitis eram. Quod si luxuria infestaris,
recurre ad castitatem meam sanctissimam. Et si
accidia temptaris, ad feruentissimum amorem
meum confugas. Sicq̄ omnem inimici virtu-
tem & malitiam propulabis.

H iiii

De septem coronis beate Marie.

IN missa (Salve scā patēs) Vidit beatā vir-
ginē hūre coronā in capite, cuius flores in-
clinati erāt ad terrā, palliū vero eius robeū
pleniū coronis aureis, q̄ oēs inclinate erāt ad ter-
rā, & inter singulas coronas erat scriptū nomē
corone. Corōa capitis significabat vnionē dei,
quā ip̄a maxime hēt pre oībus creaturis. Coro-
na, q̄ tegebat humerū eius, hēbat scriptum, nō
v̄y & hoīs. Corona circa pectus, hēbat nomē
regina angelorū. Quarta, gaudiū oīum scōrū.
Quinta, solamē oīum miserorū. Sexta, refugium
oīum pauperū. Inclinatio coronarū ad terrā tē-
dētū exprimebat, q̄ ip̄a in oībus donis & gra-
tiis sibi a deo collatis, ad filios hoīum est inclina-
ta. Tūc illa orauit specialiter p̄ q̄busdā sibi cō-
missis. Cui beata virgo. Si ebrius terreno vino
largior erit sobrio, quāto magis ego, q̄ de summa
dñi cordis dulcedine bibo affluēter oībus horis
merū dulcissimū excellētissime dñitatis! Post h̄
datū est ei salutare cor virginis gl̄iose in his se-
ptē articulis, i q̄bus nobis vtilissimū fuit pre oī-
bus cordibus, post Xpm. Primo i desiderio, qd̄
pre oībus p̄tarchis & p̄phetis maxime habuit
ad xpi humanitatē. Scdo in amore, q̄a p̄ amo-
rē ardētissimū & humillimū m̄i dei est effecta.
Tercio i pietate & dulcedine, qua tā affectuose
paruulū Yhm̄ enutrit. Quarto i studiosa cō-
uersatione verborū xpi. Quinto i exēplo patiē-

tie passionis xpi. Sexto i sedula ofone & deside-
no pro ecclia. Septimo qd quotidie pficit i ce-
lo apud scam trinitate nra desideria promouē-
do. Dñi vero illa inclinaret se ad Gloria patri,
gliosa virgo stas coram ea simili modo se sup
genua inclinabat, sup quo dñi miraret, intellexit
diuinitas, qd sicut pre oibus creaturis esset ele-
cta & sublimata, ita pre oibus maiore habebat
gratitudinē in oibus donis dei.

De gaudiis beate virginis.

Cloriosa virgo Maria dñi vice qdā sibi ap-
pareret, rogabat ipsam, q̄tenus se istme-
ret, quid ea die sibi honoris exhiberet?
Cui rñdit. Admone me gaudii, qd habui cū fi-
lius dei tāquā sponsus pcedēs de corde pr̄s in
vterū meū venit exultans, vt gygas ad currēdā
viā. Secdo gaudii, qd habui, cū de virginali vte-
ro meo pdiens factus mihi filius est dulcedis &
gaudii. Alii filii m̄sibus suis dolorē iſerūt, & tri-
stitiā, filius autē dei, qui ipsa dulcedo est, m̄i sue
gaudiū attulit, & sc̄tus est p̄suans. Tertio gau-
dii, qd habui in magorū oblatione, vbi factus
est mihi filius honoris, qa nūquā aliq̄ matrū i
nascimrate filii talibus ē donis honorata. Quar-
to gaudii, qd habui, cū filiū meū i rēplū obcu-
li, ibi sc̄tus est mihi filius m̄ditie & sc̄itatis, qa
sicut alie m̄tes ex hoc purificant, ita ego cū pu-
rificari nō indigerē, purificatio illa mihi auxiē
sc̄itatē. Quinto in passiōe extitit mihi filius ter-

stipie & doloris & redemptiois. Sexto in resurrectione
ne, factus est mihi filius letitie & exultationis. Sep-
timo in ascensione factus est mihi filius diuine ma-
iestatis & regie dignitatis.

De aue Maria.

C 67
S Abbaro quodā dñi Salus scā patēs cōmū
Dixit brē virgini. Si te o celi regia dalcissi-
ma salutatioe, qua nūquā humanū cor ex-
cogitauit salutare posse, libētissime facerē. Sed
cum gl'iosa uirgo eidē apparuit, habēs ī pectō-
re scriptā aureis litteris anglicā salutationē. Be-
nit supra hāc salutationē nūquā hō peruenit,
nec aliq̄ me dulcius salutare poterit, quā his,
q̄ salutat me ī reuerētia, qua deus p̄ me p̄ hoc
verbū, aue, salutat, cōfirmās meā potentia
sua, ut esse īmūnis ab oī ve culpe. Filius quoq̄
dei sui dñi sapiētia sic me prostrauit, ut sim p̄
clarū sydos, quo celi & terra illustratur, qd̄ per
hoc nomē, Maria, qd̄ sonat maris stella, notat.
Spūs scūs ēē tota sua diuina dulcedine me pene-
trādo sua gratia meā gratiosam effecit, ut oīs,
qui p̄ me gl'am querit, ipsā inueniat, qd̄ inuenit
per hoc verbū, gl'a plena. In hoc quoq̄ verbo,
Dñs tecū, admonēor ineffabilis uniois & o pa-
tionis, quā tota trinitas p̄fecit ī me, cū me car-
nis substantiā diuine nature ī vna p̄sona copula-
uit, ita ut deus fieret homo, & hō deus. Quid si
la hora gaudi & dulcedinis scelerim, nullus ho-
minū ad plēnū potuit experiri. Per, bñdicta te

in mulieribus, oēs creatura mirādo agnouit, & cō
testatur me benedictā & exaltatā sup oēm crea
turā tā celestē q̄ terrestre. Per, benedictus fructus
vētris tui bñdicit̄ & extollitur: excellētissimū &
perutilis fructus vētris mei, qui oēm creaturam
vniūficauit, sanctificauit, & i eternā benedixit.

De aue Maria ante communionem.

Die quadā post matutinas, i osone dū
tate cepit, si i sero cōpletoriū dñe nre di
xerit an nō. Vñ cōtristata deo negligē
tā suā cōfitebatur, & illico cōpletoriū peti soluit.
Post hec legit quinq; Aue Maria, que dicere so
lebat ante quā sumeret corpus Xpi, que ad do
ctrinā aliorū cōscribitur. Primo dñam nostrā
admonebat illius susceptionis, qua in virginali
puritate filiū cōcepit angelo annūciāte, & ab is
sali humilitate sibi eū a regalibus sedibus intia
xit. Et orabat obtineri sibi mūdā cōsciētā & ve
rā humilitatē. Secūdo illius suscepiōis mellifere,
qua ipm suscepit, eū p̄io eū in humilitate aspe
xit, & verū deū agnouit, orans obtineri verā co
gnitiōē. Tertio qd̄ oī horā parata fuit grām su
scipere, nec vnquā in se ipe dūit orās obtineri si
bi cor semp̄ dñe grē paratū. Quatto quāra de
uotione & gratitudine dilecti filii sui corpus in
terris sumebat, quia pre oībus plenius agnouit,
quāta salus ex hoc hoī pueniret, petēs vt dignā
gratitudinē sibi obtineret. Quinto illius amantis
sime susceptionis, qua eam filius ad se vocauit,

orās, vt obtineret sibi accedere cū spirituali letitia, quia si hō agnosceret quāta salus ei ex corpore Xpi pueniet pre letitia i se deficeret. Tūc vidit brām virginē corā se stātē & eā amplexibus strigētē. At illa cepit negligētiā suā cōqueri interrogās si cōpletorū i sero dixit an nō! Cui virgo cū nescis si legeris, sic est corā filio meo, ac si non feceris.

Item de Bodem.

Alia vice cū se deo culpabilē redderet, p eo p eius mrem nūquā, vt debuit dilexisset, ait dñs. Pro hac tua negligentia, lauda mrem meā i fidelitate, q̄ mihi pro oibus iura sua fidelissima extitit i oibus actibus suis semp volūtātē meā sue pferēs volūtati. Scdo extolle fidelitatē ipius, qua mihi i oibus necessitatibus meis fidelissime astitit, ita vt oia que passus sūt corpore, ipa sustineret mēte. Tertio magnifica fidelitatē illā, qua adhuc i celo fidelissima est, inquiredo mihi pcores, vt cōuertātur, & aīas, vt a penis liberētur, qa ipius meritis inumen peccates sunt cōuersi, & aīe iusto iudicio meo eterna penis, depurate, p eius misericordiā sunt reuocare, & a purgatorii igne liberate.

Qualiter brā virgo cū oī creatura saluteretur.

IN missa quadam Salue sancta parens, cum beatam virginem cuperet salutare, dixit ad eam dñs. Saluta mrem meam cum oī creatura. At illa cogitāte qualiter hoc facere posset.

vidit seraphicos spiritus ab austro venire singu-
los accensas candelas baulantes. Tunc illa dñitus
inspirata, intellexit, q̄ hi spiritus i eius misterii si-
mul & adiutorii venirēt, vt cū ea brissimā vir-
ginē salutarēt. Accensaq̄ amore seraphico salu-
tabat dulcissimā virginē i amore, quo deū p̄ oī
creatura dilexit. Qui amor i passione vnigeniti
sui i ea tātū p̄ualuit, vt oēm hūanū affectū pe-
nitus deuiceret & extingueret. Quia oī creatura
i filii dei morte dolēte, ipsa sola cū dñitate imo-
bilis & gaudēs, filii sui p̄ mūdi salute voluit i-
molari. Deinde cherubi cū speculis aduenerūt,
per q̄ agnouit qualiter brām virginē cū his sa-
lutare deberet i eminentissima & lucidissima co-
gitatione, q̄ pre oī creatura i terris fruebatur, &
qua nūc iaccessibile lumē dñitatis oībus lim-
pidius fruetur. Throni post hoc eburneū thro-
nū deserebāt, p̄ qd̄ intellexit trāquillissimā & pla-
cidissimā requiē, q̄ eā deus ihitauit, q̄ nec in oī
humano exercitio siue cū filio i egyptū fugiēs si-
uerediens, vnq̄ ad momētum potuit perturba-
ri. Dñationes coronā mire pulchritudinis por-
tabāt, i qua erāt humana capita miri cādoris &
venustatis, per qd̄ iuebatur, q̄ p̄ virginē Ma-
riā, redēptio humanogeni aduenit. Principa-
tus florigera scepra p̄ferrebāt. In quo intellexit,
q̄ cū his i glōiosa virgine exrollere deberet, q̄ dei
ymaginē i deprauatā i se, & decentissime pre oī
creatura representat. Potestates gladios hēbāt

Per qđ figurabatur, qđ deus p̄ maximā prāctem
i celo & i terra sup oēm creaturā illi cōtulit spe-
cialiter sup demones, qđ eā i cātū tremisit, qđ nec
eius nomē ferre valent. Virtutes siphos aureos
deferēbāt, de qbus dñs se ip̄m in incunditate hi
bebat. Per qđ intellexit, p̄ hō se deo virtutibus
habilitat, vt se illi infondere, & p̄ ḡfam suā i eo
opari valeat. Cū his ēt spiritibus gl̄iosam vir-
ginē salutare debebat, q̄a pre oībus ḡfa & virtu-
tibus erat plena. Archangeli velū pulcherrimū
ptulere, quo dñm & m̄sem eius insimul operue-
re. Per qđ figurabat familiaritas iter deū & ani-
mā, qua ēt scīssima virgo specialissime in terris
fuit dotata. Angeli vero regi suo assistētes minis-
trabāt, p̄ qđ intellexit, cū ipsīs debere m̄sem dei
bñdicere & collaudare p̄ oī seruitio, quo dei fi-
lio in terris vt fidelissima & deuotissima ancilla
ministrauit. Post hec p̄farchie & p̄phete aurea
scrinia & clausa deferēbant. Per qđ exprimebat
clausa & obscura eorū p̄phetia, qđ p̄ virginē &
xp̄m est adimpleta, & p̄ ip̄m sc̄m nobis reserata.
Ap̄li libros splēdidos & ornatos hēbāt. Per qđ
fidelis doctrina eorū, qđ p̄ oēs fines terre sonuit,
designabatur, quos ēt serenissima virgo doctri-
na eorū & virtutū suarū lōge p̄cellit. Martyres
vero scuta aurea in dextra sua & rosas i sinistra
deferēbant designantes victoriam passionis, &
constantiam patientie, qua pro xp̄i nomine &
amore sanguinem fuderunt, quos beata virgo

constantia & patientia sua excellerebat. Confessores
et thuribula & fialas odore mirifico refertas ob
tulere. Per quod deuotionis & orationis studium no
tabat, inter quos et beata uirgo prima & excellentis
sima est iuncta. Virgines quoque antea lilia ad ho
norem uirginis matri prefererebant, quia per eam igne
decus uirginitatis in terra pululauit. Post haec omnes
scilicet ipsaque celum & terra & omnis creatura simul aduo
cata ante illi felici se inclinabant in misterii adiutorium
se illi exhibentes, ut cum ipsis dulcissimam uirginem
dei matrem dignissime salutaret.

De saluatione beate uirginis. c. 71

Incidit aliquando menti eius, ut indicaret se Domine
in omnibus diebus uite sue matris deuote, quam de
buerat, deseruisse. Pro quo dolens orabat do
minum, ut de cetero gratiose matri sue feruenti stu
dio & deuotione sedula eam faceret deseruire, ita
tamen, ut nullum ex hoc impedimentum in sui amoris
unionem sentiret, statim autem uidit dominum Iesum cum
matre regia in solio excelso consedere, & matri dicentem.
Surge prima mea, ad hunc locum, quod anima audies
panem facta cogitare cepit, ne forte hoc fantas
ma esset. Ad quam dominus. Vere vere dico tibi non de
ceperis, nec unquam in talibus es decepta. Tunc bea
ta uirgo animam in uinas suas leuans dilecto
ris sui eam amplexibus sociauit, quam diuisim
blandicitate suscipiens os eius cordi suo diu
no applicuit dicens. Hic hauires quicquid ma
tri mee impedere cupis, sensitque quasi guttas si

bi insillare hos vericulos/antea nūq̄ visos vel
auditos. Salue virgo excellentissima in stillicidio
dulcissimo/ qđ de corde sanctissime trinita-
tis ab eterno fluxit in te de tua felicissima prede-
stinatione. Salue virgo sanctissima in stillicidio
dulcissimo/ quod de corde beatissime trinitatis
ī te fluxit/ de tua felicissima cōuersatione. Salue
virgo nōbilissima ī stillicidio dulcissimo/ qđ de-
brissima trinitate fluxit ī te de filii tui dulcissima
doctrina & p̄dicatiōe. Salue virgo amātissima
ī stillicidio dulcissimo/ qđ de scā trinitate fluxit
ī teī tui vniti filii passione & amarissima morte.
Salue virgo dignissima in stillicidio dulcissimo
qđ de brā trinitate fluxit ī teī oī gloria & iucūdi-
tate, qua nunc gaudes & in eternū gaudebis su-
per omnes creaturas in celo & in terra pre electa
ante mundi constitutionem.

Quod quilibet debet dicere quotti-
die ter aue Maria.

C 72
CVM gratiosam virginē oraret, vt ī hora
mortis sue sibi adheſſe dignaretur. Rñ/
dit. Hoc vtiq; faciā. Sed & tu quotidie
tria aue maria mihi legas. Ad primum ora, vt ſi-
cut deus p̄ ſm oīpotētie ſue magnificētiā aīam
meā ſecum ī throno digniſſimo ſublimauit ho-
nore, vt ſim poſt ip̄m potētiſſima ī celo & in ter-
ra, ita ad ſim tibi ī hora mortis cōfortando & ex-
pellēdo a te oēm cōtrariā ptātē. Ad ſcđm ora, vt
ſicut filius dei ſm ſue iſcriptabilis ſapiētie pre-
ualentiam.

ualētiā, sciētiā & intellectu me artificiofissime de-
corauit & totam repleuit, vt supra omnes san-
ctos maiori cognitione fruatur beatissima trini-
tate, & qui tanta me claritate plustrauit, vt ve-
lut sol radiās in virtute totum celū illuminem,
ita in hora mortis animam tuam lumine fidei
& cognitiōis perfundam, ne fides tua ignoran-
tia aut aliquo errore temptetur. Ad tertiū ora,
vt sicut spiritus sanctus suauitatem sui amoris
plene mihi infudit, & tam suauissimā & mitissi-
mam effecit, vt post deum dulcissima & beni-
gnissima sim, ita adsim tibi in hora mortis in-
fundendo anime tue suauitatē diuini amoris.
Qui in tū preualeat in te, vt oīs pena & mortis
amatitudo ex amore tibi sit p̄suauis.

Incipit liber sc̄ds q̄liter deus aiām iūitat. C. 1

Abbato quodam dū age-
retur memoria glorio-
se virginis matris domi-
ni nostri Yhu xp̄i, hec an-
cilla xp̄i desiderabat ip-
sum laudare, sed ignora-
bat, qua laude eam posset
extollere. Tunc solito mo-
re ad pedes Yhu se p̄ster-
nens vidit dominū habētē sup dextero pede
quasi saphyrū, & sup sinistro granatum, de quo-
dam miraretur, dixit ad eā dominus. Sicut sa-

I

phyrus sua virtute malos depellit humores, sic
 mea vulnera anime repellunt virus, & eā a ma-
 culis purificant. Et sicut granatus cor hominis
 letificat, sic mea vulnera post emēdationē pecca-
 torū, aīam in me gaudere faciūt. Tūc rapta su-
 pra se in alta vidit regem glorie, & ad dexteram
 eius imperialem infem ipsius, se uero ad sinistra,
 & reclinās se in sinū ipsius inuenta ante cordis,
 auscultabat dulcissimum cor xp̄i, sine cessatione
 pulsu vehemēti pulsare, pulsus vero diuini cor-
 dis sonabat, quasi animam iuitaret ita dicens.
 Veni ut peniteas. Veni ut reconcilieris. Veni
 ut consolers. Veni ut benedicaris. Veni ami-
 ca mea, ut percipias omnia, que amicus amico
 poterit elargiri. Veni soror mea, ut possideas
 celestē hereditatem, quam tibi p̄ciolo meo san-
 guine acquisiui. Veni sp̄sa mea, ut mea diuini-
 tate p̄fruaris. Virgo itaq; maria hēbat amictū
 crocci coloris, in quo erāt rose rubee, & in ip̄s
 rosīs, rose auree mirabiliter ite. Croccus co-
 lor eius designabat humilitatē, qua oī creature
 se subiiciebat. Rubee rose cōstātiā patiētie, qua
 ad oīa mitis erat & patiēs, Rose auree amorem
 ipsius, quo oīa opa sua in deī p̄ficiēbat amorē.
 Sorrocium vero erat viride & rose auree in tēte
 designans, q̄ semp in bonis operibus & virtuti-
 bus sanctis florebat. Tunica autē erat ex auro pu-
 rissimo & fulgēti nimis. Per aurū significabatur
 amor, & sicut tunica p̄xima est corpi, ita amor

cordi. Tunc illa beata saluabat preclarā virginem
per cor dilecti filii sui, & laudabat eam p. filiū su
um perfectiori laude, q̄ aliqua creatura ipsam
posset laudare. Post hoc dñm rogabat, vt ipse so
lus in eius cātr̄ laudaretur, & vt nil aliud quere
ret q̄ suā laudē, Cui dominus dixit. Quare pu
tas, quod cum antiphonis impositis incline
eis, nisi vt gratiam, quam deus anime infudit,
cum gratiarum actione & laude suscipiatis. Vi
ditq̄ de corde dei tubam procedentē ad cor ani
me, & iterum de aia circūuoluebatur ad cor dei,
per quā laus dei significabatur. Tuba vero erat
ornata aureis nodulis, que erāt ille bñe anime,
que iam dñm laudant & glorificant in celis per
infinita secula seculorū amē.

De uinea domini.

Dominica quadā. dñs (Aspices me domi
ne,) cātaref, dixit ad dominū. Mi domi
ne, in quo nunc cor meū vis laudare &
mundare? Statq̄ dominus cū iertimabili amo
re eā corā circūplectebatur dicēs. In amore diui
nit cordis mei te laudabo, & aperiens ianuā cor
dis sui mellisui diuinitatis gazophilaciū, in qđ
lerauit uelut i vineā. Viditq̄ ibi flumē aque vi
ue ab oriēte vsq̄ ad occidētē. Et circa flumē duo
decim arbores afferētes duodecī fructus. i. virtu
tes, quas bñs Paulus enumerat i epistola sua. I.
charitas. Pax, gaudiū, patiētia, &c. Hec aq̄ voca
batur flumē charitatis. Intranit itaq̄ aia, ibiq̄

ab oibus maculis lauabatur. In hoc flumie erat multitudo piscium aureas squamas habentium, quae significabant amatores aeternae vitae, quae ab oibus terrenis delectationibus separate se ipsas fonti omnium bonorum id est in Iherosolymis immererunt. In vinea erant palmites plantae, quaedam erectae, & quaedam ad terram inclinatae. Erectae palmites sunt illi, qui mundum cum floribus suis contempserunt, & mentes suas ad caelestia erigunt. Palmites vero inclinatae, sunt illi miseri, qui in terra pulvere suorum peccatorum iacent. Dominus autem in specie ortulani in terra fodebat. Cui illa. O domine quid est fossorium tuum? Respondit. Timor meus. In quibusdam vero locis erat terra dura, in quibusdam autem mollis. Significabat autem dura, eorum corda, qui in peccatis durati, nec admonitione nec increpatione corrigi sciunt. Mollis vero terra significat corda eorum, qui per lacrymas & veram cordis contritionem sunt emolliati. Dixitque dominus. Hec vinea mea ecclesia est catholica, in qua triginta tribus annis multo labore desudavi. In hac vinea tu mecum labora, & illa qualiter? Cui dominus. Rigando eam, statim aeterna anima cum impetu currens ad flumen, tantam aquam plenam in humeros suos accepit, & valde honorata, venit dominus secum portas, factum est illi onus leue, & dominus dixit. Sic cum gratiam hominibus tribuo, omnia videntur leuia & suavia, quae propter me faciunt aut sustinent, sed cum gratiam subtraxero, cuncta eis gravia videntur. Circa palmites vero vidit angelorum multitudinem, quasi murum, quia ipsi discunt

internos & circa nōs, ecclesiā dei defendentes. Post hec magistrorū optimus docuit eam psalmū. Miserere mei deus, q̄ habet viginti versus, quē deberet distiguere p̄ quattuor. s. in q̄nq̄, & in q̄nq̄ cū antiphonis. O beata & benedicta, & versus, primos quinq̄ miserere, pro omnibus peccatoribus, q̄ peccatis indurati ad dñm conuerti nolūt, vt deus p̄ amorosam mortē suā, & p̄ verā penitētiā eos dignetur renocare. Secūdos q̄nq̄ versus pro penitētibus, vt optatam remissionem cōsequātur, & nūq̄ de cetero redeant ad peccata. Tertios q̄nq̄ versus p̄ iustis, q̄iā in bonis actibus proficiūt, vt in his p̄seuerent. Quartos q̄nq̄ versus pro oibus alabus purgādis, que sunt ī certitudine, quod cito ī celesti regno sunt bibiture poculum fontis viui, & in eternū cū xp̄o regnatura, vt citius absolute cū dño epulentur. Inter secretū vero cū hostia eleuaretur, dixit dominus ad eā. Ecce me totū cū oī bono, qd est in me, dabo in potestātē aīe tue, vt qcqd de me facere velis, hoc totū in tua sit potestate. Quod illa renuit accipere, sed p̄elegit suam in oibus volūtatē. Et dominus. Non quod ego volo, sed quod tu vis, hoc fit in tua potestate. At illa volūtatē domini agnoscs, dixit ad eū. Nihil utilitatis mee appeto, nil q̄ro, nil aliud volo, nisi vt hodie sit a te ipso & in te ipso, & p̄ te ipsum lauderis, sicut vnq̄ altius, aut p̄fectius poteris laudari. Tunc vidit de corde dei cytharā exire,

multas habentem cordas. Cythara autem illa erat dominus Ihs, cor vero oēs electi, q̄ in deo unī sunt per amorē. Tūc summus cātor oīum cantorū Ihs cytharā percussit, & sono dulcissimo ī sonabant oēs angeli dioētes. Regē regū laudamus trinū & unū deū, q̄ elegit te hodie in spon- sam & in filiam. Deīde oēs sancti cātabāt in deo dulci armōia dicētes. Grates n̄re oēs reddamus deo p̄ri p̄ hac aīa, quā sua ditavit grā.

Qualiter Deus ad animam venit.

3
Nōte quadā cū a somno vigilaret & do- minū s̄m̄is p̄cordiis salutaret. Vidit ip- sum de celi palatio venientē ad se, & cor suū diuinū cordi suo applicātē, sibiq; dicētem. Nūquā avis se avidius mittit ī prata vitētia ad carpēdos flores dulces, sicut ego patus sum ad tuā venire velociter aīam me vocantē.

Qualiter aīa dei amore est succensa.

Item sepius sibi cōtigit, vt cum pigra & mi- nus deuota esset, diuinū cor dei quasi igni- tū autū cordi suo iungi sentiret. Ex cuius ca- loris vapore mirā peipiēs dulcedinē, mox feruē- tissimo amore est succensa solito. Sabbato ēt q̄ vidit ip̄m sponsum ecclesie Ihm de celo se inchi- nantē expāsis manibus in eius amplexus ruētē eāq; medullitus sic in se trahentē, vt rota absor- ta in deumpēitus a se deficeret in tātū, vt a tho- ro portaretur, quasi exanimis, qm̄ spūs eius to- tus trāsierat in ipsum, quē toto corde dilexit, &

pre oibus cōcupiuit, & tā mira dulcedine reple-
batur, vt per septimanā dulcedinē illā sentiret.
Itē lectionē lectura dū ad pulpitiū ichnaret, ap-
paruit ei speciosus forma pre filiis hoīum puer,
Yhs eam circūplectēs & ad se trahens, a quo cū
magna difficultate & penalitate se erexit, & vix
lectionē legere poterat. Itē multotiens sibi acci-
dit, vt dum in matutinis plena deo in fruitione
magna & dulcedine esset, ita vt oēma fortitudi-
nē suā cōsumpsisse, nec lectionē legere posse si-
bi videretur, dixit ad eam dominus. Vade & le-
ge, nā ego te iuuabo, sicq; cū magna cōstātia le-
ctionem incipiēs eam cōpleuit.

Item de eodem.

Quadam autē vice dū ad matutias euā-
gelii. Exurgēs maria, legetet, tāta illā
dominus grā & dulcedine pfudit, vt
a se penitus deficiēs lectionē intermitteret, ita vt
a choro exanimis portaretur. Cūq; in lectulum
pausanda reclinaretur, rogabat dominū, vt ho-
ra cōpetenti eam excitaret. Et ecce ante primā,
vidit in visu iuuenem coram se stantem, ex cui-
us presentia cor eius tātam sensit dulcedinem,
vt inde excitaretur.

Qualiter eam deus excitauit. c 4

Alia vice dum ex precepto post matuti-
nas dormitum iuisset. Vidit dñm quasi
in sublimi solio residentem sub pedibus
scabellum habentem & dicentem sibi. Hic super

I iiii.

pedes meos reclinans dorini. Que statim obediens, caput super pedes eius posuit, ita vt auris eius, vulneri pedis aptaretur. Tunc auditur vulnus illud quasi ollam feruentē ebullire. Et dixit ad eā dominus. Quē sonū dat coquēs olla? At illa dū cogitaret se nescire. Rēdit dominus. Olla ebuliens sonat, ac si dicat, curre, curre. Sic amor cordis mei semper instigauit me dicens. Curre curre de labore ad laborem, de ciuitate ad ciuitatem, de predicatione ad predicationē, nec vnq̄ me q̄scere pmisit, donec oīa saluti tue necessaria vsq̄ ad finē cōpleui.

De osculo domini

Contristata vice quadam per orationis subsidium solito more ad dominū confugit, ipsi cor suum & voluntatem offerens, ita vt non solum hoc, sed & queq̄ pro eius amore libenter sufferet aduersa. Ad quam dominus Yhs dulciter se inclinans, os suum resectum illi prebuit osculandum. Sentiens autem anima ipsum barbam non habere, cogitare cepit, si aliquod premium a deo patre pro barbe in passione euulsione accepisset? Cui dominus. Ego creator vniuersorum non indigeo vilo premio, sed tu es premium meum, te enim pater meus celestis mihi in sponsam & filiam donauit. Et anima. Cur amantissime domine hoc in me facis, cū nil boni sit i me? Qui Respondit, Solūmodo p̄pter meam bonitatē, quia delecta

mentis cordis mei in te posui.

Qualiter dñs eidē apparuit.

Alia vice apparuit ei dñs Yhs quasi pueru-
lus a natiuitate quinq; q; dixit. Mi dñe, cur i ta-
li etate mihi appares, & puer. Cui rñdit.
Tu mō quinquaginta habes annos, & ego quī-
q;. Primus ānus meus stabit p annis. x. vite tue.
Secūsus vero stabit p vicefimo tuo. Tertius p. xxx.
tuo. Quartus p. xl. tuo. Quintus p. l. tuo. Sicq;
oīa pca tua delebuntur, & āni tui scīficabuntur,
totaq; cōuersatio tua ex mea cōuersatione perfe-
cta erit. Puer itaq; stabat manus suas pspiciens:
& cum super hoc miraretur. Puer respondit. Si-
cut homo manus suas sepius respicit, sic ab in-
fātia vsq; ad diē passionis mee quottidie mortē
meā, i corde meo reuoluebā, & oīa precognoni
que vētura erāt sup me. Per qđ i struebatur, quia
bonum est homini mortem & ea que futura ei
sunt, sepe memorari.

Quod dñm i specie dyaconi vidit.

Ite vidit dñm Yhm stātē iuxta altare in dal-
matica habētē i pectore crucē nimīū presul-
gētē. Tunc illa dixit. Mi dñe dilecte, quare sic
te ostēdis? Et ille iquit. Sicut dyaconus ad altare
mīstrat, sic ego oīa a sacerdote & cum sacerdote
operor, q; i se operat? Et illa. Quid significat crux
quā gestas i pectore? Rñdit. Superior pars crucis
amōrē meū designat, cui hō nil pponere debet.
Inferior veto hūilitatē, qua hō se oī creature de

bet subiicere pp me. Dextera patris, timorē dei i p
speris nō postponere. Sinistra, aduersa pp me pa
tiēter tollerare. Siquis hāc crucē i corde suo per
iugē memoriā gestauerit, hec erit merces laboris
eius, q̄ cū primo aīa eius a corpore exierit, nūsq̄
nisi i corde meo māsiōnē habebit.

De flagello dñi.

Vidit aliqñ dñm Itantē aureū flagellū ma
nu tenētē sibi q̄ minātē. Tūc illa corruit,
in terrā & flagellū dñi amplexabatur. Per
qd̄ dabat Itelligi, qd̄ nō debet cū gratitudine do
na dei suscipere tā p̄spera q̄ aduersa. Dñs autē ele
uāse eā, tunica rubea iduit eā plena forāmbus.
dixitq̄ illi, Sic corpus meū in passione totū erat
vndiq̄ perforatū & doloribus laceratū, vt a plā
ta pedis vsq̄ ad verticē, nō esset i me uestigiū sa
nitatis. In hoc prefigurabatur qd̄ molestia in fir
mitatis eā i breui erat oppressura. Vidit et̄ dñm
aureū calicē retro se tenētem. Per quē Itellexit, q̄
dulcedinē, quā deus aīe ifufurus est, nec dū videt
neq̄ gustat, sed est in deo abscondita, a quo bo
na cuncta procedunt.

De consolatione eius

Hanc dei famulā diabolus valdē ac sepe tē
ptariōibus ifestabat, sicut quoscūq̄ deo
deuotos solitus ē molestare. Cōtigit itaq̄
die quadā, vt deus suā grām eidē participas
set, & magnū bonū aīe eius fecisset, cū i eius pre
sentia esset, affuit tēptator imittēs cordi eius ti

more illū & tristitiā, qđ donū istud nō esset a deo
Cū autē nimis affligeretur, corruit ad pedes dñi
yhu, & cōquereretur infidelitatē cordis sui dicēs.
Ecce dñe mi hoc donū offerro tibi ad eternā lau
dē & gl'iā, orās vt si donū hoc, nō ē ex te, nūq̄ am
plius det̄ mihi, quia oī dulcedine & cōsolatione
pp te libētissime carebo, quā dñs vocans pprio
noīe ait. Mi dilecta Methildis noli timere, ego
iuro tibi p veritatē mee diuinitatis, q̄ timor &
tristitia h, tibi nō nocebūt, sed magis scificabūt
& ad grām meā te pparabūt. Et si hec cordis tui
gaudiū nō tēperaret, cor tuum nimia affluētia
dulcedinis dissolui oporteret. Noli mirari si te
cogitationes ipugnāt, cū sis ī mea presentia qm̄
& dyabolus me temptabat, cum propter te pen
derem in cruce.

Quall̄ deus aīam ī morte sustētat.
Lia vice cū nimis esset turbata, ad dñm
cōfugit fidelissimū adiutorem. Cōtinuo
apparnit ei xp̄sq̄ si iuuēculus speciosissimus du
ces eā ad altare, in quo agnouit, qđ dñs plocu
tor eius esse voluit apud p̄rem suū p negligētis
eius & cōmissis, dedit ē baculū illi ad sustētādū,
qui nō habebat capitellū, quo posset sustentari.
Baculis vero ille humāitatē dñi yhu figurabat,
At illa mirabatur cur capitello careret. Et ait dñs
ad eā. Ego volo manū meā ponere sup illū, vt in
de sustētetur. Cū ergo solaciū in merore dederō,
scias q̄ ī manu mea requiescis, sed cū nō sentis

C 10

cōsolationē, scias qđ manū subtraxi, & tunc fide
li corde mihi adhereris.

C ii

De desiderio, qđ habuit ad cōicandū.

Dile quadā volēs cōfiteri, sed cōfessorē nō
habēs, multū tristabatur, eo qđ corpus
dñi icōfessa sumere nō auderet. Tunc in
ofone cepit amaritudine cōqueri deo sūmo sa-
cerdoti negligentias & culpas suas. Qui dabat
certitudinē ei de remissione oīum pctōrum. De
quo grās agēs dixit ad dñm. O dulcissime deus,
quō nunc est circa pctā mea? Qui respondit. Si-
cut cū rex prepotēs vēturus est ī aliqđ hospitii,
domus velociter mundatur, ne aliquid ibi ap-
pareat, qđ oculos eius offendat, sed cū tā ppe sit,
qđ imundicie nō possint foras eici, ī angulū colli-
guntur, vt postmodū inde piciātur. Sic cū inte-
grā volūtātē & desiderii cōfiteđi habes pctā, nec
postmodū iterādi, oīa sic corā me delētur, qđ eo-
rū amplius nō recordabor, licet postmodū per
confessionem retractētur. Voluntas autē & desi-
deriū, qđ habes & studiū euitādi pctā ī quātum
scis & potes, est quasi vinculū īseparabile, qđ te
mihi astringit & copulat federe īdissolubilis vnio-
nis. Sed cū adhuc variis cogitationibus hesita-
ret reputās se idignā accedere ad imperiale cōui-
uiū regis angelonū, cogitās quasi īparata nec cō-
fessa tā magnificū perciperet donū, īsup ēt spem
& cōsolationem sibimet ingereret. Ait illi dñs.
Cogita qđ oē desiderium, qđ vnquā aliquis ad

mehabuit, a me illi inspiratus est, & ois scriptura
& scōrū eloquia, a spū meo effluerunt & effluēt
sine fine. In hoc cognouit, quia & hō desiderū,
qd̄ hēbat, vt sumeret corpus xp̄i, a spū scō sibi
celitus inspiratū esse. Acceptaq; fiducia ī tātū cor
eius cōfirmatū est, vt sibi videretur nullo mō ab
hoc desiderio posse reuocari. Cū autē sic esset cō/
fortata, auditit choros angelorū ī celo cū letitia
personare, cōfirmatū est cor virginis, & sic acces/
sit ad cōiuuiū excellētissimū corporis & sangui/
nis dñi yhu. Tūc audiuit ip̄m dicētē. Vis agno/
scere, quō ego sum ī aīa tua? At illa se idignā esti/
mās, sed tamē nil volebat, quā dei voluntatem.
Tūc vidit ex mēbris suis splēdorē mirificū egre/
di tāquā solis radios, per quē agnouit dīne gra/
tie operationem in se & bonitatis dei gratiose
precipuum indicium.

L 12

A Quod amor oīa eius neglecta cōplet.
Alia vice cū tēpus sibi a deo cōcessū iutili/
expēssū ī amaritudine cordis sui recogita/
ret, & dōa dei, vt īgrata absq; fructu cōsumpsisse
rememoraret. Dixit ad eā amor, ne turberis. Ecce
ego oīa debita tua recuperabo & cūcta neglecta
p̄ te supplebo, & cū hoc donū sibi magnū vide/
retur, tamē nō poterat inde cōsolari pre nimie/
tate metoris, eo q̄ tāta bona amisisset, & dñm
amatorē suū, q̄ tā innumera bōa ip̄i cōtulit, tam
ardēter nō amasset, & tā īfidelis ei extitisset, qui
sibi & oībus fidelissimus est. Cui dñs. Si mihi p/

secte fidelis es, tūc multo carius tibi sit vt amor
meus neglecta tua pro te suppleat, quā tu, vt
ipse ex hoc laudē habeat & honorem.

Quo dei dñs amorē i mrem cōmēdauit.

C 13
Vice quadā circumdedit eā amor vestimē
to solaris luminis, & accesserūt ambo vi-
delicet amor & aīa, & stabāt i xpī presen-
tia tāquā virgines pulcherrime. Aīa vero mul-
tū affectabat ppitis accedere, qā quāuis illam
iperialē faciē cōtēplaretur, nō tamen illi sufficie-
bat. Tunc amor assumens aīam, duxit ad dñm.
Illa vero reclinauit se ad vulnus mellisui cordis
saluatoris sui vnici, hauriēs i de pocula oīs dul-
cedis & suauitatis plenissima, ibiq; oīs amaritū-
tū eius versa est i dulcedinē, & timor eius muta-
tus ē i securitatē. Ibi ē de corde xpī suauissimo,
exsuxit dulcissimū fructū, quē assumēs de corde
dei in os suū posuit. Per qđ significabat illa eter-
na laus, quē de corde dei pcedit, qā oīs laus, q
ipse laudatur, effluit ab illo, qui est principiu &
finis oīs boni. Deinde aliū assumpsit fructum. E-
grarū actionē, qā nihil pōt aīa a se ipsa nisi pre-
ueniatur a deo. Et ait dñs ad eā. Adhuc p oībus
vnū a te fructū desidero. s. vt oē cordis tui delecta-
mētū i me solum effundas. Tunc illa. O amator
vnice, quō possum hoc facere? Qui rōdit. Amor
meus i te pficiet. Tunc illa ex nimio affectu gra-
titudinis dixit. Eia, eia, amor, amor, amor. Et
dñs. Tu mrem tuā nominabis minue, & amor

meus erit mater tua, & sicut filii fugunt matres
tuas, sic & tu ab ea fugens internam consolationem
& suauitatem inenarrabilem, & illa te cibabit, & por-
tabit ac vestiet, & in omnibus necessitatibus tuis ve-
luti matrem filiam suam unicam percurabit.

Quasi unum cum dilecto est effecta.

c 14

Ite cum in osone seruati corde dilectum anime sue de-
sideraret, subito diuina virtus animam eius tan-
tum sibi attraxit, ut videretur sibi ad latus domini
se consedere. Dominus vero animam cordi suo per dulcem am-
plexum imprimens tam habundante sua gratia eam perfudit & re-
pleuit, ut videretur sibi de omnibus membris suis tan-
quam riuulus effluere in omnes seors, ita ut omnes nouo &
spirituali gaudio perfusi corda sua velut lapides per-
lucidas in manibus teneret repletas dono illo, quod
deus anime infuderat, & cum magna gratitudi-
ne & letitia domino pro anima illa gratias re-
ferebant. Deinde vidit in corde dei, quasi vir-
ginem pulcherrimam habentem anulum in
manu, in quo erat lapis adamas, cum quo si-
ne intermissione cor dei tangebatur. Anima ve-
ro interrogabat virginem, cur sic cor dei tange-
ret? Que respondit. Ego sum amor diuinus, &
hic lapis Ade culpam designat. Et sicut adamas
absque sanguine scindi non potest, sic Ade culpa
sine humilitate & sanguine christi dissolui non
poterat. Stetit enim ut Adam peccauit, ego me
intromisi, & culpam illam totam intercepi, sic
que dei cor incessanter tangendo & ad pietatem

21
monēdo, ipm̄ quiescere nō pmisi, donec in mo-
mēto filiū dei de corde p̄fis i sinu deposui virgi-
nis m̄ris. Deinde filiū dei in presepio p̄anis iuo-
lutū reclinaui, ex hinc i egyptū deduxi. Post hoc
ad oīa, que p̄ hoīe fecit & sustinuit, ipm̄ iclinaui,
donec patibulo crucis eū affixi, vbi oēm dei
p̄fis irā mitigauī, & hoīem deo amoris federe in
dissolubili copulaui. Et aīa. Dic queso, quid i oī-
bus, que p̄ nobis pertulit dñs nr̄ yhs xp̄s maxi-
me doluit? Amor̄ respōdit. Quod i cruce tētus
fuit, ita vt oīa eius mēbra dinumerari possent.
Quicunq; p̄ hoc dolore illi gr̄a segerit, ita gra-
tū obsequiū ei prestat, ac si oīa vulnera eius vn-
guēto suauissimo deliniret. Sigs̄ et p̄ siti q̄ i cru-
ce hoīum sitiebat salutem, gr̄a segerit, ac si eius
siti refrigeraret, acceptabit. Qui vero illi gr̄a a-
git, q̄ clavis i cruce cōfixus pepēdit, tā gratū illi
erit, ac si eū d; cruce & oībus p̄is solueret. Dixitq;
iterū amor ad aīam. Intra i gaudiū dñi tui. In
hoc totalr̄ i deū rapta est, vt sicut aque stilla i fu-
sa vino tota i vinū mutatur, ita hec br̄a i deū trā-
siens vnus cū eo sp̄s est effecta. In hac vnione
aīa i se ad nihil abatur, sed deuseā cōfortās ait il-
li. Oīa quecūq; hō capere pōt, tibi i fundā, & i qua-
tū hoī possibile est, dona mea i te multiplicabo.
Et amor ait, hic q̄sce p̄ansans in corde dilecto-
ris tui, ne i quieteris i p̄peris. Hic quiesce i reme-
moratione beneficiorum dilecti, ne vnquā in-
quieten̄ s in aduersis.

Quod

Quod deus aiam efficit virtutibus adornant.

C 15

Quadam die dñi legeret psalmus. Laudate dominum de celis, in illo verbo. Et aque que sup celos sunt laudēt nōmē domini. dixit ad dominum. O domine, que sunt aque ille, de qbus hoc canitur? Respondit. Omnes lachryme sanctorū, quas unq̄ ex amore siue deuotione, siue cōpassiōe, seu cōtritione effuderūt. Et statim vidit aquā limpidissimā, designantē lachrymas sc̄torū, cuius fundus erat ex auro purissimo, habēs pro arena margaritas & gēmas preciosas, designātes diuersas sc̄torū virtutes, in qbus se in terris exercuerāt. In orationibus, vigiliis ieiuniis & aliis operibus virtuosis. Erat et multitudo pisciū in ipsa aqua ludentium & se agitantium. Per quod significabātur desideria, que aiam ad deum agitant, & suspiria & plāctus, qbus aia dñm allicit ad se. Sancti enim in celo virtutes suas & quilibet bona opa sua in deo cōreplantur ad augmētum gaudiorū & delectamētū cordis eorū, licet virtutibus suis quilibet in se ipso decoretur. Post hec domino cōquesta est, q̄ diem desponsationis sue tā deuote nō celebrasset, nec in tāta fidelitate sibi adhefisset, vt sponsam sponso vnico decuisset. Tunc induit eā dominus yhs veste virtutū suarū perfectissimarū, iponens capiti eius dyadema aureū, & cū āplexibus itime charitatis & brachio nudo circumdedit ipsam. Cum vero anima de

K

hoc miraretur, dixit ad eam dominus. Quia in
ter me & te nulla est oīno obscuritas, & omnīū
misteriorū meorū te nihil celabo. Vidit ēt mil-
lia milliū angelorū cū reuerētia stātiū añ regē su-
um, & ait dominus ad aīam. Ecce hos oēs tibi
do, vt tibi famulentur. At illa desiderabat, vt oē
ministeriū, qđ sibi ipenderēt, ad laudē & gloriā
sui vnici amatoris exhiberēt. Stātiēgo vidit de
singulis angelorum cordibus tubas pcedere ad
cor dei, & ira dulce canticū personare, vt nullus
valeat enarrare. Post hec cor christi aperiebat
ē, & ipse intravit eā, cōcludens eā in se ipso, ita
dicēs ei. Superior pars cordis mei erit tibi sua-
uitas diuini spiritus, que iugiter in aīam tuam
stillabit, ad quam anhelāti desiderio oculos ele-
ues & os aperias attrahendo diuine grē dulcedi-
nem, sicut dicitur in psalmo. Os meū aperui &
attraxi spiritū. In īferiori parte inuenies thesau-
rū oīum bonorū & desiderabiliū copiā supafflu-
entē. In parte oriētali reperies lumē vere cogni-
tiōis ad ītelligendā & pficiēdam oēm meā volū-
tatē. In australi parte videbis paradīsum eterna-
rū deliciarū, & ibi mecū semp eris in mēsa, & sta-
tim vidit mēsam positā & mēsale candidissimū
suppositū. Per mēsam significabā largitas. Per
mēsale pietas. Ad hanc mēsam dominus se-
debat, & aīa cū letitia ministrabat, & multa ser-
cula. s. diuersa dei dona ipsi preponebat. Quo-
mens enim gratiarū actiones diuine retulit lar-

gitati, pro singulis donis & innumeris beneficiis suis, totiens ei ferula apponebat. Dixitque ad dominum. Quid dilecte mi tibi propino, cum pro amicis tuis oro? Qui respondit. Vinum mihi propinas nobilissimum, quod letificat cor meum. Et anima. Quod propino tibi, cum pro peccatoribus orauero? Respondit. Merum propinas mihi dulcissimum superans mel & fauam, cum pro meis oras inimicis, qui sunt in statu damnationis, ut ad meliora uertantur. Et anima. Quid tibi propino cum pro animabus oro? Respondit. Vinum quod etiam inuidum facit cor meum, cum oras pro his, qui in mea sunt benignoentia, ut citius a penis eruantur. Tunc ait anima o amantissime quam feruenti desiderio nunc cor meum tibi offerre cupio. Qui statim accipiens eius coram manibus suis, odorauit illud tanquam rosam suaviter redolentem. Cui anima. Quid fragras in eo, in quo nihil est boni? Et dominus. Cum ego sum in anima tua, mei ipsius suauitas redolet in te. Post hec dixit ad illam. In occidentali parte est longitudo dierum. Pax eterna & gaudium sine fine manent. In parte australi recipies ad eam eternam securitatem, contra omnes aduersarios tuos, quod nullus aduersum te amplius preualebit.

Quod deus cor suum dedit sibi in pignus.

Item in quodam parascene domini sacerdos crucem ex more sepelliret, deuota hec uirgo ait ad dominum. O ale mee precordialis dilecte,

vinā nunc aīa mea eſſet eburna, vt in ea te de
centiſſime ſepellirē. Cui dominus. Et ego te in
me ſepeliā, ero quoq; ſupra te ſpes & gaudiū de
oīs te intrate vita viuificās & ſagina letificās &
in pignās aīam tuam, a dextris tuis ero laus per
ficiēs oīa opera tua. A ſiniſtris vero reclinator tū
autē ſuſtētans in tribulatiōib; iſra te quoq;
firmamentū tenēs aīam tuā. Deinde feria quate
ta poſt paſcha, cum imponeret miſſam. Veni
ſē benedicti, ineffabili & inuſitata quadā reple
batur letitia, dixitq; ad dominum. O ſi vna
eſſem de his nimium benedictis, qui hāc tuam
dulciſſimam audituri ſunt vocem. Dominus
Reſpondit. Etiā pro certo ſcias, daboq; tibi cor
meū in pignus, quod tecum ſemper habeas, &
in die illa cum hoc deſideriū tuū cōpleuero, in
teſtimonium mihi illud reſignes. Do etiā tibi
cor meū in domum refugii, vt in hora deſun
ctiōnis tue, nullā viā preter quā in cor meum
proprie pauſatura declines. Hoc domini vnū
exprimitis donorū dei erat, cepitq; tunc mira
deuotiōe circa diuinū cor domini Yhu affici,
& ſere quotieſcūq; dominus ſibi apparebat, ali
quod ſpeciale donum a corde eius accipiebat
ſicut patet in multis locis libri huius. Sic etiam
iſta ſepe ſolebat dicere. Si omnia ſcribi debe
rent, quae a benigniſſimo dei corde mihi colla
ta ſunt bona, matutinalis libri excederēt quan
titatem.

Qualiter dominus Yhs laudem pro
ca deo patri exposuit.

C17

Die quadam, cū post susceptionē sacratissimī corporis xpi gr̄as deo ageret, ac ipsum dei filiū Yhm aīe amantis sp̄sūm floridum exoraret, vt ipse pro tanto & tam ineffabili dono in se sibi collato laudes amatorias p̄soluere deo patri dignaretur. Vidit ipsum proxius patri celesti reuerēter astantem, & his verbis ipsum dignissime extollentē. Cetus in excelsis te laudat cœlicus omnis & mortalis homo & cuncta creata simul. Vnde per hec verba. Cetus in excelsis, intellexit dominū irrahēre sibi cōcordiā vnīuersę laudis celestium. Per illud vero. Et mortalis homo, simul in se cōiungere oīum mortalium itentionē, ac p̄ illud. Et cūcta creata simul, totius creature essentiā etiā in se ipso ad laudem dei patris cōadūnare, & sic ex parte oīum celestium terrestrium & infernorum pro ipsa laudē ī cōspectu dei patris p̄sonare. De hinc illa innixa supra pectus dilecti sui, audiuit in intimis diuinis cordis, quasi tres pulsus personātes. Quod illa multū admirās cū scire cuperet, qd per tales pulsus notaretur. Respondit. Tres isti pulsus, tria denotant verba, qbus aīam alloquor amātem. Primum est, veni secedēdo ab omnibus creaturis. Secundum est itra videlicet fidenter tanq̄ sp̄sola. Tertium est thalamū. i. cor diuinū. Per hec verba intellexit, quod dominus primo euocat quēsi

X iii

bet delecti ab oi creatura, ita vt oibus delectamē
tis, que in aliqua potest iuenire creatura, libera
& plena volūrate abrenunciās, ipsi solo domi
no deo suo tota deuotiōe vacet. De hinc suadet
dominus cōfidentia, vt. *Electus* q̄sq̄ tāq̄ spon
sa, que nullā oīno veretur repulsam, fiducialiter
sēmp accedat & intrat thalamū cordis sui diuini,
in quo habūdat & superhabūdat copia totius
delectationis & beatitudinis, quā vnq̄ cor hū
mā poterit exoptare. Tūc illa vehementi deside
rio desiderabat, vt aliquē sonū siue motū merere
tur percipere vocis filii dei, qua intonare solet lau
des deo patri. Cui dñs ait. *Vox mea est proua
sentia diuine voluntatis mee, nā oīa sola diu
ina volūrate facta sunt & reguntur, & oīs sancto
rum laus, gaudium & beatitudo, solo meo na
tu incitantur.*

Quod cordū i similitudinē lapadis vsū est.

IN missa quadam, dum cogitationibus di
uersis impediētibus, fructiōe diuina frustrare
tur, mediatricē dei & hominū virginē mari
am exorabat, vt sibi p̄sentiā filii sui dilecti obti
neret, cuius iteruētū, vt credimus, cōspexit regē
glorie dñm Yhm in solio sublimato ac cristalli
na puritate p̄spicuo residentē. Ex cuius solii an
terioribus ptibus, duo riuuli eximie puritatis
aspectu delectabiles p̄grediebantur, quos intel
lexit esse gratiam remissionis peccatorū ac spi
ritualis cōsolatiōis, que in missa q̄libet ex virtute

re diuine presentie specialius ac facilius largitur. Circa oblatione vero hostie benedictę exurgens dominus a solo illo videbatur cor suum sanctissimū ad istar lapadis plucide plenissime & superhabundantis ppriis manibus eleuare. Que lapis ex omnium parte circūquaq; tanto impetu superfluebat, q; magne gutte ex ipsa superfluitiōe resaliebāt, nec tamē lapadis plenitudo aliquatēus minui videbatur. Per quod intelligi dabatur, q; quamuis de plenitudine cordis xpi oibus sufficientissime gra ministratur scōsū cumlibet capacitatē, tamē in se ipso habundantissime redundat oī beatitudine, nec aliqua vnq; parte patitur detrimentū. Vidit insuper corda oīum presentū quasi funiculis quibusdā ī specie lapadū cordi dominico annexa, quorū qdam erecta & quasi oleo plena videbantur ardere, quedam vero quasi vacua dependebant circūuersa. Vnde intellexit per lapades ardentēs & erectas illorū designari corda, qui cū deuotiōe & desiderio misse interessent. Per lapades vero depēdentes, corū corda, q negligebant p deuotionē eleuari. Tūc illa magno exoptabat desiderio, vt cor suū diuino cordi totaliter infunderetur, & statū cognouit illud quasi de medio aliorū eleuari & in similitudine piscis ītergi cordi diuino. Post hec mutatū vidit cor diuinū in domū pulcherrimā, in qua quattuor virgines pulcherrimas aspexit. i. quattuor virtutes

I. humilitatē, patientiā, mansuetudinē & chari-
 tatē, q̄ in viridi vestitu sicut sepinus apparebant,
 quod dum miraretur, dñs ait. Quia charitas
 multos aridos truncos. i. peccatores virtute sua
 facit virefcere, & ad fructū bonorū operū resfore-
 re, ergo iustissime in viridi demonstratur. Et adie-
 cit dominus. Hanc virgini familiaritatibus re-
 aptare studeas & aicitus, si desideras in hac do-
 mo mecum manere, & p̄ntie mee fruitionē habe-
 re, verbi ḡsa. Cū vanitas cortusū dissoluit, recov-
 le illius charitatis virtutē, q̄ me de accubitu pa-
 terni sinus vtero virginali inclinavit, & vilibus
 panniculis involutum in p̄sepe reclinavit,
 multosq; labores in p̄dicādo perferre coegit, &
 postremo amarissima & turpissima morte itere
 mit. Tāhū recordatio oīum vanitatem a corde
 tuo penitus remouebit. Similiter cum superbia
 te iſteſtat, memorate humilitatis mee, q̄ nūq̄ vel
 ī mīmo cogitatu verbo seu aliquo ope sup̄bitur,
 sed exēplū p̄fectissime hūilitatis in oībus factis
 meis exhibui, & sic vincas superbiā humilitate.
 Cū verō īpatiētia te moleſtat, memēto patienti-
 e mee, quā habui ī paup̄tate, ī fame & ī siti, in
 discurredo, ī iniuriis, ī cōtumeliis & maxime in
 morte. Et si iſteſtat ira, recordare, māſue-
 tudinis mee, quia cū his, q̄ odent pacē, etiā pa-
 cificus & māſuetus, in tātū q̄ etiam crucifixori-
 bus meis, q̄ cū tot crudelitatū genera ī me exer-
 cuiſſent vt nihil ſuperaddere amplius poſſent.

adhuc p̄ timore furor, stridebāt sup me dētibus,
cū tanta cordis dulcedine veniam ipetrās p̄rem
ris placavi, ac si nūq̄ mihi cōtrarii extitissent, &
sic poteris cūcta vitia virtutibus superare. Post
hec, semel cū cōgregatio cuidam funeri p̄cessio
naliter obuiaret, hec enim dei ancilla vidēs cā
pi planitiē, multum sibi complacuit. Et dixit ad
dñm. Mi dñe qd in hoc deliqui, qd me circūspi
ciēdo sic ī spatiositate cāpi delectabar? Respon
dit, Cōtra obediētiā fecisti & mihi nō itendisti,
insup p̄ aīa defuncti orare neglexisti. Et illa. Do
ce me amātissime yhu, qualiter de cetero si conti
gerit exire faciamus? Respōdit. Dū primo a cho
ro exitis, legite illū versiculū. Deduc me dñe in
via tua, & ingrediari veritate tua, letet cor meū,
vt timeat nomē tuū. Sicq̄ ī timore meo exeat,
accipiētes me ī sociū itineris, quasi baculū vñ
sustētemini, & sic egrediētes domos & ip̄am viā
oīaq̄ vobis occurrētia cū dextera mea benedica
tis, eruntq̄ ex hoc benedicta. Cū enim hō vanā
habuit letitiā, semp̄ enim cor eius postmodū ag
grauatur. Qui vero timorē meū habuerit, nō cō
tristabitur, sed verā letitiā obtinebit. Dehinc cū
funeri appropinquatis, recolere potestis proces
sionē illā, qua ī die iudicii oēs resurgēdo cū cor
poribus suis mihi occurrēt, & ego cū ineffabili
gloria & maiestate stipatus oīum angelorum &
sctōrū multitudine illis obuiabo. Orabitis ēt p̄
aīa defuncti, vt si in p̄nis est, citius absoluator,

aut sit impedimēto alicui a me amoveat, ab hoc liberetur, mihi scīsq; meis citius cōiungatur, & fiat dignus gl̄ificatōis future, vt cū letitia & gl̄ia ī die illa tremēda mihi presenteretur.

Quod aīa ī corde dei nidificet.

C 19

Alia vice post cōionē sc̄tām dixit ad eam dñs. Ego ī te & tu es ī meī oīpotētia mea sicut piscis in aqua. Et illa. O mi dñe, pisces sepe de aqua trahunt, & quid si ita mihi cōtingat? Respondit. Nō poteris extrahi a me, sed nidificabis ī corde meo diuino. Et illa. Quid erit fructus meus? Respondit. Humilitas ī oī dono & gr̄a tibi a me collata, semper ī abyssum vere hūilitatis te īmerge. Et aīa. Sicut pisces ī aqua fructificant, & quid erit meus fructus? Respondit. Quando me celesti patri offers in gaudium & gloriam omnibus sanctis, tunc eorum gaudia & munera sic augmētātur, ac si ipsi corporaliter me susceperint ī terris, & hic est fructus tuus.

De cruce & serica veste.

C 20

Rapta quādoq; ī spiritu vidit se ī domo quadā mire pulchritudīs existētē, quā bene cor xp̄i esse recognovit, & p̄cides ī terrā inuenit crucē magnā in ipso pavimēto, sup quā aīa coruebat, & ecce de medio crucis, aureū iaculū acutū exibat, & ipsam aīam pertransibat, & audiuit dñm sibi dicētē. Oīs terrena substantia vnā aīam letificare nō posset, sed tota eius salus sūmaq; gl̄ia ī penis & tribulatione cōsistit.

Aia vero multum cepit tristari & anxiam, eo qd
 vnus sibi dilectū licet audiret, minime tamē vi
 deret. Cumq; magno desiderio ipm exquireret,
 apparuit ei cōtinuo stās ante ipsam ī veste serica
 & rubea, & apprehēdēs manū eius, ipsam dulcis
 sime est allocutus, aia autē sentiēs nimiam molli
 tiē & lenitatē vestimenti eius, cogitare cepit, qd
 per hoc designari posset? Cui dñs respondit. Si
 cut serica vestis lenis & mollis est, sic oīs pena &
 tribulatio aīe deī vere amanti est suavis. Et aia.
 Hoc in principio pene ira est, cū ī affectu nimio
 aia ipsam attigerit, sed cū pena iualuerit, valde
 gravis illi erit? Ad quā dñs respondit. Verū est.
 Sed sicut serica vestis cū auto & lapidibus pre
 ciosis ornatur, nequaquā ppter grauedinē pit
 citur aut detestatur, sed ex hoc nobilitatur & ca
 rior habetur, ita fidelis aia propter acerbitatē ip
 sam nō recusabit, quia oēs virtutes eius ex hoc
 nobilitantur & omne meritū eius exinde in in
 finitum cumulatur.

De multiplici penā eius.

Secundū multitudinē cōsolationis & dulce
 dinis dei in aia diligētis se, et dolores & infir
 mitates ipsius multiplicat, sicut ī hac fidei
 aia sepius exprimitur. Nā vice quodā amplius
 quā p mēsem grauissima capitis infirmitate labo
 rabat, ex qua nec somnū aut aliā requiē aliquā
 hāse poterat. Insuper oēm grām & dulcedinē affue
 rit, deiq; visitationē amiserat, ita vt sepe hī sepe q

regularetur, qđ nec dulcē de deo habere posset cogitationē, ac per hoc in tāta deuenit tristitiā, vt quādoq; miserabiliter post deū amatorē suū clamaret, qđ p̄teritiā domū sonus audiebatur. Sed cū ī hac desolatione plus quā septē dies mansisset, benignissimus dñs, qui semper iuxta est his, qui tribulato sunt corde, tā affluētī consolationē & dulcedine ipsam perfudit, vt sepe a matutinis vsq; ad primā, & a primā vsq; ad nonam clausis oculis velut mortua ī dei fructōe iaceret. In quo spatio piūssimus dñs mira secretorū suorū illi reuelabat, ac dulcedine sue presentie ī tātum letificabat, vt velut ebria vltra se cōtinere nō valēs internā illā grām, quā añ tot annos celauerat, cūctis ad se veniētibus ēt hospitiibus & alienis confunderet. Vnde plurimi legationē suā ad deū ipsi cōmittebāt. Quibus singulis put sibi dñs diḡnabatur oñdere, desideria cordis eorū intinabat, ac per hoc plurimi letificati deo gr̄as retulerunt. Vnde aīa eius ī dīnitate vacabat, sicut piscis ī aqua & avis in aere. Superuenit autē, vt sibi videbarur factus Petrus admirans valde qđ dñs maiestatis tāta dignatione se aīe inclinabat. Cui dñs respōdit. Quid miraris petre? Nescis quia primi & vltimi filii sunt charissimi. Vos discipuli primogeniti mei fuistis, quibus oēm benivolentiā meā exhibui, & oē qđ voluistis s̄m desideria vestra ī me habuistis. Post hec orās pro cōgregatione audiuit sonū dulcissimū īfirmamē

to celi resonare, & ex sonitu disciplinatis, quas illa hora sorores pro cōmuni salute receperunt, ad cuius sonitus clāgorē scī angeli plaudētes saltabāt, demones aīas cruciātes procul fugiebāt, anime laxabantur a penis, & cathene reatus eorum rumpebantur.

Quali i vulneribus xpi pausavit.

C 22

Alia quoq; nocte dñs ex capitis dolore nullā posset habere requiē, orabat dñm, vt saltē vnū foramē sibi mōstraret, i quo requiē iueniret. Qui ostendit ei quattuor foramina vulnerū suonū precipiēs eā eligere, in quo illorū vellet habitare. At illa nolēs eligere, dñe cōmittit pietati, vt sibi daret, qđ ipse vellet. Tūc oñdit ei vulnus cordis sui dulcissimi dicēs. Huc intra vt pāses. Que statī cū gaudio intrauit cor dei, Visū sibi est rot cervicalia serica se habere, quot iētus dolorū, tunc sensit capiti suo aduenire. Et ait dñs. Bombices sericū nēt, & de me scriptum est. Ego sum vermis, & nō hō. Hucusq; i laboribus mihi deuote seruisti, ā modo i virtutū exercitiis exēplo meo perlatis mihi seruire studebis, que tibi fuerint iportabilia, ego ea tecū ferā.

Quomodo omnibus sanctis de fōte misericordie propinauit.

C 23

Alia iterū nocte, requisit dñm, quo illoco disponeret pernoctare? Qui respōdit. Ad radicē deserti huius mōtis, & vidit fōtē misericordie ibi, & i eo argētā scutellā dicēs.

Hunc fontem oibus & singulis propina secun-
dū tue beneplacitū volūtatīs. Ad quē illa. Obse-
cro mi dñe, tu vicē meā supplē, quia minus ido-
nea sum ad hoc opus, cū sim debilis & infirma.
Tunc scī angeli vice eius accedētes ex fonte illo
ppinabāt, primo gloriose virgini Marię in au-
gmētū totius bñitudīs sue. Que dū biberet, sin-
gule guttule tā mire suauitatis intra guttur eius
dabāt resonātiā, qđ oēs illius brē hierusalē ciues
noua exultatione iubilabāt. Deinde ppinabant
pfiarchis, pphetis, apostolis, martyribus, cōfes-
soribus, virginibus, viduis, cōiugatis, & omni-
bus celi ciuibus, qui oēs simili modo ex eo bibe-
bant, & singule guttule in dei laudē suauissimū
sonū clāgebāt. Dehinc a predicto fonte militā-
ri ecclesie ēt pplabāt. Et primo dño apostolico,
cardinalibus, archiepiscopis, episcopis & qui-
buscūq; religiosis. Post hec imperatori, regibus,
principibus, postremo oibus ī terra viuētib;
& similiter animabus purgādis. Oēs qđ ex eo
bibeāt, sed nō oēs sonoritatē & suauitatē sēte-
bāt, quā triumphās habebat ecclesia.

De fonte misericordie.

24
S Equēti nocte iterū ī spū ad prefatū fontē mi-
sericordie reducta vidit ex eodem fonte per
maximā venā humilis gratitudinis ebulli-
re, & ipsam venā p cor Yhu xpi purissime ī eun-
dē fontē refruere. Quod sane ita itelligēdū est.
Quoniā varia sūt dona dei, & nō oēs hoīes eā

de habet gratiam, quia diuisiones donorum sunt,
vniuersusque dono sibi a deo collato sollicite inten-
dat, & cum gratitudinem in deum refundat, estimans se
omni bono esse ipsa vita indignum, & in abiectio-
ne sui semper dicat. Minor sum Iesu bone cunctis misera-
tionibus tuis, nec quicquam boni sibi amplius de-
sideret, nisi quantum ad dei laudem, & omnia que sibi en-
nerint siue leta, siue tristia, ex nimia charitate a
deo sibi esse donata certissime sciat, & sic cum gra-
tiam actione in unione gratitudinis Iesu christi, quasi
per sanctissimum eorum eius in suam originem omnia dona dei re-
fundat, sicut hec ancilla christi fecit. Unde pro eo se-
pius caput doluit, quia statim ut sensit se aliquid
preualere, in spirituali exercitatione, tantum laborabat,
quod eam corpore deficere oportebat.

De amplexu domini.

Alia vice cum deo in infirmitate querularetur,
quod choram intrare & alia bona opera facere
non posset. Visum est sibi quasi dominus se in le-
tulum iuxta eam reclinaret, sinistro eam brachio am-
plexens, ita ut vulnus cordis eius dulcissimi suo
cordi iungeretur. Et ait illi. Cum infirmaris, sinistra
te circumplector, & cum sana es, dextera te amplexor.
Sed hoc scias, quod cum sinistra mea amplecteris,
multo vicinius tibi cor meum sociatur.

Qualiter homo cor suum preparet.

Sabbato quodam cum (Salve sancta parens.)
cantaretur, dixit ad dominum. O si nunc
amore tuo amantissime deus reuerendissimi

matrem matrem tuam laudibus attollere & mir-
neribus regis tantum honorare possem, quãtũ
vnq̃ regina aliqua potuit venerari, mox domi-
nus inuit duobus angelis quasi aliquid sibi de-
ferre deberet. Qui eũtes quasi albũ sacculũ corã
deo attulerũt, in quo eius bona opa erãt recõdi-
ta, a quo dñs inter alia encenia etiã aureã crucẽ
tulit, p̃ quã penalitas anime illius significaba-
tur, & aia dixit ad dominũ. Eia p̃tecordialis dile-
cte mi. Vtinã de corde meo delectabilissimũ &
tibi decetissimũ enceniũ facere possem. Cui do-
minus r̃spondit. Nũq̃ delectabilius aut mihi
ch̃arius enceniũ idẽ poteris exhibere, quã si do-
mũculã inde mihi facias, in qua sine intermissio-
ne habitẽ & delecter. Hec domus vnã tantũ fe-
nestrã habeat, per quã hoĩbus loquar, & dona
mea distribuã. Hãc fenestrã os suum esse intelle-
xit, per quod verbum dei ad se venientibus per
doctrinã seu cõsolationẽ deberet mĩstrare

Quahter deus sensus suos aĩe donauit.

27
ORabat aliquãdo dominũ, vt sibi aliqd
donaret, quod sui memoriã in eo iugi-
ter excitaret. Ad quam dominus respõ-
dit. Ecce do tibi oculos meos, vt cũ ipsis oĩa vi-
deas. Aures meas, vt per eas oĩa, que audis ñtelli-
gas. Os etiã meũ tibi do, vt que loquẽdo, oran-
do, siue cãtãdo p̃ferre debes, per illud facias. Do
quoq̃ tibi cor meũ, vt per illud oĩa cogites &
me ipsum & oĩa propter me diligas, & quanto
amplius

amplius te ab oī creatura elongādo eartū cōsola
tionē abicies, rāto magis ad maiestatis mee iat
rigibilē celsitudinē eleuaberis. Quāto ēt ad crea
turas per charitatē extēderis dilatādo te per cō
passionem & misericordiā ad oēs, rāto artius &
dulcius incōprehensam latitudinē meā circun
cinges Quāto deniq; temetipsā vilipēdēdo īfra
omnē creaturā humiliaberis, eo p̄fundius mi
hi īmergeris, eoq; dulcius & familiarius torren
te mee diuine voluptatis inebriaberis.

Qualiter vocata fuit p̄ deū & de p̄ salterio

28
Alia vice dulcissime vocata ad Ysim. vii
dit, q̄ amor in specie virginis pulcher
rime cōsistorium circuibat decātās. Gi
rū. celi circuiui sola. In qbus verbis agnouit q̄li
ter solus amor diuine maiestatis oīpotentiā su
bi subegit, eiusq; īscriptibilē sapiētiā, quāst in
fatuauit & dulcissimā bonitatē eius totam effu
dit, & illū diuine iustitie rigore oīno deuicēns &
in māfuetudinē cōuertēs, ad nostre miserie exili
um dominū maiestatis īclinauit. In hoc quoq;
verbo. Et in fluctibus maris ambulauī, ītellexit
qualiter oēs, q̄ ante legē & sub lege & gratia ī su
is tribulationibus, deo p̄ amorē fideliter adhe
serūt, cūcta aduersantia & vitia p̄ amorem vice
rūt De hinc iterū amor decātabat. Audit in gy
ro sedē & ce. Per quod ītellexit, qualiter sc̄ti mo
do in iubilo decātant oīa, q̄ deus in eis fecit ma
gualia. Quā īuestigabili eos sapiētia elegit, quā
L

gratuite eos iustificauit, & sua gratia dignos effecit, quod potenti & forti amore de omni miseria liberauit, & omnia non solum bona, sed etiam contra mala eis in bonum & salutem conuertit, quam laudem deus tam gratissime a sanctis acceptat, ac si non ab eo, sed a se ipsis hec tanta bona haberet, & tamen illi soli gloriam deferunt. Deinde iterum visum est ei, quasi amor staret a dextris dei, de cuius corde protendebat quoddam instrumentum suauissimum tenses ad cor illius virginis. In psalterio huius decem cordas, sicut in psalmo dicitur. In psalterio decem cordarum psalla tibi. Per nouem cordas designabantur nouem chori angelorum, in quibus ordinatus est populus sanctorum, per decimam vero cordam ipse dominus Iesus Christus rex angelorum & sanctificator omnium sanctorum. Tunc alia percussit ante dominum, & primam cordam leniter tangens laudabat dominum dicens. Te deum patrem ingenitum. In secunda, te filium unigenitum. In tertia, te spiritum sanctum paracletum. In quarta sanctam & indiuiduam trinitatem. In quinta, toto corde, & ore confitemur. In sexta, laudamus. In septima, atque benedicimus. In octaua, tibi gloria. In nona, in secula. In decima cantare non potuit, quia ad dei celsitudinem adhuc peruenire non poterat. Ex hinc desiderabat, ut omnes in celo & in terra participes diuine gratie efficierentur. Et accipiens manum domini, adeo magnam crucem fecit, ut videretur sibi celum & terra inde repleri, & ex hoc gaudium celestium augmentabatur, reis venia, tristibus solamen, iustis fortitudo & perseverantia.

tia dabatur. Purgādisq; animabus absolutio & penarum alleviatio reddebatur.

Qualiter hō penas suas deo cōmittat.

Alia vice etiā ppter infirmitatē suā se inutilē reputaret, & penas suas infructuosas iudicaret, dixit ad eā dñs. Singulas penas tuas amori configna dicēs. O amor ea itētione, qua hec de corde dei mihi attulisti, tibi cōmittō, orās, vt eas ī summa gratitudine ibidē recōfignes. Cū ēt me laudare desīderas in penis tuis. Ora vt ea laude, qua in cruce deī patrē in penis meis laudavi & ea gratitudine, qua ipsi gratias egi, qā me voluit p mūdi salute talia pati, & in amore, quo penas libens & volēs sustinui, ipm pro penis tuis collandem & benedicā, & sicut passio mea in celo & in terra infinitū attulit fructū, sic pene tue siue quecūq; tribulatio hoc modo mihi cōmissa in vnione passiōis mee tā salutifera erit, vt singulis in celo gloriā, iustis meritum, peccatoribus veniam, & purgādis aiabus cōferat releuamē. Quid enī est q; diuinū cor meum nō possit in melius cōmutare? Nā oē bonū quod celū & terra cōtinet, debōitate cordis mei pfluxit, oñditq; ei oīum ordines scōrū & inestimabilē gloriā & dignitatē eorū, dicēs. Ecce quāta bonitas corporis mei ī prophetis, apostolis & singulis scīs operata est, que dignissime super oē meritū eos remunerauit. Vidit ēt virgines l quatū decore & delitiis pre ceteris sibi cōplacēs

L ii

dixit ad dominū. Eia mi domine, cū tātum ho-
noris gratuito amore virgibus contuleris, dic
q̄so, qd sit maximū gaudiū tuū in eis? Respōdit.
Deus pater meus tātū diligit, quālibet virginē,
& eius aduētum maiori expectat gaudio, quā
vnq̄ rex aliquis ad sui vnici spōsam, ex qua ma-
gnū se habiturū sperat heredem, statū ēt vt in ce-
lo vox illa sonnerit, quod virgo adueniat, rota
celi dignitas in gaudio cōmouet, & cū ipsa vir-
go primo igreditur, eius vestigia p totū celum
clangorē reddūt dulcissimum. Vnde oēs sci per
moti letitia, in eius laudes cum iubilo procla-
māt. Quam pulchri sunt gressus tui in calci. &
prin. Ego quoq̄ affurgo & ei obuiam procedo,
his eam aduocans verbis. Veni amica mea, ve-
ni spōsa mea, veni coronaberis.

Que sunt vere & pure virgines.

C. 30
Alia quoq̄ vice cum deo pro impēis sibi
bonis gr̄as ageret, dixit ei dñs. Gratias
age prius poib̄us, que feci matri mee &
angelis, quod statū ip̄a fecit, gr̄as agens, q̄ eam
ab eterno pre cūctis elegit, & sibi matrē dignissi-
mam p̄parauit, sc̄ificās eā in vtero matris, & q̄
in infantia & pueritia sic eam gubernauit, q̄ nū-
quā peccatū fecit, & q̄ spū sc̄tō ispirata, prima
votum vouit purissime castitatis. Tūc dixit do-
minus. Nullā creaturā neq̄ in celo, nec in terra
scire puritatē virginalē, ad quod illa. Eia domi-
ne, q̄ sunt tā pure virgines quas pre cūctis dili-

gis? Respondit. Ille que nec desiderio nec volū-
tate ammittendi virginitatē vnq̄ se maculaue-
rūt. Et illa, qd faciēt q̄ hoc neglexerūt? Respōdit.
Penitētia & cōfessio, se abluat, & in magna de-
lectatiōe cū puris virgibus societate habebunt.
Nulla enī virtus est meritoria, nisi exercitio cor-
dis nobilitetur.

Qualiter deus in aīa operatur.

I Tē cū in infirmitate sua cōmunicasset, dixit
ad vñm. Heu me dulcissime deus meus qua-
liter te modo in aīam meā vocaui, que nec
orationes nec aliqd boni p̄misi? Cui dñs respō-
dit. Pater meus vīq̄ modo operatur & ego ope-
ror. Pater meus operatur in te sua potentia tale
opus, ad quod tuis viribus nō sufficis. Egoq̄ in
diuina sapiētia mea operor in te opus, quod tu
os sensus excedit. Sp̄s sc̄s quoq̄ imēsa boni-
tate sua operatur in te opus, quod gustu nūdū
vales sentire. Item audiunt q̄ cum hō se minus
sentit in oratione deuotū, amore frigidum & a
deo elōgatū, iuocet amorē cōmittens ei legatio-
nē suā, orās, vt grām sine deuotionis studiū sibi
dignet impetrare, sup oīa bona, q̄ agit, tradat
amori custodiēda, vt ea postmodū i melius cō-
mutata recipiat. In oī quoq̄ tribulatōe & dolo-
re, amorē i auxiliū suū iūtet, q̄a eo p̄sente hō la-
borē nō sentiet, nec deficiet i aduersis. Post hec au-
ditur ab angelis hāc vocē. Obluiscere populi
tuū & domū p̄ris tui. In verbis istis intellexit, q̄

L iii

est deus aliam per primam obsequationem dignatur ex
tollere, semetipsam & omnia peccata, et sua opera de
bet obliuioni tradere, quatenus expeditius deo
vacans, his que sibi reuelantur, limpidius valeat
inherere.

c 32 De quoque ianuis & baptismo christi.

Alia vice cum solito more in oratione cum
domino confabularetur. Vidit ianuam quandam
mirae magnitudinis, & in ipsa ianua quicquid
ianuas mirabiliter excisas. Ianua vero illa signi
ficabat humanitatem christi, in qua scriptum erat. Ve
nite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis. Vi
dit etiam ante ipsas ianuas virginem pulcherrimam
scilicet misericordiam, que introduxit eam, ibique iuenit iu
dicem iustum, quem misericordia sibi placuit, & veni
am omnium peccatorum impetrauit, vestemque innocencie
ipsam induit, sicque deceter ornata accessit cum fidu
cia ad ianuas superiores, per quas significabatur ma
nus christi. In columna vero ianuarum erat scriptum.
Accipite iucunditatem glorie vestre. Viditque virgi
nem delicatam, scilicet benignitatem, que introduxit eam ad re
gem largientem, qui ipsam omnium virtutum varietate de
corauit. Taliter ornata accessit ad superiorem ianu
am, que designabat dulcissimum cor iesu christi, in mo
dum aurei scuti formata erat. Per quod inueba
tur victoria, qua ipse in passione triumphauit. In
columna vero scriptum erat. Accedite ad eum, & illu
minemini, & facies vestre non confundentur. Vi
dit etiam ibi virginem iesumabili pulchritudine

ne ceteris in eo comparabilem. s. que introduxit eam
ad sponsum mellifluum pre filiis hominum for
ma speciosum.

Item de eo dem.

C 33

Alia vice in missa circa natiuitatē xpi. vi
sum est ei q̄ super altare creuerit arbor
mirę magnitudinis, altitudo eius vsq̄
ad celos p̄debat, latitudo vero orbē terrarū re
plebat plēa fructibus & foliis īfinitis. Altitudo,
xpi figurabat diuinitatē. Latitudo, p̄fectissimā
eius cōuersationē, fructus, oē bonū, quod pue
nit de cōuersatiōe & actibus xpi. Folia vero au
reis litteris erat īscripta. Xps īcarnatus. Xps hō
natus. Xps circūcisus. Xps a magis adoratus.
Xps ī tēplo p̄sentatus. Xps baptizatus, & sic to
ta cōuersatio eius hēbat in arbore scripta.

De monte virtutū & sanctis.

C 34

Alia vice reuelatus est mōs sibi, ī quo ibat
cū yhu & puenere ad paruā domū factā
ex argēto p̄spicuo, cōtra quā vidit pue
ros iucūdos albis īdutos, saltātes & dñm laudā
tes. Quos ītellexit esse īfantes, q̄ īfra qnq̄ annos
decesserūt, & ibi sine fine exultāt. Exinde venerūt
ad domū ex purpureo īcisam lapide, circa quā
multitudo aīarū cātabant in purpureis īdumē
tis, quas viduas & coniugatas esse cognouit &
comunē populū beatorū. Deīde venerūt ad do
mū de rubeo saphyro excisam, circa quā erat in
numera multitudo sanctorū amicti coccino.

L iiii

Ille. sbré aie, que i hac vira pro xpo certates dya
bolū vicerūt, ibiq̄ cū domino sine fine letātur.
Post hec lōgius euntes venerūt ad domū ex au
ro purissimo cōstructā, quā dñs aie demōstrans
ait. Hec domus est charitatis, de qua scriptū est.
Ducā te in domū matris mee & in cubiculo ge
nitricis mee, morabitur. Mater mea ē charitas,
& ego filius sum charitatis. In quo diuinitus in
tellexit, q̄ beata virgo nimio ardore spiritus sc̄i
inflāmata ex calore amoris spūs sc̄i, filiū dei cōce
pit, sicq̄ xps filius est charitatis, & mater eius est
charitas. Cū vero corpus dñi sumpsisset, sc̄i q̄ cir
ca dominū erāt, cōcin. bāt dicētes. Panē āgelorū
māducauit hō alleluia. Angeli aut̄ psallebāt di
cētes. Panē de celo dedit eis, sicq̄ dilecto vnica
delectabatur cū ipso & ī ipso. In quo est plena suffi
ciētia oīs bōi & copia eternarū deliciarū.

De nomine & vtilitate huius libri.

35
Iste liber fere totus a psona sibi familiari, cui
secreta sua reuelat cōtueuerat, ita cōscriptus
est, vt hec dei ancilla ignoraret, sed cū a quo
dam itellexisset, in tātū cōtristata est, vt oīno cō
solari nō posset. Vnde ad dominū solito more
cōfugiēs, ipsi tristitiā suā cū fiducia exponebat.
Cui dñs. Da me ī libertate largiui cordis mei,
& da me in bonitate mea, & nō in tua. Et illa. Et
qd̄ fiet de libro illo post mortē meā? aut q̄ vtili
tas ex eo pueniet? & quod vocabulū seu nomē li
bri erit? Cui r̄dit. Omnes q̄ me fideli corde exq̄

116. 3
erit, iustificabitur in eo; & q̄ me diligit, amplius
in amore meo exardescet, q̄ meretes sunt, in eo
cōsolationē ueniet. Vocabitur autē. Liber spiri-
tualis gr̄e. Oīa uero, q̄ hic scripta sunt, q̄si pau-
ca sunt respectu omissionū. Nā multo plura sepi-
us a domino sibi reuelata sunt, q̄ nequaquā dicere
uolebat. Aliquādo enī tā spirituale erat quod ui-
debat, qd̄ uerbis nullo mō potuit explicare.

Incipit Liber tertius de anulo septem
lapidibus insignito. C. 1

Irgo xp̄i cū presentia dile-
cti sui die quadā nō sentit
ret, & multū desideraret.
uidebatur sibi quasi sta-
re dominū cōtra se, & mul-
ta adinuicē colloqueban-
tur. Dū ergo cāteretur ad
missam. Et tibi reddet vo-
tum in hierusalē, cogita-
bat illa, quāta uota sc̄i obrulissent dño in hoc se-
culo. Beata uirgo & alie uirgines castitatē, ma-
tres p̄ciosum sanguinē & alii sancti multos la-
bores & deuotiōes, doluit se nihil habere, quod
dño posset offerre. Et uidit beatā uirginē sibi a
dextris stare dantē sibi anulū aureū, quē statim
domino obrulit, & dominus gratāter accipiēs,
digito suo iposuit. Tūc itra se desiderās dicebat.
O si fieri posset, ut ipse tibi anulū suū daret in-

signū despōsatiōis, & videbatur sibi sufficere, si dominus dignaretur sibi dare dolorē in digito anulari, quē oībus diebus vite sue vellet sustinere in memoriam, q̄ christo foret despōsata. Ad quā dñs. Dabo tibi anulū septē lapidibus īsignitū, quos potes rememorari in septē articulis digiti tui. In primo articulo potes recordari amoris diuini, q̄ me de sinu patris īclinās triginta tribus annis multis laboribus te querēdo fecit seruire, & cū tēpus īstaret nuptiarū, pprio amore cordis vēditus in p̄ciū cōuiuii, me ipsum ī panē & carnē & poculum dedi. In cōuiuiō etiam illo ipse cythara & organū suū p̄ verba dulcissima oris mei, & ad letificādū cōuiuas in similitudinem lusorū humiliatus sū añ pedes discipulorū. In secūdo recorderis, qualē ego spōsus iuuenis post cōuiuiū illud coreā duxi cū tribus vicibus ī terra p̄cidēs, quasi tres saltus feci tā validos, q̄ sudore totus madēs, guttas pfudi sanguineas. In illa corea oēs cōmilitones meos vestiui triplicibus, dōis cū ipetraui eis remissionē p̄cōrū, aīarū scificationē, & dīnā meā clarificationē. In tertio memoreris amoris humilitatis mee ad osculū spōse, cū Iudas appropiquās osculatus ē me. In quo osculo cor meū tātū pensit amorē, q̄ si penituisset, aīam eius ī spōsam p̄ osculū illud asumpsissem. Tūc enim oēs mihi copulaui, quos ab eterno ī spōsas predestinaui. In quarto recordas qualia aures mee ex amore spōse audierunt

epythalamia, cū stās coram iudice tot falsa testi-
monia sūt plara. In quinto recorderis, quā decēter
me ob nimis amorē ornaui, cū toties vestimēta
mea mutauī, alba purpurea coccīea & fūro roseo
.s. spinea corona. In sexto memor sis, quā te sū
amplexatus, cū ad colūmā suā ligatus, ibi pro te
oīum inimicorū tuorū ī me assumpsi iacula. In
septimo memoreris, quā thalamū crucis sum
gressus. Et sicut spōsi vestes suas dant histirioni-
bus, ita vestimēta mea dedi militibus & corpus
meū crucifixoribus. Deinde extēdi brachia mea
p durissimos clauos ī tuos āplexus suauēs, cātās
in thalamo amoris septē cātīlenas mire suauita-
tis. Post hec meū cor ad itroecūdū tibi aperui, cū
somnia amoris te cū moriēs ī crucecepi.

De rosa que de corde dei exhibat. C 2

IN missa quadā dixit ad dñm. O amātissime
doce me laudare te. Cui dñs. Respice cor me
am, & ecce rosa pulcherrima quinq; habēs
folia exiuit de corde dei, totū pectus eius coope-
riēs, & ait dñs. Lauda me ī quīq; sensibus meis,
qui significātur per rosā hāc. Et intellexit q dñm
laudare deberet p visu amicabili quo semp respi-
cit hoīem, quasi p vniciū filiū nunq; indignās,
sed semp amicabilē hñs itruitū qsi optās & desi-
derās, vt hō sepe ad eū recurrat. Scdo p auditu
q auris eius ē tenuissima & sepe īclinata, ita q
ad minimū sibilū vel gemitū hoīs plus delecta-
tur q ad oēm cātū angelicū. Tertio p olfatu, q

semper habet quādam amatoriā dilectionē erga
 hoīem, quia excitat cor hoīs ad delectādum ī se,
 sine qua nemo potest delectari ī vero bono, nisi
 preueniatur a deo, & hoc est, qđ scriptū est. Deli-
 tie mee esse cū filiis hoīum. Quarto p̄ gustu sua-
 uissimo, qui fit ī missa vbi ipse cibus est aīe sua-
 uissimus, & in isto cibo ita sibi aīam incorporat,
 qđ aīa per vnionē dei fit cibus dei. Quinto pro-
 tactu amoroso, quo etiā amor amarissime tetigit
 ī cruce figēs clauos manibus & pedibus & lāccā
 lateri. Et sicut tunc anima infixā illi erat per do-
 lorem incomparabilem, ita nunc impressa re-
 manet manibus & pedibus & cordi eius dulcis-
 simo cum inestimabili amoris iubilo, ita qđ nec
 ad momētū eius poterit obliuisci.

c 3 Quod tribus modis dñs debet laudari.

Ite vidit dñm inenarabili claritate circum-
 datū habētē ī pectore solū ex argēto perspi-
 cuo ī cuius circuitu erāt inestimabilē deco-
 rate singule passionēs scōrū, quas p̄ dño pertule-
 runt. Ibi enim deo cōtēplantur oīa merita & di-
 gnitates eorū, quia nunq̄ a deo paruum p̄ eius
 amore fecerunt, aut perpeSSI sunt cogitatione
 verbo vel opere, p̄ quo eternā mercedē nō cōse-
 quantur, & ipsi sine fine deū glorificant p̄ oībus
 donis suis. Dixitq; ad dñm. O dulcissime & amā-
 tissime in quo maxime cōplacet tibi, vt me exer-
 ceā? Qui respōdit. In laude. Et illa. Eia yhu bone
 doce me, vt valeā laudare te. Tunc docuit eam.

dn̄s tres modos, quasi tres ictus dicēs. Primo lau-
dabis patris oī potētā, quā ī filio & spū sc̄o fm̄
velle suū opat̄, quā nullius creature cōprehēdit
capacitas nec ī celo nec ī terra. Dehinc filii inscu-
ptabilē sapiētā, quā plene cū p̄fe & spū sc̄o cōi-
cat fm̄ voluntatē suā, quā nulla creatura ad ple-
nū cognoscere p̄t. Dehinc spūs sc̄i bēignitatē,
quā cū patre & filio habunde cōicat fm̄ oēm vo-
lūtātē suā, quā ēt nulli creature plene participat.
Secūds modus siue ictus est, q̄ me laudare debes
pro oī ḡfa & dono, qđ effluxit de habundantia
mee bonitatis ī meā virgineā matrē, que oī ḡfa
& bonis habundantius erat repleta, q̄ vnq̄ ali-
qua creatura, & ēt pro oī gratia oībus sc̄is data,
qui iā ī p̄sentia mee d̄nitatis ī iustiditate astāt,
& me fontē oīum bonorū cum iubilo īuentur.
Tertius est q̄ me laudare debes pro oī gratia &
dono, qđ effluit de me ī omnes hoīes. In bonos,
quos ḡfa mea sc̄ifico & cōfirmo, ī p̄ctōres, quos
ad penitēdū iūito & cū misericordia ad bonū ex-
pecto, & ēt ī oēs aīas, quas ḡfa mea quotidie a
purgatorio absoluo & ad celi gaudia perduco.
Ad primū videbatur q̄ legere deberet. Tibi de-
cus. Ad secūdū Te iure laudāt. Ad tertīū. Ex quo
oīa. Post hec fm̄ desiderīi aīe ornāmētū illud q̄
erat ī p̄ctore dilectoris sui yhu, diuisit se, & aīa ī-
trauit ī cor melliflūi xp̄i. Ibiq̄ vnus spiritus cū
dilecto effecta, p̄culdubio gustauit, & vidit que
nō licet hominibus loqui.

De tribus, q̄ hō debet habere i mēte.

Ite istructor eius oīum optimus magistro
rū dixit ei. Tria te docebo, que quottidie me
ditādo aīo reuoluas, & multa tibi inde pue
niēt bona. Primo igitur recole in grātū actiōe
quāta tibi bona feci i creatione & redēptione. I
qd te ad ymaginē & similitudinē meā creatū, &
pp te hō factus sum & post innumera, q̄ sustinuit
tormenta amarissima, p amore tui, subii mortē.
Secdo cū gratitudie recole q̄nta tibi bñficiā exhi
bui ab hora natiuitatis tue vsq̄ ad presens tem
pus. I. q̄ speciali electione de mundo vocauit te,
& multoties me aīe tue inclinauit, replēs & ine
briāseā dulcedine mee dīne gr̄e, illuminans co
gnitione, & iſtamās dilectione, & q̄ quottidie
i missa ad te venio paratus oīa desideria tua &
voluntates adimplere. Tertio i grātū actione reco
le, q̄ra tibi i celo eternaliter daturus sum, affluē
tiā. I. oīum bonorū & lōge supra qd̄ credere aut
estimare possis, oībus te bōis cumulabo, & hoc
dico tibi vere, quia multū cōplacet mihi, vt ho
mines de me cōfidenter presumāt. Nā quisquis
mihi crediderit, q̄ post hanc vitā supra meritū
suū illi bñficiā & p inde me laudās egerit gr̄as i
hac vita, i tātū mihi acceptū erit, i quātūcūq̄
credere aut presumere pōt, tātū & i infinitū am
plius supra oē meritū suū remunerabo. Quia i
possibile est hoiem nō percipere ea, que credidit
& sperauit. Ideoq̄, vtile est hoi, vt a me magna

sperādo bene mihi credat, Et aīa. O dulcissime, si
 ita tibi acceptū est, q̄ hoīes bene tibi credāt, die
 queso, quid credere debeā tue ineffabili bonitati?
 Respondit. Certa spe credere debes, q̄ te post
 mortē suscipiā, sicut p̄ filiū suū amatissimū, &
 q̄ nunq̄ aliquis p̄ tā fideliter cū vnico suo hō
 reditatem suā diuisit, sicut ego oīa bona mea, &
 me ipsum tibi coīcabo. Sc̄do suscipiam te, sicut
 amicus amicū charissimū, & tātā tibi exhibebo
 amicitā, quātā nullus ab amico suo potuit ex
 piri. Nunq̄ enī tā fidelis amicus iuētus est, qui
 aliquādo fecerit, aut facere possit amico suo do
 lū. Ego autē qui sūme fidelis & ipsa fidelitas sum,
 nunq̄ fraudem facere meis possum amicis. Ter
 tio suscipiā te, sicut sp̄sūs sp̄sā sibi dilectā cū
 tāta deliciarū affluentia, oīq̄ deliciarū copia, q̄
 nunq̄ sp̄sūs tam dulciter sp̄sam suā allexit. Et
 aīa. Quid dabis inquā eis, qui tibi crediderunt
 de his? Respōdit. Dabo eis gratificans cor, quo
 oīa dona mea cū gratitudine suscipiāt, daboq̄
 eis cor amans, quo me fidelit̄ diligāt, & tertio da
 bo eis cor, qđ semper me in amore laudent in or
 re celestium, qui me in amore laudantes semper
 benedicant.

De cōfessione laudis diuine. (5

NOcte quadā cū se ad scām coīonē i oīoni
 bus & meditationibus p̄pararet, vidit
 se stare i cōspectu dñi, quē dū laudare vel
 let. Dixit ad eā. Aspice i me i linamentis corpo/

ris mei me laudādo. Lauda meū caput. i. dīnitatē meā. i. īpertubabilē pacē & trāquillitatē meā, quia īfrōte apparet, cum homo mēte turbatur. Lauda oculos meos. i. dīnitatis mee claritatem. Lauda aures meas. i. misericordiā, quas totiens precibus & miseris hoīum inclino, quā sēt nec minimus gemitus, q̄ nō audiatur, valeat p̄terire. Per nasi mei rectitudine, lauda iustitie mee rigore. Per nares meas lauda delectabilitatis mee amenitatē, quia nihil adeo redolet amāri aīe, sicut suauitas amoris mei. Per os ītelligē sapiētiā meā, qua oīa bene & suauiter ordinauī. Per mētū, humilitatē meā, qua de celo ī vterū virginis me reclinauī. Per collū, liberalitatem patientie mee, qua tuli onus pctōrū, nō solū eorū, qui tunc erāt, sed oīum vsq; īfinē seculi futurorum. Per humeros meos attolle q̄ crucē meā ipse baiulauī. Per dorsum lauda me p̄ acri dolore, quē sustinui flagellatus. Per cor meū extolle amorē & fidelitatē meā, quā hoībus ī sūmo demonstraui. Per manus & brachia, accipe opera & labores humanitatis mee, que pro salute hoīum aut pertuli aut peregi. Per latera mea lauda me pro ineffabili dolore, quē habui ī lateribus, qui vnus fuit de precipuis doloribus meis, cū pp̄ te distētus fui cruce. Per genua mea, accipe deuotionē orōnis mee, & per pedes desideria mea, in quibus oībus diebus vite mee pro salute hoīum laboraui, & ī siti cucurri. Si quis ergo cōfiteretur hībēter

benter aut timeret, q̄ nō esset bene cōfessus, qui
tamē i cōsciētia sua nil icōfessum iueniret. Hanc
cōfessionē laudis deo faciat, & i qua parte se de-
liquisse deprehēderit, hoc deo cōfiteatur, ita vt
cū dīnitatē laudibus extollit, se reum p̄stetur
q̄ deū in cōdigna reuerētia non habuit, & q̄ in
se ymaginē dei totiēs maculauit, memoriā suā
terrenis & inutilibus occupādo, suā rōnē ad ter-
renā sapiētiā curiosē trāsferēdo, & in caducis &
vilibus delectādo. Itē cū oculos dīne claritatis
extollit, cōqueratur se cognitionē & sensuū suo-
rū itelligētiā ad terrena vertisse. Similiter cū au-
res misericordie eius collaudat, se resū p̄clamet,
q̄ verbo dei nunq̄, vt debuit, intēdit, nec aures
suas p̄ximis p̄cibus inclinauit. Ore aut suo mul-
totiens p̄cauit murmurādo, vana & inutilia
loquēdo, & a verbo dei & doctrina, ofone & cā-
tu os suū claudēdo. Iugū ēt xp̄i, qđ in baptismo
suscepit, totiēs impatiētia abiicit, cū quicquid
aduersum euenit ei, ferre noluit, aut iuitus por-
tauit. Insuper religionis iugū, qđ deo corā sc̄tis
oib̄ p̄fessa est frāgēdo obediētiā & nō curādo
quasi dereliquit. Cum vero recollit, q̄ inhumā-
niter xp̄s Yhs dñs noster flagellatus est, culpam
suā agnoscat i hoc qđ corpus suū nō castigauit,
sed ei sepius i pigritia cōsensit, & delicatius enu-
trinit. Corde quoq̄ deliquit, q̄ deū totis precor-
dis nō amauit, nec legē dei meditādo & operā-
do impleuit, sed magis inutilibus cogitationibus

M

se occupauit. Manibus et peccauit, malafacien-
do & a bonis vacando, specialiter ab opibus mi-
sericordie & charitatis. Speciales quoque pedes. i.
affectus suos, multipliciter infecit, eos a deo auer-
tit, nec ipsum & celestia toto corde concupiuit.

Quasi homo folles ad laudem dei inuitat.

Cum vice quadam valde laboriose catas-
ficat frequenter solebat & iam viribus defe-
cisset, videbatur sibi quod omnem flatum, quem
spirabat, de corde dei traheret non viribus suis,
sed quasi divina virtute cantaret. Solita enim erat
totis viribus deo canere & tam feruenti amore, ut
sepe videretur sibi quod si etiam ex hoc spiritu exala-
ret, non tamen a cantu cessaret. Cum ergo tali unione
in deo & cum deo canere videretur. Dixit illi dominus
Sicut in modo flatum tuum ex corde meo trahere
videris, sic omnes qui in amore meo aut me deside-
rando suspirauerint, non de suo, sed ex meo diuino
corde spiramentum trahit, sicut folles, qui in se nul-
lum continet flatum, nisi quantum ex aere trahit. Cum
autem hymnus Benedicite, in choro legeretur,
desiderabat scire, quid ex hoc laudis deus haberet,
tunc ita creature ad laudem suam inuitantur. Ad quod
dominus respondit. Cum hic hymnus vel aliud simile
canitur, in quo creature ad laudem conuocant diui-
nam, omnes creature spiritualiter velut persone que-
dam in mea presentia stantes pro homine illo
vel generaliter pro omnibus in omnibus, quod feci sibi,
bonis, me collaudant.

Qualiter homo cor Dei saluet.

Angelus dñi apparuit xpi famule & tulit de corde eius quasi cartā, que sanguine suo ita erat scripta. Deus fidelis, in quo nō est iniquitas, & illud, malē mori, q̄ erimialiter a te separari, quā dño cum gaudio presentabat. Mane & enī dū cogitationibusifestata fuisset, illa hec cogitauerat resistēdo. Et ait angelus ad eā. Hoc tu hodie cogitaueras, & hoc scias, quociens homo cogitationibus & desideris suis resistēdo proponit in corde suo potius mori, q̄ vel se peccare, statim corā deo acceptabitur, ac si homo virtutē illā ope p̄ccerit. Tūc illa procidens ad pedes domini conquesta est q̄ omne tempus vite sue inutiliter viuendo consumpserit, proponens de cetero, si possibile esset, q̄ vsq̄ in diem extremi iudicii viuere vellet, leuam in maximis penis & doloribus, in quibus homo viuit super terram. Qui dominus, Pro omnibus que neglexisti, saluta cor meum in diuina bonitate, quia ipsum est fons & origo totius boni, & vnde omne bonum procedit. Secundo saluta cor meum in affluentia omnis gratie, que effluit, effluit & effluet in omnes sanctos, & animas saluandorum. Tertio saluta venam illam dulcissimam benignissimi cordis mei, que sociens erumpens infudit & inebriauit animā meam torrente mee diuine voluptatis.

M ii

De salutatiōe domini & eius cōsolatione.

Cum vice quadā aīa eius dilectū precorū dialiter salutasset. Ille respondit. Cū salutas me, resaluto te, cū me laudas, laudo me ipsum in te, & cū gratias agis, ago & ego in te, & pro te gratias deo patri, licet quādoq; minimelentias. Sciēdum quod eodē modo cū hō laudat dñm vel orat, siue quodēscūq; facit, & ipsi nō sapit, deo tamē sapit, cui nec accrescit nec decessit, sed imutabilis p̄seuerat, iō minus nō sapit, nec iō minus acceptat, q̄ nūq; nisi in semet ipso, & ex suo amore ergā aīam cōmouet. Quī pro suo beneplacito, & secūdū q̄ anime expedi te nouit, eā sua dulcedine allicit, & amore suo li q̄facere facit, imo tūc quodā modo magis gra tanter suscipit, q̄ aliquādo aīa amāris erga se fidelitatē cupit experiri.

Qualiter hō cor suū ad diuina cleuet.

Nōte quadā dñi dormire nō posset, dixit ad dominū. Eia quā bonū & quā aptū ī hoc rēporis silētio esset tecū fabulari. Respōdit dominus. Nūq; in tāta multitudine esse poteris, si toto corde ad me cōuertaris, quin solā me cū sis. Vnde cū homo solus est, cor suū semp ad dominū cleuet, dulciter ipsi colloquendo, ac medullitus ipsum desiderādo, & litima suspiria emittēdo, vt ex iugi cōfabulatione dei cor eius amore diuino inardescat. Si vero cū hoībus est, deo tamē, put pōt, semp intēdat, de deo cū ipis

libenter loquatur, sicq̄ tā se, q̄ alios accēdit ad
amōrē. Itē oīa q̄ facit, pp̄ deū ad eius laudē faci
at, q̄cqd̄ vero nō licet, aut ē nō potest, similiter
pro dei amore libēs dimittat. Oīa quoq̄ que si
bi aduersa & graua sunt, pro dei amore volun
tarie suscipiens supporter patiēter, & adiecit do
mīns. Cū aliquā grām tibi dederō, oīa p̄termi
tens te exoccupa, quatenus infusa grā liberius
& expeditius p̄fruaris, quia illa hora nihil medi
us aut vtilius facere poteris. Cū autē psalmū vel
aliā orationē, quā sancti in terris orauerunt, le
gis, oēs sancti pro te orant me. Cū vero medi
taris vel mecum loqueris, omnes sancti gauden
tes me benedicunt.

De dispositionibus cordis humani. C 10

ORante xp̄i ancilla, dixit ad dñm. O mi
lies desiderate, vrinā de vltimis terre a
byssis ad te gemere possem. Cui dñs re
spōdit. Et qd̄ hoc tibi p̄ficeret? Vbiq̄ enī es, su
spiriis tuis me tibi itrahis. Sicut ergo humanū
cor absq̄ aere viuere nō potest, sic aīa absq̄ meo
spiritu minime viuēs velut mortua reputatur.
Et sicut cor hoīs tres habet meatus, vnū vñ aerē
spirat. Aliū vnde cibo & potu confortatur. Ter
tium vnde ceteris membris vires ministrat, sic
& cor aīe tres habet meatus, per primū, spiritū
meū diuinū itrahit sibi, vñ viuat. Per secūdum
vero verbo dei. Sp̄dicationibus & aliis scriptu
ris sc̄tis velut optimo cibo confortatur. Per ter

M iii

tium charitatis operibus fortitudinē membri
ministrat. Er quia aīa mēbris propriis caret, co
elese mēbris, quē velut sua reputet ipsam chari
tatē impēdat. Pro iustis & bonis laudes & gra
tias actiones deo offerendo. Pro mediocribus
orādo, vt in melius pficiāt, pro malis, vt cōuer
tantur. Pro quolibet tribulato, vt secūdu snam
īdigētā cōsoletur. Pro aiabus, vt citius purgav
te celi gaudia adipisci mereatur.

Triplex instructio bona.

C ii
Item cū in oratiōibus deo pro operibus no
stre redēptiōis gratias ageret, & peruenisset
ad illum articulum, vbi gratias egit q̄ pro
nobis baptizari dignatus est, dixit illi dominus.
Ego te volo baptizare, statimq; riuus magnus
de corde dei cū ipetu etūpēs aīam eius habūde
pfudit. Et dominus adiecit. Ecce & ego volo es
se cōmater tua, & sicut cōmatres īstruūt filias su
as spirituales, ita & ego te tria docebo. Primum
est, vt oīa que pateris aduersa tā mētis q̄ corpo
ris, non tibi, sed mihi, ac si ego in te omnia su
stineam, pariaris. Secundum est, vt omnia bene
ficia hominum siue ministeria cū hylaritate &
gratitudīe suscipias, ac si nō tibi, sed mihi ab eis
ipendantur. Tertiu est, vt totaliter mihi vinas,
ita vt omnia opera tua non tibi, sed mihi ascri
bas, ac si tu nihil aliquid sis q̄ vestimentum,
quo ego operatus omnia tua opera in te pera
gam & disponam.

Quod hō xp̄i cōuersationē sibi vsurpet.

12

INter missarū solēnia dū pigra esset & dormi-
tās cū merore suā regulā deo est conquesta.
Cui respōdit. Si nihil iuenires in te, quod tibi displiceret, in quo bonitatē meam in te recognosceres? & quare noller hō accipere, q̄ tam paratus sum illi offerre? oēm deniq; sanctissimā & innocentissimam cōuersationem meā, qua vixi in terris, libētissime illi do, vt eam sibi assumens, omnia q̄ ei desunt, ex meo suppleat? Cui illa. Si, inquit dulcissime deus tantū placet tibi, vt homo tu a sibi vsurpet, dic rogo qualiter homo hoc faciat? Respōdit. Omnia desideria sua intentionem & orationem in vnione desideriorum & orationū mearum offerat deo patri. Tunc in tanta acceptatione ascēdet corā deo, etiq; omnino vnum, velut si diuersa aromata simul accensa, quorū fumus in vnū collectus, directe ascēdit, sic oratio illa, que in vnione orationis mee offertur in similitudine optimi odoris ascēdens, acceptissima erit deo. Omnis alia oratio, licet celū penetrret, nō tamē vnione tali, nec tanta gratitudine acceptabitur coram deo. Item vt homo omnem laborem & omnia opera sua in vnione laborum & operum meorum faciat, a quo eius opera ita nobilitātur, ac si cuprum cum auro liquatum penitus a sua transiens vilitate in auri nobilitatem mutaretur. Tertio vt homo omnem vitam suam scilicet

M iiii

motus, vites, sensus, cogitationes, verba, & oia
sua secundū modum cōuersationis mee dirigat, a
quo eius vita & cōuersatio ita renouatur & no-
bilitatur, ac si nobilis auis de luto solo ac fetēti ae-
re trāsmigrās in optimū aerem se renouaret. Sic
hō terrestris a pristina cōuersatione sua in noui-
tate vite mee totus efficitur celestis, & mihi co-
iunctus. Igit̄ charissimi hāc dignissimā dñe pie-
tatis dignationē precordiali gratitudine susci-
piētes usurpemus nobis. sc̄tissimā xp̄i cōuersa-
tionē in supplemētū oīum, que nobis ī meritis
defuerūt. Studeamus et̄ ipsi īquantū possumus
in virtutibus cōformari. Quia hec summa no-
stra gloria erit in eterna b̄titudine. Que enī ma-
ior esse poterit gloria, quā lucis eterne cādoni q̄-
dam similitudine a propinquare?

Quod xp̄i mēbra veluti specula nobis lucēt.

C 13
HEc dei ancilla die quadā vidit vestimen-
tū domini plenū speculis. Per qd̄ cogno-
uit, q̄ omnia xp̄i mēbra in opibus suis
nobis veluti specula lucēt. Pedes enī eius lucēt
nobis. i. eius desideria, in q̄bus debemus agno-
scere, quā repida sunt desideria nostra ad diui-
na, q̄ inutilia ad humana. Genua xp̄i sunt no-
bis specula humilitatis, que totiēs in oratione
pro nobis ciruata sunt, & in ablutiōe pedum
discipulorum. Ibi enī possumus agnoscere su-
perbiam nostram, que non finit nos humilia-
ri, qui puluis sumus & cinis. Cor xp̄i est nobis

speculum ardentissimi amoris, in quo perspicere
possimus reponē cordis nostri erga deū & pri-
mū. Os xp̄i nobis est speculū suauiloquiorū lau-
dis & grati actionis, in quo agnoscimus imi-
tate verborū nostrorū & omissionē diuine lau-
dis & ofonis. Oculi dñi sunt nobis specula diu-
ne veritatis, vbi agnoscere valemus tenebras no-
stre infidelitatis, que nos impediunt a cognitione
veritatis. Aures dñi sunt nobis specula obediē-
tię, qui sicut semper paratus fuit ad obediendū
deo patri, ita semper inclinatus est ad preces no-
stras.

Quomodo hō fm deū viuat.

In die quadā videbatur sibi q̄ columba se-
deret ī sinu dñi, que significabat simplices,
qui dona dei simplici corde suscipiunt, nec
discutiunt opera dei nec hoīum, in quibus dñs
maxime delectatur. Illa vero desiderās scire, quo-
modo se regere deberet. Intellexit q̄ scdm cōuer-
sationem xp̄i, que ī quattuor partes terre diuisa
est. Primo enim fuit dñs noster yhs xp̄s semper
nēs corde. Ita ipsa cū sola esset, semper intendere
soli deo deberet per cōsiderationē eius dīnitatis
vel operum humanitatis eius, vel meditatio de
his, que deus fecit in sc̄is suis, vel que sibi ipsi p̄
misericordiā suam dīnā īfudit. Scdo xp̄s fuit o-
bis socialis & mitis neminē mordaci ledēs ver-
bo, sic verba eius semp esse deberēt de factis xp̄i
aut exēplis scōrū eius, aut vtilitate primorū. Ter

tio fuit xps i qibus operibus suis tu i sanatione
 corporu q aiamm. Sic ipsa deberet irendere, vt
 oia opera sua studiose faceret cu suau & hylari
 corde. Quarto sicut xps fuit paciētissimus i oib?
 psecutiōibus & passionibus suis, ita ipsa ad oēs
 perias & iniurias esse deberet, benigne eas tolle-
 rādo, sicut ovis, que cu i pascuis est, sepe balat,
 sed cu ad mactādū trahitur, corā carnifice silet,
 sic aia fidelis, cu nullū sentit grauamē, timere de-
 bet, sed cu tribulatur siue i corpore siue i spū ma-
 xime secura erit. Tunc orabat dñm, vt eā instruo-
 ret, qūo singulis horis fm beneplacitū suū. vna
 te posset? Cui dñs. Mane cu surgis, cor tuū mihi
 offeras ad ifundēdū meū dñū liquorē. In missa
 meū esse debes, quasi i cōuiuio, vbi oēs conue-
 niunt, & nullus excipitur, sed oēs suas epēlas i-
 eōnes cōportant, ibi ego dñs. liberalitate meo
 dñe maiestatis, oīum vulnera sano, pccā relaxo,
 oīum virtutū paupertatē dīto, & oīum afflictio-
 nes releuo. Et aia. Dic quid agis cu oro vel psal-
 mos lego? Cui dñs. Ego ausculto, cu operaris,
 ego requiesco, & quo studiosius laboras, eo dul-
 tius i te quiesco. Cu tu comedis, ego laboro, ga-
 tu i me & ego i te pasco. Cu dormis, ego vigilo,
 & te custodio.

Qualiter hō cor dei saluter.

M Ane dū primo surgis, saluta florens &
 amans cot dulcissimi amatoris tui, a
 quo oē bonū, oē gaudiū, oīs felicitas est

fluxit i celo & i terra, effluit & effluet sine fine, & cor tuū totis viribus etus cordi sfundere conare ita dicēs. Laudo, bñdico, glorifico, & saluto dulciffimū & benigniffimū cor Yhu xpi fideliffimi amatoris mei, gfas agens p fideli custodia, qua me hac nocte pexifti & p me laudes & gfarum adiones, & oia que ego debebā deo pfi locffanter perfoluifti. Et nunc. O vnice amator meus offero tibi cor meū, vt rofa vernantiffimā, cuius amenitas tota die oclos tuos alliciat, & eius fragrantia dñū cor tuū delectet. Offero et tibi cor meū, vt eo p siphō vtaris, vnde tui ipfius dulcedine bibas, cū oī qđ hac diei me dignaris operari. Insuper offero tibi cor meū, vt oprimi faporis malogranatū i tuo regio cōdecēs coniuio qđ comedēdo sic traicias te, vt de cetero se feliciter sentiat itra te orās, vt oīs cogitatio et locutio, operatio & voluntas mea, fm beneplacitū tue benigniffime voluntatis hodie dirigat. Deinde signa te signo crucis dicēs. In nomine patris & filii & spūs scī, pater scē in vnione amoris amantiffimi filii tui tibi cōmedo spūm meū, qđ verbū et ad singula opera tua, cū ea incipis, repetas, sine cū itras chorū vel cū horas inchoas, vel cū vis orare, & credas deo, q opus illud, qđ tūc agis, nunq̄ valeat deperire. Comenda et visum tuū tā interiorē quā exteriorē dñe sapiētie, orās, vt lumē cognitionis tibi donet, quo voluntatē eius & oia sibi placita agnoscere valeas. Audisti

etiam tuum diuine commēda misericordie, vt intellectum tibi ad omnia que illa die auditurus tribuat, & a nociuo & auditu te protegat. Os quoq; tuū ēt & vocē diuine cōmēda fidelitati, orās vt tibi gustū dñi spiritus sui ifundat, quo oīa, que illa die proferre debes, tibi sapiāt, & os tuū in eius laude & g'fatiōe aperiat, & ēt ab oī pō custodiat. Manus vero tuas diuine pietati cōmēda, orans vt opera tua suis apponat operibus, & in eis oīa tua sc'ificet, & perficiat & ab oī prauo opere retrahat. Cor et tuum dño amori cōmēda, orans vt illud dño cordi suo cū oī delectatione itrahat, & i amore suo ita succendat, vt nūq; terrenū gaudium vel delectationē amplius sentire valeat. Similr i missa cor tuū offeras deo, & ante secretam depura illud, & ab oībus terrenis exoccupa, & prepara te suscipere effluxū dñi amoris, qui oīum penitētium corda i fluit & replet incessanter.

16 Quod dñs septē modis venit i missa.

Alia ēt vice cū p vna persona dñm oraret & quid p eius negligētis acceptare vellet, in greret, tale respōsum a dño accepit. Ipsa quottidie ter Laudate dñm oēs gentes legat. Mane vnū dicat, accipiatq; puerū. Yhm in dextera sua, representās ipm deo patri cū oībus operibus ifantie, & pueritie sue in suppletionē oīum bonorū, q̄ in pueritia sua neglexit. Scdm legat in missa, & accipiēdo dñm yhm & spōsum

ale sue reddat se culpabilē corā deo pfe & tanto
& tali spōso, vt vicē amoris fidelitatis, nec debi-
tā reuerentiā vnq̄ exhibuit, recolēs quāta bona
ab eo gratis accepit, quia paup & vilis erat, sed
ipse eā bonis oibus habundate fecit, offerēs deo
pfi feruētissimū amorē, quo xp̄s floruit i oī vir-
tute, i sua iuuetute. Tūc illa sue p̄tis memot ui-
ruit effecta duxit ad dñm. Eia quā paup & vilis
sua spōsa, q̄ nec anulū hēo, quo tibi fidē meam
consignarē, nisi a te acciperē. Statim ostendit ei
dñs anulū tāte amplitudinis, vt dñm & aīam si-
mul circuncingeret habētē septē gēmas precio-
sas. Per has gēmas septē modos designari itelle-
xit, quibus dñs venire dignatur i missa. Primus
est, q̄ dñs cū tāta humilitate illuc venit, q̄ nul-
lus tā vilis ibi adest, quin ad ipsum humili se in-
clinat, & ad ipsum veniat, si tamē homo ipsum
velit. Scđus est q̄ venit cū tanta patiētia, q̄ nul-
lus tantus pctōr aut eius inimicus ibi est, quin
ipsum sustineat patiēter, & si ei recōciliari velit.
Letissime oīa debita sua dimittet. Tertius est, q̄
tāto amore illuc venit, q̄ nullus adeo frigidus
& obstinatus ibi est, quin ipsum, si tātū velit, in
amore suo valeat islāmāre & cor eius emollire.
Quartus est q̄ tā largiflua liberalitate venit, q̄
nullus adeo pauper est, quē nō possit copiose di-
tare. Quintus est q̄ se tā dulcissimū & delitiosis-
simū & sufficiētissimū cibū oibus prebet, q̄ nul-
lus tā egeret tā famelicus illic est, qn ab eo vale-

at refici & habunde faciri. Sextus ē, q̄ tāta claritate venit, q̄ nullius cor tam cecū & tenebrosū est, qđ sua presentia non valeat illustrari & mundari. Septimus est, q̄ tā plenus scititate & ḡfa illuc venit, q̄ nullus adeo segnus & ī deuotus ibi adest, quin a suo torpore valeat excitari & ad deuotionē incitari. Tertiū Laudate dñm, legat ī uespere, & accipiēdo dñm ȳm cū tota p̄fētissima sua cōuersatiōe representet ipsum p̄p̄ri pro oib̄us, que neglexit ī uita sua, orans p̄ ipsum oīa īperfecta sua plene suppleri. Insuper si oīa deperdita deprauata siue neglecta sua sufficienter recuperare uoluerit, sepius accedat ad illud p̄nobile & dignissimū sacramentū corporis xp̄i, qđ in se continet oīa bona, omnisq̄ ḡfa est inuentiuum.

De efficacia uerbi dei.

17
Dle quadā cū pre debilitate lōgius ire nō ualēs missam ī ambitu audire, ī gemitu cōquerendo se deo esse remotā. Cui dñs respōdit. Vbicunq̄ tu es, ego sum. Tunc illa reuoluit, si aliqd ob esset qđ hoīes de lōge missā audirēt. Cui dñs. Bonū est ut hō presens sit, ut uerba valeat audire, quia s̄m qđ Paulus dicit; sermo dei est uirtus & efficax & penetrabilis. Verbū enī dei aīam uiuificat īfundēs ei speciale gaudiū, sicut ēt sepe apparet ī hoībus laicis & ydōtis, qui licet nō ītelligāt que leguntur, sentit tamen gaudiū sp̄s, & idē ad penitētiā aīantur. Ver

bū ē dei efficacē reddit aīam ad virtutes & que
q̄ bona, & penetrat eā, oīa interiora eius illustrā
do, sed cū firmitate seu obediētia vel alia rōna
bili de eā prepeditur, vbiq̄q̄ tamē hō est, ibi
idē presens est, cū illo sum. Tunc ait illa. Eia mi
dñe mō mihi aliquid ex presentibus misse verbis
dona. vnde aīa mea spūālī cōsolatur. Cui dñs,
Ecce iā mihi ter canitur agnus dei. In p̄rio me
offero deo p̄ri cū oī humilitate & paciētia mea
p̄ vobis. Ad s̄m offero me cū oī amaritudine pas
sionis mee ī plenā recōciliationē. Ad tertiū toto
amōre diuini cordis mei in supplemētū olum
bonorū, que hōi defunt. Dicit et dñs, tibi dico.
Qui missam deuote & studiose audierit, ī extre
mis eius tot nobiles scōrū meorū p̄sonas in eius
cōsolationē & defensionē & aīam eius eū hono
re deducēdā sibi trāsmittā, quot missas in terris
tradiuit. Itē cū vice q̄dā ad missā iret vidit dñm
ȳhm de celo in cādidissima veste descēdētē &
dicētē. Cum hoīes ad ecclesiā p̄perāt, penitētiā,
pectoris tūnsione & cōfessione se deberēt prepa
rare, vt sic mee dñe claritati possent obuiare, &
eam in se recipere, que p̄ huius vestis eādorem
declaratur.

Qualr hō a se torpore depellat,

Pla hec & deuota virgo miro mō anhelās
celestia cū tēpore estiuo sorores quāsdā ī
missa pignitates & dormitātes videret, ze

lo accensa iustitie simul & pietatis ducta affe-
 ctu, dixit ad dñm. Eia dñe deus quid est qđ mi-
 ser hō tā fragilis est, vt nec cū dñis i terrest a som-
 no valeat abstinere? Ad qđ dñs respōdit. Si cogi-
 tarēt celestia, aut etiā iferni penā, somnus ab eis
 bene fugaretur. Et illa. Quibus datū non est, vt
 hec facere sciāt, quid faciet? Respōdit. Siquis ha-
 bet amicū sibi valde dilectū, doleret si ab eius fa-
 miliaritate semotus esset. Quisquis igitur cogi-
 tat, qualr ego fidelissimus & amicus eius aman-
 tissimus cū ad me peruenerit, oīa secreta mea ip-
 si pādā, i tātū vt vltra nil cupiat aut velit scire,
 iuste cor eius excitaretur ad delectādū i me. Qui
 etiam cogitauerit, qualr ego oīs suauitatis dul-
 cor ero ei & sapor scđm oē cordis sui delectamē-
 tū, & quā potēs & liber i mea libertate fiet. Hec
 recogitata merito ab hoīe somnū fugarēt. Vñ
 hō oīa dona dei cū gratitudine suscipiēs, p sin-
 gulis gfas agat, & de die in die in virtutibus pfi-
 ciat, donec oībus bonis habundet.

Quali hō aīe sue faciē cōtēpletur.

c 20
Communicatura vice quadā intelletit, qđ
 cū hō memoriā suam terrenis & cogita-
 tionibus occupat, faciē aīe. i. ymaginetu
 scē trinitatis in se maculat. Similr cū rōnē seu i-
 tellectū ad terrenā sapiētā & curiositatē vertit,
 aīe sue faciē ificit. Cū ē a voluntate dei discor-
 dat, & aliquid preter deū amat & delectatur i trā-
 sitoris, ymaginē dei in se vitiat. Quia ergo aīa
 quādiu

quod diu in corpore est, frequētius a terrenis maculas trahit, oportet, vt in speculo. i. dei ī facie vbi similitudinem suā in depranatā lucidissime cōspicit. vultū suū sepius speculetur, cū voluerit dominicū percipere sacramētum, & sicut cādor & rubor sponse faciē multū exornat, sic studeat aia frequētius se cōfessione abluere, & iugi recollectione passiōis dñi nostri yhu xp̄i, quasi colore roseo vultū suū decorare.

Qualiter hō p̄paret se ad scām cōiōnē. C 21

Alia vice cū esset cōicatura, dixit ad dominū. Eia dulcissime deus meus doce me quāliter me preparē ad tui venerādi corpis & sanguinis s̄periale cōiuniū. Ad quod dñs respondit. Quid fecerūt discipuli mei, quos misi ante faciē meā p̄parare pasca? cū añ passiōnē cum eis erā cenaturus, statimq; visum est sibi, quasi eēt in domo mire magnitudinis, in qua erat mēsa aurea & mēsale delup positū, eratq; referta diuersis valorū generibus, & ait dñs. Hec domus amplitudinē imēse largitatis mee designat, q̄ ad se veniētes libēter suscipit & gratāter. Qui igit voluerit cōicare, ad largitatis mee cōfugiat clemētiam, & ipsa velut mater suscipiens benignissime a malis p̄teget vniuersis. Mēsa est amor, ad quē cōmunicaturus securus accessum debet habere, q̄ oīs aie iopiā ex p̄ticipatiōe & cōiōe oīum bonorū ditabit. Mēsale ē pietas mea; q̄ sicut mēsale, tractabilis ē & leuis & valde ad hoīem iclīna

N

ta. Ad hanc etiā securū hō habebit cōfugiū, q̄a
recordatio suauitatis mee & pietatis hōi ad op-
tinēdum oīa saluti sue necessaria reddet ausum.
Supra mēsam visus est agnus niue cādidiōr, q̄
vt pede suo tetigit vasa, mox diuersis cibis & po-
culis replebātur. Hic agnus xp̄s erat, q̄ solus aīe
cibus est & refectio vera. In hac domo erāt due
virgines pulcherrime ministrātes, misericordia
& charitas. Misericordia erat ianitrix, que oēs
adueniētes benigne itromittēs ad mēsam illam
ponebat. Charitas vero discumbentibus mini-
strabat, eratq; omnium illuc venientium largi-
fua propinatrix.

C 22

Quali desiderio hō accedat ad cōionē.

Item cū signū poneret cōicatura, dixit ad
ad dominū. Scribe dulcissime Yhu nomen
meū in cor tuū, nomēq; tuū mellifluū cor-
di meo per iugē memoriā iscribe. Ad quam dñs
dixit. Dū vis cōicare, tali itentidē me suscipias,
ac si oē desiderium & oēm amorē, quo vnq; hu-
manum cor affici ad me potuit, accedas, egoq;
amorē illū in te suscipiā, nō prout est ī te, sed ve-
lut si talis ac tātus eēt, quātū eē eū volebas.

De septē gēmis preciosis.

Alia vice cū idem signum poneret, dixit.
Scribe domine nomē meū in cor tuum.
Statim visus est ei dominus habere lit-
teras aureas septem gemmis ornatas in pecto-
re suo. Viditq; litteram primam nominis sui &

C 23

agnouit eius significationem, prima gemma significat cordis mundiciã. Secunda assiduã memoriã conuersationis xp̃i. Tertia humilitatem. Quarta incrementa bonorum operum. Quinta patientiam in aduersis. Sexta spem. Septima celestium amorem. His enim cõmunicatus debet esse insignitus.

Qualiter hõ accedat ad cõmunionẽ.

Ancille xp̃i, moris erat, vt dum cõicere uellet, xp̃i passionem diligenter cogitare, & quãdo hec negligebat, grauit̃ se deliquisse timebat, eo q̃ dominus dixerat. Hoc facite in meã cõmemorationẽ. Vnde cũ dñm orasset, vt huius uerbi sibi sensum exponeret, sic intelligẽdum p̃ spiritũ est edocta, hec facite in meã cõmemorationẽ. Tria sunt nobis memoranda tẽpore sacratissime cõmunionis corporis & sanguinis yhu xp̃i. Primũ est eternus ille amor, quo nos deus cũ nõ, essemus amauit, prouidens omnem defectũ nostrum & pfidiam, & tamẽ nos creare dignatus est ad ymaginem & similitudinem suam, pro quo merito gratias referemus. Secundũ est amor ille inestimabilis, quo filius dei, cum esset plenus delitiis in patris gloria, inclinauit se illa infinita maiestas ad oẽm nostrã miseriam, quã patimur in uiculis adã, famẽ, frigus, estũ, lassitudinẽ, tristitiã, obprobria penam & mortem turpissimã, que omnia sustinuit ineffabili patientia, vt nos liberaret ab-

N ii

omni miseria. Tertius est amor ille inscrutabilis, quo nos singulis respicit momētis & fouet cura piissime paternitatis, ita q̄ ille, qui est creator noster & dominus, redemptor & frater dulcissimus, semper astās deo patri pro nobis cōficta nostra disponit & pmouet negocia tanq̄ aduocatus & minister fidelissimus. Hec tria singulis horis sunt habēda merito in memoria, sed spāli/ us, cū iter sumus celesti cōuiuio, qđ nobis donauit amator noster amantissimus p̄ inestimabilis amoris testamēto, merito semp recolēdo.

De triplici vnguēto anime.

c 25
Cum pro quadā orasset, q̄ sibi conquesta fuerat, q̄ minus deuotionē sentiret dēi communicaret, hāc doctrinā ex deo sibi dedit. Quādo uolueris cōicare, si cor tuū sentis tepidū ad orationē, nec habes tale desiderii & amorē, prout decet, clama toto corde ad deū & dic. Trahe me post te curramus in odorē vnguētorū tuorū. In hoc verbo, trahe, cogita q̄ potēs & immēsus fuit amor, q̄ omnipotentem & eternum deū ad tā ignominiosum crucis supplicium duxit, desiderans ut ipse, q̄ dixit, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me, cor tuū trahat cū oībus anime tue viribus in se ipsum, & faciat te currere cū amore & desiderio in odorē trium vnguentorum, illorū q̄ de sui dulcissimi cordis nobilissima apotheca tā large profluxerunt, quod celum & terram impleuerunt. Pri-

mium est aq̄ illa rosacea, q̄ amor diuinus ex ro-
 sa illa nobilissima dominico. s. pectore in cami-
 no decoxit charitatis. Hoc vnguēto vtaris pro
 ablutione faciei anime tue, recogitans diligen-
 ter, si aliquam inuenies peccati maculam, quā
 oras ablu hoc fontemie, quo latronē lauit in
 cruce. Secūndum vnguētum est vinum illud ru-
 beum sanguis. s. sanctissimus, quē torcular ex-
 pressit in cruce & cum aqua eduxit de cordis
 eius roseo vulnere, ex quo petas anime tue fa-
 ciem colorari, vt tanto conunio digne possis
 adaptari. Tertium est supeteminens & superes-
 flueas diuini corporis inestimabilis dulcedo,
 quam nec mortis potuit minuere amaritudo
 & dicitur vnguentum balsamiticum, omnem
 vincens odorem aromatum, & valet ad omnē
 languorem. Hoc vnguentum petas ifundi cordi
 aie tue, vt gustet & sentiat q̄ suavis est dñs, &
 gustata suauitate eius, ipi gueris, dilateris, cōfor-
 teris & incorporeris ei, q̄ se tibi talē dedit p amo-
 nē. Et si nullā ex oibus p̄dictis sentis suauitatē,
 petas, vt i dulcissimo & fidelissimo amatore tuo
 pficiat, & vt ipsi sapiat tua ispiditas, ac in ipso
 feruescat ois tua tepiditas, ipseq̄ solus glorifice-
 tur in oibus opibus tuis hic & i futuro.

Item aliud. c 26

CVm etiam oraret pro quadam que sepi-
 us cōmunicare trepidabat, dominus re-
 spondit. Quo sepius homo cōmunicat

N iii

eo purior anima efficitur iuxta illud, quo fre-
quētius quis abluitur, eo mūdior reddit. Quo
etiam sepius cōmunicat, eo amplius ego in eo
& ipse in me operatur, & eius opera magis san-
ctificantur. Itē quo studiosius homo cōicat, eo
profundius mihi imergitur, & quāto plus diui-
nitatis penetrat abyssum, tāto amplius anima
eius dilatatur & capax diuinitatis efficitur, sicut
quo sepius aqua in vnum defluit locum, eo ip-
sum profundius canat, & ad magis influēdum
reddit aptiorem.

Qualiter cor hominis sit deo vnitū.

27
C Vm vice quadā sacratissimi corporis xpi
percepisset sacramentū, post dulcia cum
ipso colloquia, visum est ei, quasi dñs ac-
ciperet cor aīe & cōprimeret illud cordi suo, ita
vt in vnā redigerētur massam. Et ait. Sic volui,
vt hominū corda mihi per desiderū essent vni-
ta, sic vt homo nil sibi desideraret, sed oīa deside-
ria sua secundum cor meū disponderet, sicut duo
vērī simul flantes, vnū aerē spirāt. Secūdo vni-
ri mihi debuit in oī operatione sua. Verbi gra-
tia. Cum dormire, siue comedere debet, dicat
in corde suo. Domine in vniōe amoris tui, quo
mihi istud cōmodum creasti, & ipse in terris ta-
li commodo vti voluisti, tibi in eternam lau-
dem & corporis mei fuscipio necessitatem. Si-
militer & inuncto sibi opere faciat, dicēs. Do-

mine in vnione amoris tui, quo te in labori-
bus exercere dignatus es, & adhuc in anima si-
ne intermissione operaris, & nunc mihi hoc o-
pus infixisti, tibi ad laudem, pro vtilitate vni-
uersitatis illud facio, qui dixisti, sine me nihil
potestis facere, orās cum mea operatione vni-
ri & perfici, sicut stilla aque magno in missa flu-
uio, omnia, que flumen illud agit, etiam in si-
mul operatur. Tertio per voluntatum concor-
diam, sic vt omnia, que ego volo, etiā ipse ve-
lit tam in aduersis q̄ in prosperis, sicut electri
igne conflatum amplius non diuiditur, sic ho-
mo ille vnus per amorem spiritus mecum effi-
citur, qđ maxime perfectionis, siue virtutis est
in hac vita. Quia anima habens commodum
ab omnibus terrenis liberata, non diiudicans
facta hominum, qualem me in corde habet ta-
li me induet vestimento scilicet rubeo per re-
memorationem mee passionis & mortis, & per
rememorationem mee infantie viridi & cete-
ra, Et homo communicans me cibatur & ego
ipsam eternam sibi gloriam & gratiam largi-
endo.

De septem horis canonicis. C 28

A Nulla christi de septē horis cogitās,
audiuit a domo. Cū primo nocte sur-
rexis ob reuerētiā illius amoris, quo
me vinctū tradidi in manus impiorum, & quo

N. iiii

factus sum obediens deo patri vsq; ad mortem,
disponas in corde tuo obedire te velle ad oia, q̄
tibi iniunguntur, etiã si die illo oẽm obediẽtiam
opere pficere posses, quã aliqs scõrũ adimpleuit.
Circa primã ob reuerentiã humilitatis, qua co-
ram indignissimo iudice velut agnus mansue-
tissimus iudicãdus steti, subiicias te omni crea-
ture propter me, & ad quelibet vilia & humilia
sis parata. Ad tertiam ob amorem, quo ego cõ-
temptus, consputus & omni obprobrio satu-
ratus, temetipsam contemnas & vilipendas.
Ad sextam, crucifigas tibi mundum, teq; mũ-
do cogitans, qualiter ego amator tuus pro
amore tuo cruci sum affixus, & ideo omnia
mũdi delectabilia & suavia, tibi velut crux, fiat
amara. Ad nonam moriaris mundo & omni
creature, videlicet, vt amorosa mors mea in tã-
rum cordi tuo dulcescat, vt omnis creatura tũ-
bi displiceat & vilescat. Circa vespertas, hora vi-
delicet, qua de cruce sum depositus, recolas in
gaudio, qualiter post mortem & omnes labores
tuos felici requie in sinu meo pausabis. Ad cõ-
pletorium quoq; memor sis vnionis illius bea-
tissime, qua vnus spiritus mecum effectus me
ipso in summa experientia perfructis. Que v-
nio hic incipiet per voluntatis mee, & tue cõn-
cordiam in omnibus tam aduersis q̄ prospe-
ris, & in futuro complebitur per gloriam sine
fine mansuram.

SI quis etiã horas canonicas deuote cãtare
uoluerit. his tribus intendere studeat. Ab
exordio horarũ usq; ad psalmos laudans ex
tollat abyssum humilitatis, qua illa excellentissi
ma diuinitatis maiestas a summo celostĩ se in
clinans i vallem miserie nostre se deiecit. In qua
humilitate, dñs angelorũ factus est hominum
frater, & socius, imo & humilis seruus secundũ
quod ipse dixit. Non ueni ministrari, sed ministra
re; & ob reuerẽtiam illius humiliacionis inclinet
se deuote. Inter psalmos uero extollat inscripta
bilẽ dei sapientiã, que tam dignanter cum hoĩ
bus conuersata per semetipsam dignata est ho
minem salutaribus instruere uerbis & monitis,
gratias agens ei, dum inclinat pro omni doctri
na & uerbis prophetarũ, predicationibus, san
ctorumq; dictis. Item pro omni gratia & spiri
tuali influxu, qua per semetipsum deus ho
mini beneplacitum siue uoluntaris inspirare di
gnatur. Post quos psalmos usq; ad finem hora
rum, extollat dulcissimam benignitatem, i qua
se exercuit in omnibus, que fecit aut passus est,
gratias agens pro omnibus desiderijs, orationi
bus & omnibus, que fecit aut prulit pro nobis
specialiter, quicquid illa hora sustinuit, ipsi
gratias referat.

Qualiter homo horas legere inchoet.

Apparuit aliquādo famule sue dñs í somnis, quē requisivit inter alia, & sicut legitur de viriis, q̄ nullū p̄cūm adeo leue sit, si veniat í vsum, quin fiat mortale. Etiā virtutes cōsuetudine facte, maioris meriti corā deo reputātur. Cui dñs. Etiā nullū adeo parū est bonū quin ipsa cōsuetudine iā dictū bonū magnū appareat corā deo. Tunc illa. Et quid ē minimum bonū, í quo se hō vtiliter & frequētius valeat exercere? Cui dñs. Vt hō deuote & itēte horas suas legat, non q̄ hoc mínū bonū sit, sed qd̄ minus, esse nō pōt, q̄ vt hō debita sua persoluat. Cum ergo horas íchoat, dicat í corde siue ēt ore. Dñe í vnione, qua ip̄e í terris laudes deo p̄si persolui sti, hāc tibi horā persoluo, & sic deo íquātū pōt itēdat. Quod dum hō ex frequēti studio í vsum portauerit, tātū nobilitatur & magnificatur coram deo parte, vt quasi vnum cum meo exercitio reputetur.

Qualr hō negligētias suas suppleat.

Cum oraret p̄ quodā, qui sibi cōquestus fuerat, q̄ horas in deuote & alia cogitādo frequētius diceret, tale a deo responsum accepit. Semper post finē horarū hoc adiūgat. Deus ppitius esto mihi peccatori, siue hoc. Oagne mitissime miserere mei, quatenus phoc eius negligentia suppleatur. Tunc illa dixit. Et

qd si hoc facere neglexerit? vt. l. hoc ad oēs ho-
ras non dicat? Cui dominus. Si post horas legē-
te neglexerit, dicat saltem in die septies, hora
qua voluerit pro sua negligentia. Si enim hoc
verbum, deus propitius esto mihi peccatori, in
publicano tantum preualuit, vt de omnibus
peccatis suis iustificari meruerit, cur nō in alio
de negligentia sua veniam impetrabit? Nam
misericordia mea modo tante clemētie est, quā
se tunc fuit.

Quaerit homo fidē suā deo cōmēdet. c 32

Siquis fidē suā hoc modo deo cōmendate-
rit, hanc grām adeo cōsequetur, vt i fine vi-
te sue nunq̄ i vera fide tēptetur. Primo ergo
homo fidem suam patris omnipotētie cōmen-
det, orās, ipsam i virtute dīnitatis sic firmari, vt
nunq̄ a recta fide valeat declinare. Scdo cōmit-
tat eam filii dei īscriptabili sapiētie, orans, qua
seus ipsam luce sue dīne cognitionis illustret,
vt nūq̄ erroris spiritu seducatur. Tertio beni-
uolētie spiritus sancti eam reconfignet, suppli-
cans, vt fides sua per dilectionem omnia in eo
sic opetur, vt perfecte cōsumatus i hora mor-
tis inueniri mereatur. c 33

De quinque suspensis, quibus hō obdormiat.

Vidit aliquādo animam suam in similitu-
dinem lepusculi in sinu domini apertis
oculis dormire. fit aut ad dñm. Mā dñe dñs

|||||

da mihi more aialis huius est dormio corpore,
vigile ad te mente. Cui dominus respondit. Sicut lepus
ruminare & apertis oculis dicit dormire, sic homo
cum vadit dormitum ruminet verbum illud. Oculi som-
num capiunt, cor ad te semper vigilet &c. aut aliquid
de deo meditetur, vel cum deo loquatur, & sic ob-
dormiens, cor eius ad me vigilabit. Et si quid hoc
illi per somnum mali aduenerit, si sentit molestum &
grauem, signum est, quod nunquam a me separaretur. Item
cum homo dormire vult, trahat suspirium quasi ex diuino
no corde meo in unione latitudinis illius, que profuit
ex me in omnes sanctos in supplicationem laudis, qua me
laudare tenetur omnis creatura. Secundo in tantum suspiret
in unione illius gratitudinis, quam sancti a corde meo
trahentes, gratias mihi offerunt pro imperiis sibi donis.
Tertio suspiret pro peccatis suis & pro peccatis vniuersorum
in unione passionis illius, quam ego omnium tui delicta.
Quarto suspiret in affectu & desiderio omnis boni
quo indigent homines ad laudem dei & utilitatem sui in
unione divini desiderii mei, quod in terris habui pro sa-
lute humana. Quinto hic ingemiscat in unio-
ne omnis orationis, que ex diuino corde meo
profluxit & sanctorum meorum pro salute om-
nium tam viuorum quam mortuorum, desiderans
ut omnem flatum, quem dormiens illa nocte tra-
hit, suscipiam ac si tali intentione incessanter ad
me ingemiscat, tunc qui votis anime amantis
negare nil possum, in mea diuina sit cum ple-
na veritate.

De quodā scō dum cōuētus cōicaret, & hec xpī ancilla ī lecto iacēs īfirma ī paupertate spūs, ad dñm īrimo corde altius ingemisceret. iudit dñm de throno festine surgēte & dicētē. Propter miserā inopū & gemitum pauperū, nunc exurgā dicit dñs. Surgēte autē eo, oēs scī pariter surrexerunt offerētes deo ī cōsolationē aīe illius oē seruitiū, qđ ī terris exhibuerāt & que passi fuerāt ī laudē eternā. In sup dñs yhs & oīa sua deo pfi obtulit dicēs. Ponā ī salutari. i. in me ipso & p me ipm desideria eius cōplebo, sicq; p ea laudes deo pfi cōdignas persoluit. Intellexitq; diuinitus, q; quotiēs aīa ī paupertate spūs ad deū ingemiscit desiderās eū laudare siue grās habere, statim oēs scī surgētes deū p aīa ī simul laudāt ac grām eidē īpetrāt, si vero p pcīs dolēs īgemiscit, veniā īplorāt. Nec ī hoc xpō sufficit, sed per semetipm surgēs dicit. Ponā ī salutari. i. per memetipm desiderio eius satisfaciā, offerēs deo pfi p aīa illa laudes vel quicquid desiderat, dignissime p ea supplebo, post hec ait dñs. Si vnigenitus ita excellēter est acceptatus, quō iā vlla tristitia ī aīa pauperis remanebit? Alia vice cū ēt oīm desiderās ad ipm īgemisceret, dixit ad eā dñs. Quotiēscūq; post me īgemiscis, me tibi ītrahis, oibus enim rebus me cōmūiorē feci. Nulla deniq; restā parua aut tā vihs est, nec ēt filū aut vnā festuca, que voluntate tātū acquiri

possit. Me vero sola voluntate aut vno gemitu habere potest homo si pro cōmissis delictis vere contritus ingemuerit.

Qualit̄ xp̄s ardorē suū ī aīa refrigerat.

Ic 35 Tē cū vice quadā cōtristata igemisceret, eo q̄ sibi videretur se inutile esse, quia īfirmitate prepedita, ordinē tenere nō valebat, audiuit sibi. dñm dicēte. Eia faue mihi, vt ardorē dñi cordis mei ī te refrigerē. In hoc verbo ītellexit, q̄ oīs, qui dolores & īfirmitates, cordis tristitiā, deiectionē, siue quācunq̄ tribulationem ī vnione amoris, quo vñs yñs afflictiones & grauamina multa ī terris & eadē ignominiosā pertulit mortē, libēs & volēs sustinuerit, ī eo quodāmō ardorē dñi cordis tui tēperabit, qui tā inestimabili desiderio hoīs querit salutē, quia cū ī se tales passionēs amplius ferre nō possit, in suis delectatoribus, qui ei fideli amore adherēt supplere dignatur. Et sicut eius passio toti pfuit mundo, nō solum sui tēporis hoibus, sed vsq̄ ī finē seculi ī eū credituris, sic diligentū se passionēs & tribulationēs, iustis cedēt ī meritū, reis ī veniā, defunctis puenient ad gauditiū sēpiternū. Et cū aīa illa, quē sic ī terris dñi cordis refrigeratio fuit, ī celū puenit, mox supra cor dei aduolās diuinitate, ac fī oleo optimi liquoris puncta tota in ardore feruētissimi cordis dei, cū oī qd̄ homo pro xp̄o sustinuit, cōcremabit, & sicut thymiana fragrantissimū seu balsamū odoris sui suauitate totū celū

respergit, quo oēs sc̄ti nouā iucunditate & delectatione perfundūtur, & hoc est, qđ dicitur ī psalmo, Vixit te deus deus tuus oleo letitie pre cōsorbustuis.

De veste nuptiali.

c 36

A Vdiēs ē ī euāgelio legi. Amice quomodo huc itraſti, nō habēs vestē nuptialē? Dixit ad dñm. Mi dilecte, que est vestis, sine qua nullus ad tuas nuptias poterit peruenire? Mox ostēdit illi dñs vestē purpureo, candido & aureo colore mirifice cōtextā, dicēs. Hec est vestis nuptialis facta ex cādore mundi corporis & purpura humilitatis & auro dñi amoris. Quicumq; hanc vestē habere voluerit, oportet eū habere cor mundū, vt spōte & sua voluntate nullā malā cogitationē cordi suo iherere permittat, & quicquid videt vel audit, non ad malū sed ad bonum diiudicet & cōuertat. Humiliter etiam dulci corde prelatiſ suis immo omni creature se propter deum subiiciat. Deum etiā tota mente diligat & omnem creaturam respectu dei vilipēdat. Nec aliquid sic diligat, se ipm a deo elogat, quin illud oīno abiiciat & fugiat.

In quo anima valeat deo assimilari.

e 37

Q Vm cantaretur in missa dicit dominus ego cogito cogitationes pacis & non afflictionis. Si mea charissima & mihi filia esse volueris, i his me

8

verbis imitate. Sicut enim ego cogito cogitationes pacis & non afflictionis, sic & tu semper studeas habere quietum cor & pacificas cogitationes cum nullo contumeliosus, sed humiliter & patienter cedens. Sicut est invocans me exaudio, sic & tu exorabilem & benivolam te omnibus exhibeas. Studeas est educere captiuitatem omnium. id est. ut omnibus tribulatis & temptatis auxilium & solamen impendas.

Quod dominus iherosolimitis cor nostrum desiderat.

c 30°
Alia vice dixit ad eam dominus. Quere me in quinque sensibus tuis, faciendo more hospitis, qui amici sibi dilecti aduentum pre foribus & per fenestras respiciendo, si visum desideratum suum videat, semper querit, sic & anima fidelis in quinque sensibus, qui fenestre eius sunt, me semper querat, ut si viderit pulchra & amabilia, cogitet, quod pulcher & amabilis & quod bonus est, qui hoc fecit, tendens statim in ipsum, qui omnia fecit. Cum autem sua aurem audit melodia, seu aliud, in quo delectatur, cogitet eam, quod dulcis erit vox illa te vocantis, unde omnis dulcedo & sonoritas vocum processit. Item cum audit homines loqui, aut legi aliquid semper ad hoc intendat audire, si aliquid audiat, in quo dilectum valeat invenire. Similiter in omnibus que loquitur, dei gloriam & proximorum querat salutem. Cum vero legit vel cantat, cogitet eam, quid modo in hoc versu vel in hac lectione dilectus tuus tibi loquitur aut mandatum, querens eum in omnibus, donec domine dulcedinis aliquem persentiat gustum in olfatu & tactu. Similiter faciat rememoratio

rememorando q̄ suavis sp̄s dei & q̄ predulcia
oscula & amplexus eius erūt, & i quacūq; crea-
tura delectat, semp deliciarū dei memores, q̄ oīa
hēt pulchra delectabilia & suauia nobis ad hoc
creauit, vt ad ipsius bonitatis cognitionem &
amorem alliciat & pducat. Vnde in corde suo p-
ponat, si possibile esset, oēm laudem & gratiarū
actionē & orationē & oē ministeriū libētissime
deo p̄solueret, qd̄ qlibet ei offerre tenet. Similiē
oēm penā, tribulationē & laborē, quē aliqs pro
dei p̄tulit amore, sufferre fit paratus. Itē audiuit
a dño, cū oraret p̄ portanaria, q̄ grauata fuerat
ex sup̄uenētibus hospitibus. Oīa vestigia, q̄ hō
p̄pter obediētā ambulat, ac si denarios singu-
los in manu mea congregat, ita eius meritū au-
gmētat. Itē dixit sibi dominus. Homo necessa-
ria & corpis cōmoda suscipere deberet in vnione
amoris, quo ipsi oīa ad vtilitatē creauit. Secūdo
in vnione amoris, quo ipse in terris ad honorē
patris & hoīum salutē creaturis vtebar. Tertio
labores & seruos sibi ministrantes accipiat in
vnione amoris, quo ipi in honorē dei seruiant,
& vt seruiētes idē sanctificētur.

De christi desiderio.

Item cum alia vice regratiaretur deo pro de-
siderio, quod habuit cum dixit. Desiderio
desideraui hoc pasca manducare vobiscū
anteq̄ patiar, respōsum accepit a domino. Vel-
lem q̄ oēs illius recordarentur, q̄ tāto tempore

fuit protractum desiderium meum, & non deficeret,
cum eorum desideria dispensatione diuina pro-
trahuntur.

De quadruplici oratione.

c 40
Item audiens cantari Responsoria. Vidi ciuita-
te hierusalē ornata & cōposita de orationibus
sanctorū, cogitabat quomodo ciuitas ora-
tionibus cōponi posset & ornari, ad quod domi-
nus respōdit. Quattuor orationū generibus
hec ciuitas velut auro & gemis decētissime de-
coratur. Primū est, quādo electi pro peccatis sui-
is humili & cōrriūto corde in oratione veniam
sibi polcunt. Secundū cum homines in tribu-
lationibus per orationē ad deū cōfugit & que-
rūt releuari. Tertium est, cū quis sine charitatis affe-
ctu, pro necessitate & miseria alterius intercedit,
hec oratio multū accepta est deo & celestis hie-
rusalē ab inde nō modicum insignitur. Quartū
est cū ex puro amore, quo deū quis diligit p̄ vni-
uersali ecclesia & p̄ singulis, velut p̄ se ipso, inter-
cedit. Hec oratio supernā hierusalē velut noui-
solis ortu perhustrat.

Quid sit maximum bonum.

c 41
Alia vicedixit ei dominus, Maximum bonū
& vtilissimū, quod homo ore suo facere po-
test, est laus dei & cōfabulatio frequēs cū
deo. S. in oratōe, laudabilissimū etiā deo, quod ocu-
lis facere potest, sunt amoris lachryme & sacre
scripture iugis lectio, aurium vero est libētē au-

dicere verbum dei, & ad obediendum inclinatus
esse & paratus, fructuosissimū, etiā q̄ manibus
potest pagi, est deuatio manū ī oratiōe & scri-
bere. Optimū quoq; cordis est deum toto cor-
de seruēter amare & desiderare & ī meditatione
de ipso dulciter cogitare. Totius corporis exercita-
tio percutis est & genuflexio, venie & opa chari-
tatis. Similiter hō habeat alia, in q̄bus dñs dele-
ctatur. S. charitatē, humilitatē, depressiōnē, gra-
titudinē, & q̄ in oībus sibi accidētibus hō
sepe dicat. Sit nomen domini nostri ih̄u xp̄i be-
nedictum in secula & deo gratias, & oī tempo-
re dominum benedicat.

Qualiter hō sit ante cōfessionē discutiat. c 42

Ante cōfessionem homo se denudare de-
bet per proprii status discussionē, sicut
dñs ih̄s se denudauit ante flagellationē
& crucē. Erga xp̄s b̄dictus expoliatur se ad ver-
bera, iure denudabit se homo ad verbera. Itē ad
cōfessionem oportet hominem contemplari
imā suę faciem in speculo virtutum chri-
sti. In speculo itaq; humilitatis christi con-
sideret homo diligenter humilitatem suam,
si in aliquo violauerit faciem suam super-
bia seu elatione. In speculo vero patientie chri-
sti probeat homo patientiam suam, si macu-
lam vllam in se deprehendat. In speculo e-
tiam obedientie christi attendat vultum su-
um, ne culpam inobedientie in eo inueniat.

○ ii

In speculo aut amoris xpi pber, q̄ amoroſus fit
 ad maiores. ſ. ad prelatos, q̄ pacificus ad equa-
 les, q̄ manſuetus ad minores. Et ſi qd in his, vel
 ſimilibus in facie aie ſine reprehēſiōe dignū inue-
 nerit, ſtudeat ſuaſiter abſtergere leni p̄ano hū-
 manitatis xpi, recolēdo dulciter, q̄ xps eſt frater
 noſter, q̄ ita pius ē, vt cū hō peccatū ſuū cogno-
 ſcit, ipſe miſericorditer ignoſcit. Caueat ergo
 homo, ne acriter nimis maculas ſuas diluat. ſ.
 ſine cōſideratiōe bonitatis diuine, q̄ ea durius
 tergēdo plus lacerat, q̄ ſanaret.

Incipit Liber quartus, qd maxime homi-
 nem in religione promoueat.

Ec nāq; deo deuota ancil-
 la quadā feria ſexta vidit
 dñm yhm exp̄ſis māib⁹
 in altari ſtātē & vulnera
 eius ſc̄iſſima, velut recē-
 tia vberū ſāguinē fundē-
 tia dicētē ad eā. Ecce rupta
 ſunt oīa vulnera mea
 ad placādū dñi patrē pro
 vobis. Glorioſa ēt virgo maria ſtabat a dextris
 filii habēs coronā mirę magnitudinis, in qua
 omnes virtutes & merita ipſius & omnia, q̄ per
 eā deus operatus eſt magnaſia miro modo ap-
 parebāt. Anima vero accedēs ad eam, rogabat
 pro ſe & pro cōgregatione orari. At illa cū mul-

ta reuerentiā corā filio gentia flectēs, ipsius vul-
nera deuotissime salutabat precipiēs anime, vt
ipsa similiter faceret dicens. Accede & tu, & sa-
luta vulnus dilectissimi cordis filii mei, quod p-
tulit oīa corporis sui vulnera. Quod dum gra-
uiter fecisset, orabat dominū, vt sibi reuelaret,
qd maxime ab eis obseruari vellet, p quod & re-
ligio posset augeri? Qui respondit. Qui vere
religiosus effici desiderat, oculos suos custodi-
at ab omni illicito & inutili visu. Similiter & au-
res suas abstineat, ne vnq̄ audiat, qd cor eius ma-
culas contrahat. Prohibeat quoq; os suū ab ol-
luti verbo, & si qd vidit vel audiuit, nisi os su-
um idē loq̄ pmittat. Cor etiā suū maxime cui-
stodiat, ne vnq̄ in malis cogitatioibus delecte-
tur, aut spōte immoretur. Homo enī cogitatio-
nes cordi aduenientes phibere nō potest, sed ne
ipsis consentiat aut spōte admittat, faciliter di-
mittere potest. Obseruet etiā diligenter omnia
facta sua & quotienscūq; in aliquo deliquerit,
nunq̄ cor eius quiescat, donec sibi veniā a deo
postulet, & cū possit, illud cōfiteri pponat.

Quid hominē in religiōe cōseruet.

Alia vice tum attentius pro cōgregatio-
ne orasset, quatenus eam deus in suo ser-
uitio omni tempore custodiret & suam
gratiam in eis augendo omnibus virtutibus
florere in bonis faceret prosperari, tale a deo ac-
cepit responsū. Quamdiu in eis humilem in-

uenio subiectionem prelati suis & in iniuicē
humiliter & simpliciter obediēdo & virginalia
castritatis amorem non solum tenendo, sed eti-
am diligēdo, & dulcem gratitudinem pro neces-
sariis gratias agendo, & eisdem se indignas repu-
tando, & amicabilem amorē, vt nō solum deū sin-
cero corde diligant, sed etiā in vnione in deo se
diligant & opera charitatis exhibeant, oculos
mee paterne protectiōis ab eis nūq̄ auertā, nec
eas in suis necessitatibus derelinquā.

De tribus deo acceptis.

c. 3.
SI quis etiā mihi acceptabile munus offer-
re voluerit, in his tribus se studeat exercere.
Primū est, vt proximo sit fidelis in oī sua
necessitate & angustia, omnesq; defectus eius &
peccata in quantum potest, minuat & excuset.
Quod qui fecerit, ei ero fidelis in omnibus, qui-
bus indiget, & omnia peccata eius & negligē-
tias regendo apud patrem meum excusabo. Se-
cundum est, vt homo in omni tribulatiōe sua
ad me solum confugiat, nullisq; molestiam su-
am conqueratur, sed mihi soli omne graua-
men cordis sui cum fiducia pandat. Hunc ego
in suis necessitatibus nūq̄ derelinquā. Ter-
tium est, vt homo mecum in veritate ambulet,
quem ego in extremis suis, velut mater aman-
tissimum filium inter paternos amplexus meos
suscipiā p̄petuo pausatūrum.

Quod penitentes sunt felicissimi. c 4

Alia vice dum conuentus cōmunicaret, & hec dei famula propter ifirmitatem si mul accedere non posset, orabat domi nū quatenus de micis mense sue aliqd sibi da ret. Mox videbatur sibi, q̄ dominus ad magnā mensam cū oībus sanctis sederet, porrigēs ei mi cas in similitudine aureotū noctulorū & gēma rum, gaudiū. s. beatitudinē suam illi feliciter cō municādo. Et dixerūt sancti ad eam. Eia q̄ feli cissimi vos estis, qui adhuc vivitis in terris, & multa promereri potestis. Quia si homo sciret quanta etiā vna die promereri posset, mox vt a somno vigilaret, tāto gaudio cor eius dilataret p̄ eo, quod dies illa illuxisset, in quo deo vivere & eius meritū ad dei laudem augere posset, q̄ to ta die ad oīa, q̄ agere aut pati deberet alacrior & fortior redderetur. c 5

Qualiter eam deus vocauit.

Dominica quadā cū pp ifirmitatē non posset cōicere, & ex hoc nō modicū con tristaret, dixit ad dñm. Mi dñe quid me nūc vis facere? Qui respōdit. Veni, veni, veni, veni corde ad cor p̄ amorē. Veni ore ad os per osculū. Veni spū ad spm̄ p̄ vnionē. Quisq̄ enī oī volūtati sue renūciauerit, & oībꝝ rā aduersis q̄ p̄spis, volūtātē meā sue volūtati p̄legerit. Hic spū ad spm̄ p̄ vnionē venit in eo cōplebit, & qđ scriptū est, adherēs deo vnus spūs fit cū eo.

O iiii

Qualiter homo desponsationē renouet.

CUm vice quadam deo in amaritudine
 aīe suae oēs annos suos recogitasset, quā
 negligēter uixerit, etiā q̄ deo in sponsam
 cōsecrata prerogatiuā illā peccatis suis macula
 uit. Dixit ad eā dñs. Si tuā vis renouare despo
 sationē, accede ad pedes meos gratias agēs p̄ ve
 ste innocētie, quā tibi gratis cōtuli, orās, v̄ mea
 p̄fectissima innocentia, quicquid in te victiarum
 est, emēdetur. De hinc ad manus meas, gratias
 agas pro omnibus operibus meis que tibi pro
 merui, & etiam pro tuis, que in te sum opera
 tus. Exinde in camino dñi cordis mei anu
 lum fidei & amoris tui velut autū in fornace p̄
 batū reforma, eiusq; gēnā in aqua & sanguinē
 cordis mei lava, v̄ idē valōrē suū recipiat & de
 corē. Post hec vidit in penis aīam cuiusdā reli
 giosi, de quo dum interrogaret, cur i cōlo nō es
 set? Dñs r̄dit. Sapiētiorē se plato suo estūabat,
 & quicquid platus suus faciebat, non sibi placuit,
 sed se melius facturū putabat, hoc maximum
 post eius mortē impedimētū fuit. Religiosus enī
 nūq̄ adeo sapiēs esse potest, qn̄ se plato suo in oī
 hūilitate subiicere & eius volūtati in oībus bo
 nis oportet cōsentire. Post hec vidit aīam cuius
 dā cōuersi i magna claritate, eo q̄ speciali deuo
 tiōe & diligēti studio ubicūq; poterat, ad altare
 seruebat & sacerdotes cū omni ministerio pro
 mouere studebat.

Quomodo nouicie se habeant.

67

BEnigna charitate, q̄ oīum semp̄ memor
fuerat etiā p̄ nouicijs dñm exorabat, q̄te
nus eas ī vere religionis & sc̄itatis p̄fessio
necōfirmaret. Pro quibus tale a deo responsum
accepit. Inambulabo ī eis & inhabitabo & ipse
populus meus erunt. Inambulabo per sc̄a desi
deria & bonā voluntatē earū; & inhabitabo per
amoris vnionē, & ipse populus meus erunt per
laudabilē & bonā cōuersationē suam, & ecclesie
sc̄e p̄fectū & augmētū. Oēs enim, quos suo bo
no exēplo virtutibus & doctrina attraxerint, &
quos suis orōnibus lucrare fuerint pro ecclesia
orātes, vt ī melius p̄ficiāt, p̄ p̄cōribus, vt cōuer
tātur & oēs aīe, que precibus earū a penis libera
buntur, īmeritū populi sui cōputabuntur. In
die autē p̄fessionis earū cū iterū p̄ eadem orasset.
Dixit ei dñs. Orare me debēt, vt dem̄ ipsis oeu
los intelligēt, quibus me & oīa eius salutaria vi
deāt & vere agnōscāt. Aures obediētē ad oē spē
rītū & regulā & statuta & prelati sui voluntatē pa
tatas. Os quoq; sapientie, quo orōnes & laudes
meas semper p̄ferre & que p̄ximo cōgruit, do
cere sciāt. Postulēt et̄ cor amās sibi dari, quo me
& oīa ī me & p̄pter me pure diligant. Manus et̄
bone operationis, vt oīa opera itente faciant &
studiosē, & p̄fectā ī oībus humilitatē habeant,
nulli se cōparātes & nullū oīo spernētes. Cū ve
rō letania fieret pro ip̄is, vidit brām virginētū &

4

deinde singulos sanctos, qui ibi nominabatur flexis cum reuerentia genibus pro ipsis dominum exorare. Et dum professionem faceret, dominus Yhs eas in amplexus amantissime suscepit, porrigens singulis dexteram suam in adiutorium voti sui & protectionem a malis. Accedentibus etiam ad sanctam communionem, dulcissimū osculum singulis infixit, in quo vnū cum ipso felici vnione sunt effecte. Vnde intellexit, qđ dñs in die professionis cuiuslibet religiosi, ipsum in paternum suscipit amplexū a quo nunq̄ eum dimittit, donec homo, qđ absit voluntaria deliberatione obedientie contradicat, tunc quasi subtrahit se dextera dei, cui non poterit de cetero implicari, donec per veram penitentiam, ac dignam satisfactionem se humiliter deo prosternat, votum deinceps libēter obediendi pollicendo,

c 9 Quam vtile sit homini sensus suos cum a noxiis refrenare.

CUm vice quadam ī affectu mentis inter alia deo diceret, qđ eius captiua libēter esse vellet. Respondit dñs. Qui meus captiuus eē voluerit, ī terris oculos suos ab omni illicito & inutili visu retrahat & vinciat. Huius ego oculos in celesti gloria vultus mei claritate & manifestatione glorie mee reuelabo ac in tantis delitiis me ipm illi ostendā, vt tota celostū mi-

lizia tñ inbilo admiretur. Similiter q̄ aures suas
captiuat ab inuili & no cino auditu eas aduer/
tēdo. huic ego dulcifone vocis mee modulatio/
ne suauissimum melos ī eternitate singulari glo/
ria decātabo. Qui etiam os suū ab ociosis & no
cuiis refrenat verbis. Huius ego os mea laude tā
excellenter aperiā, vt speciali dignitate pre ceter/
is landē meam promat. Qui etiam cor suum a
vanis & malis cogitationibus & nociuis deside/
riis cohibet. hunc ego tāta libertate dorabo, vt
mei & omnium, que voluerit, potens sit, eiusq̄
cor in meo diuino corde singulari libertate & de/
litiis perpetuo exultabit. Et qui manus suas alli/
gat, ne opus peccati faciant. hunc ego ab om/
ni labore tam gloriose absolnam, & eius bona
opera meis operibus vnita, tanto honore ex/
tolleat volo, vt tota celestis curia notio gaudie
cumuletur.

Quod angelus presentat ofonē eius deo. c 9

IN quada necessitate claustrī dum conuen/
tus psalterium, qđ legerant Christi famule,
deō conferendum cōmitteret, dixit angelo/
suo. Eia dilecte angele tu qui cognoscis, sicut &
cognitus es, ego autem cognosco ex parte, hāc
tego orationem regi tuo, cui in decore adistis,
representa. Cui angelus. Ego plus gaudeo q̄ tuā
legationē deo meo hēo p̄ntare, q̄ vnq̄ aliqua m̄
de honore & diuitiis vnici filii sui potuit exultaf.

Et cū dño presentasset, ait dñs. Quod psonē hāc orationem persoluerunt, totiens oculis misericordie mee eas respicere volo, & aures clemētie mee eis inclinare.

Quaerit dñs yhs defectū hoīs de suo supplet.

O Rabat hec dei famula pro quadā psona, que merorē cordis sibi cōquēsta fuerat, quē pro eo habebat, q̄ deū minus diligeret. Vnde & ipsa in magnā incidit tristitiā, reputās se per oīa inutilē, que deū pro tātis sibi collatis beneficis nequaquā, vt dignū foret, diligeret. Cui dñs. Eia dilecta mea noli metere, oīa enim mea tua sunt, ad qđ illa. Si vere oīa tua mea sūt, ergo & amor tuus meus est. Hunc igitur amorē tibi offero, vt per ipm tibi oē, qđ mihi deest, suppleatur. Quod dñs gratāter acceptās ait. Optime sic facies, & cū me laudare, siue amare cupis, nec p tuo desiderio illud implere vales, ita dicas. Yhu bone laudo te, & quicquid minus est in me rogo vt suppleas pro me. Cū amare defectat te, dicas. Yhu bone amo te, & quicquid minus est in me, rogo vt cordis amorē deo p̄ri offeras p me. Et dices persone p qua oras, vt & ipsa similit faciat, & si milies ī die replicādo me taliter rogauerit, ego totiens pro ea me patri offerā, quia non possum lassari nec tediari.

Quid homo ī tristitia faciat.

I Tē cū illa oraret hoc a deo responsum accepit. Sepius legat hunc versum. Benedictus

es adonay pater dñi nostri yhu xp̄i i firmamēto
 celi, qui fecisti celū & terrā, mare & oia, que i eis
 sunt, & super laudabilis & gloriosus & super exal-
 tatus in secula alleluia. Er̄si quādo iciderit mēti
 eius, vt cogitet se nō pertinere ad electos, faciat
 monē hoīs, q̄ esset i valle tenebrosa. Hic si libēt̄
 videret solē, de valle i mōtē cōscēderet, & sic tene-
 bras euaderet. Sic & ipse cū inuoluitur tenebris
 tristitie, ascēdat i mōtē spei, & oculis fidei aspi-
 ciat me celeste firmamētū, cui oēs electorū aīe ve-
 lut stelle sunt infixe. Que stelle, licet pctōrū nube
 & nebulis ignorantie obtenebrēt̄ur, i firmamēto
 ramē suo, hoc est i mea nīna claritate obscurari
 nō possunt. Quia electi licet magnis quādoq̄ i-
 uoluāt̄ur pcis, semper ramē eos i ea respicio cha-
 ritate, i qua eos elegi, & i illā, ad quā peruenturi
 sunt claritatē. Vnde bonū est hoī, vt sepe cogi-
 tet, quā gratuita bonitate ip̄m elegi, quā miris
 & occultis iudiciis, i pcis existētē pro iusto hoīe
 respexi, & q̄ amāter de ip̄so cogitas, oīa etiā ma-
 la sua ip̄i i bonū cōmutari, & benedicat me eter-
 nā firmitatē electorū oīum. In hoc at̄ verbo. Be-
 nedicāt te Yhu rex bone omnes angeli & sancti
 tui, desideret omnes angelos & sanctos me secū
 pariter collaudare.

Item de Ep̄dem.

c 12

I Tē cū pro alia oraret, hoc a deo responsum
 audiuit. Cū homo i aliquo grauat̄ur, ad pe-
 des meos se p̄sternat, ibiq̄ q̄e onus mihi cō

mittēdo deponat, legatq; orationē. Respice do-
 mine sancte pater super hanc famulā tuā, pro
 qua dñs noster Yhs christus non dubitauit ma-
 nibus tradi nocētium, & crucis subire tormen-
 tum. Orans vt oculis misericordie ipsā respici-
 tiam illuminando animā eius, vt agnoscere va-
 leat, ad quid & ex quāto amore hoc ipsi etuere
 permiserim, quatenus ad laudem meam. hec &
 omnia sibi aduersantia sufferat patiēter. De hinc
 ad manus meas veniat: legendō m̄sorū. Emitte
 domine sapientiam &c. Orans vt diuina sapie-
 tia cooperatrix eius & adiutrix eius sit, quate-
 nus homo grauamē ad dei gloriam sibi vtiliter
 ad fructū vniuersitatis valeat tollerare. Tertio
 ad cor meū accedat legendo. O mira circa nos
 & admirabile precii orans, vt per amorē cordis
 mei, quo omnium hominum onera portauī, fa-
 ciam cum onus tristitie sue cum gratitudine
 amanter supportare.

Quasi hō cor suū ī tribulatione deo offerat.

c 13
Alia vice cū p vna oraret, q̄ certificari de-
 siderabat, si cū deo semper permanens
 esset. Vidit aīam eius corā dño flexis ge-
 nibus cor suū ei propinatē ī modū calicis duas
 aures habentis, voluntatē & desiderū figuran-
 tes, quibus illa deo cor suū offerebat, & ait do-
 minus. Cū homo grauaf, si in ipso initio mihi
 illud ppinaret, ego cum inde biberē, ex ore meo
 tantū dulcedinis infunderē. Vñ sic tantū nobilitate

terur, vt nūq̄ de cetero possit p̄ire. Sed cū homo
ide prior bibit, inficit illud, & quo plus bibit, eo
magis amaricatur, vt iā me inde bibere non de
ceat, nisi penitentia & confessione purgetur .i.
eum hō tristatur, statim omne grauamen suum
deo offerre deberet. Tunc ipse dulcedinē sue cō
solationis ipsi imitteret, & ad patientiā anima
ret, nec vnq̄ permetteret grauamē illud hōi absq̄
fructu deperire, ita qđ si contigerit hōi postmo
dū ex sua fragilitate illud resumere inde. s. cogitā
do vel loquendo. hoc q̄ citius penitentia dele
retur. Sed cū hō grauamen suū ipse vult portar
e. labef in impatiētiā, & quo plus tractat nunc
ide loquēdo, nunc cogitādo, eo grauius & ama
rius sibi erit, & cū postmodū ad se reddit, iā illud
deo offerre nō audet, quia nec illū deoet, attamē
adhuc nō diffidat, sed cōfessione & penitētia il
lud purgatū, deo hūili spū & cōtrito corde stu
deat ppinare. Post hec personā illā dñs benigne
amplexatus est dicens. Nemo tollet a me aiā
tuā. Benedixit et eā dicens. Dñitas mea benedi
cat te, humāitas mea cōfortet te, pietas mea fo
ueat te, amor meus cōseruet te.

Quod quicquid anima desiderat in
corde dei requirat.

Rogata orabat pro vna persona dñm,
vt puerū, humile, desiderās, amās & spū
rituale cor sibi daret, p qua tale m̄lū au
diuit. Omnia que vult & indiget, in corde meo

c 14

requirat, & a me sibi dari postulet more pueri, q
a p̄re suo oīa, que desiderat, petit. Cū enī purita
tē desiderat, ad meā recurrat innocētīā. Cū vult
humilitatē, de meo eā assumat, desiderīū ēt suū
de meo suppleat, & amorē meū cū religiosa & to
ta diuina cōuersione me sibi fidenter vsurpet.
Tunc illa. Mi dñe rogo, vt in extremis eius mise
ricorditer cum illa agas, donans illi certitudinē
tectū manēdi. Ad qđ dñs. Quis sapiēs thesaurū
cū labore acquisitū & sibi dilectū phoceret & per
deret? Ego oīa humana eius, ī mea humanitate
sc̄tificauī, & oīa sp̄tialia eius in meo sp̄ū ī baptis
mo viuificauī & eā ī eternū nō dereliquā.

Quar negligētias cū laude suppleas.

15
I Tē dū p quodā tribulato oraret, vidit ipm
p quo orabat statē corā dño, & dñm dicētē,
Ecce hūc oīa pctā sua dimitto, ipē vero pctā
& negligētias suas cū laude supplebit. Inter p̄sa
ctionē enī ad hoc verbū, Per quā maiestatē tuā
laudāt angeli. Laudet me ī vnione illius super ce
lestis laudis, qua venerāda trinitas inuicē se lau
dat & laudatur, & effluit ī btām virginē, ac dein
de ī oēs angelos & sc̄os, legatq; vnū p̄r noster, qđ
offertur ī vnione laudis deo patri, qua celū & ter
ra & oīs creatura me laudat & benedicit, orans
per me yhm xpm filiū dei ofonē suā acceptari, p
quē oē, qđ deo p̄rī offertur, ī sūma ascēdit placē
tia, sicq; oīa pctā illius & negligētie per me sup
plebuntur. Siquis illud fecerit, pie credat eandē
se grām

se gratiam pcepturum. Quia vt ait dominus, impossibile est hominem non consequi, quod credidit & sperauit.

Quomodo deus se cum aia vestit. c 16

S Oror qdam dum in festo quodam egrotat. hec xpi virgo pietatis affectu, dominu pro infirma orabat pijs querelis domino opponens, cur dilectricem sua, qua tam feruenter sibi assistere in choro sciret, fecerit infirmari? Cui dominus. Et quare non licet mihi, cum dilecta mea cum voluero tripudiare? Cu eni homo infirmatur, induo me anima eius velut vestimento decoris, & sic in iucunditate cordis mei assisto patri meo gratias agens & laudas pro oibus penis, quas sustinet homo ille, & adiecit. Quicunq; desiderat, vt eius anima me vestiã, mane cum surgit, ad me toto, quo potest corde, suspiret desiderans, vt oia opa sua die illa in eo operet, sicq; per gemitum me sibi intrahens, erit vestis mea. Et sicut corpus viuit & regitur ex anima, sic anima ex me vitens omnia p me opatur. Dixitq; iterum dominus. Magni effectus sunt gemitus, ita vt nũq; homo ad deũ igemiscat, qn ei pximior, q̃ aũte, fiat. Gemitus eni, q ex amore aut desiderio mei siue gratie mee puenit, tria in anima operat bona. Primo aiam fortificat, sicut bonus & suauis odor, qui hominem reficit & cõfortat. Secundo ipsam illuminat, sicut sol domum antea tenebrosam, Terrio eam dulcificat.

P.

cat, vt omne qđ agit, siue patitur, magis sibi fa-
piat. Gemitus vero, qđ ex cōtitiōe puenit, ve-
lut bōus legatus, deo aliam recōciliat, grām reo
spetrat, & cōsciētā turbatā: sctenat. Tūc illa itra
se cogitabat, quō fieri posset, qđ dicit, peccator
quacūq; hora ingemiscit &c. cū adhuc tā ho-
minē peccata sua cōfiteri oporteat, nisi vera ne-
cessitas cōfessionē excludat. Ad qđ dñs respōdit.
Cum aliquis pro reo intercedit, nō tamē seruis
ille statim ante faciē dñi sui presumit accedere; ni-
si prius a sordibus se emūdet & vestibus seruis
dis iduat, sic peccator licet etiā ī grām susceptū
deoret tamen eum sordes suas detegere & deo
virtutum se vestire.

Item de eodem.

c 17
Alia quoq; vice pro quadam orabat scire
cupiēte, qđ deus ab ea maxime vellet, p
qua tale responsum audiuit. Ipsa inquit
se habeat ad me, sicut puer, qui tenere patrē su-
um diligit, & semp ad ipsum, vt aliqd sibi det,
recurrit, cui quicquid pater dederit ex affectu;
quō ipsum p magno & charo habeat, sic & il-
la semper ad gratiam meam anhelet, & oīa que
sibi dederō, nūq; parua reputet, sed ex amore cū
magna gratitudine suscipiēs, pro singulis gra-
tias agat. Secundo habeat se, sicut sponsa, que
nec pro diuitiis aut pulchritudine, aut nobili-
tate, sed ex amore solo eligitur & adamatur &
ad regnum decoris promouetur. Hec sponsa si

deior & amplius amās inre invenitur, & siquid
propter ipsum sustinere oportuerit, maiori pa-
tientiā supportabit. Sic & illa semp̄ i gratitudine
memoretur, quā gratuito eā elegi ante mundi
cōstitutionē, q̄ caro pretio mei sanguinis eā
redemi. Insuper ad sp̄ialem amorē & familiari-
tatē meā vocam. Tertio, sicut amicus ad am-
icum, qui omnia, que amici sui sunt, ad se perti-
nere putat, sic & ipsa in omnibus dei gloriam
querat, & iquātū potest, promoueat, & que cō-
tra deum sunt, equo animo nullo modo fieri pa-
riatur. In omnibus autem his, si quando aliqd
occurrit, que desideravit, non consequitur, aut
gratia affucta sine consolatio divina sibi subtra-
hitur, non continuo contristetur, nec pro indi-
gatione fieri aliqua, aut se a deo derelictā esti-
met, q̄a fidelis pater nequaquā filio si ea petit,
qua sibi non cōveniunt, tribuit. Et sp̄sus quan-
doq̄ serm̄ sponsae exhibet nō ex indignatiōe, sed
p̄ eius iſtructione, sic & deus aīe fidelitatē cupit
experiri, nō ut ipse non sciat, sed ut eam coram
oībus sanctis cōmēdabilē reddat.

Item de eodem.

Item de alia dominus ait. Tribus modis se
ad me habeat inter homines. Habeat se ad
me sicut carellus, qui ex fidelitate sua, et-
iam seip̄s expulsus, iterum dominum suum se-
quitur, sic & ipsa cum inter homines, aliquan-
do ledunt verbo, nō statim per impatientiam

P ii

effugerit. Quod si quādoq; acciderit, mox per penitentiā redeat, confidens de mea misericordia, q; etiā per vnicū gemitū, oīa ei remittā. In choro & in oratione habeat se ad me, sicut spōsa ad sponsum p amorē & dulcē familiaritatis exhibitionē. Cū vero est cōmunicatura, habeat se sicut regina ad regē suū. Regina enī in cōuivio sui regis liberalis est, largitur dona & elemosinas etogat. Sic ipsa bona sui regis sibi donata oībus indigentibus liberaliter tribuat, & suis orationibus subueniat.

Dulcis consolatio ad quandam.

Item orabat pro vna ad dñm dicēs. Dulcissimi me deus, oro vt in extremis eius des illi pre gustationē eterne vite. s. securitatem nunq; a te separādi. Ad quā dñs. Quis nauta, q; bona sua cū pace ad portum euenisset, spōte in mare pueret? sic aīam eius, quā ab infantia in religionis proposito elegi, cuius manum dexteram tenui & in voluntate mea deduxi eam, cum secundum placitum meum perfectio, etiam eam cum gloria mihi assumam.

De tribus viis domini.

Cvm pro quodā tribulato oraret, hoc a dño respōsum accepit. Tres vias in hoc mūdo ambulauit, p quas qcunq; me perfecte imitari voluerit, seq; oportebit. Prima erat arida & angusta. Secūda florida & fructiferis arboribus cōsita. Tertia spinis & tribulis erat ple-

na. Prima itaq; via est volūtaria paupertas, quā
oībus diebus vite mee ī summo tenui & dilexi.
Secūda ē virtuosa & laudabilis cōuersatio mea.
Tertia dura & aspera passio mea. Itaq; oīs qui
me seq; voluerit, oportet, vt paupertatē ample
ctens, nihil in hoc mundo cupiat possidere. Se
cundo cōuersationem laudabilem teneat. Ter
tio penas & tribulationes pro meo amore libe
ter sustineat.

Qualiter homo ad deum cōfugiat.

Alia vice vidit se corā dño stantem & eius
vulnera dulcissima salutantem. Vulne
ra autē eius circūposita erāt gēmis p̄cio
fis. Quod cū illa miraretur, dñs ad eā ait. Sicut
gēme magnas in se habēt vires, vt etiā quedā
hoīum expellāt infirmitates, sic vulnera mea tā
tefficacie sunt, q̄ oēs aīe depellunt langores.
Sunt enī qdam tā pauida habentes corda, qđ
numq̄ de mea confidere audēt pietate, sed pre ti
more a facie mea fugere cupiētes, de q̄bus dici
potest, q̄ tremulam paralyfim habeant, qui si
ad meā passionē fugerent & vulnera mea sepi
us dulciter salutarēt, oēm profus timorem ab
eis effugarent. Sunt etiā qdā vaga & instabilia
hīlites corda, cogitatiōibus vbiq; circūuolātes,
& p̄ vnicū qñq; verbū & ad iram sunt ad ipatiē
tiā labētes, q̄ si cordetinus passionē meā recol
rēt, & vulnera mea cordi suo īfigerēt, cordis ex
hec stabilitatē acquirerēt & patiētiā inuenirēt.

P iii

Item sunt quidam dormitantes paralyſim habētes, illi ſ. q̄ oīa pigre & tepide faciūt. Hi etiā ſi meam deuote recolerēt paſſionē, attendētes vulnēra mea, q̄ profunde & quāto dolore ſixa ſunt mihi; ab oī eos torpore excitarent.

De virtute lachrymanū.

Alia vicecū pro quadā oraret, vidit amantem eius in dei corde velut infantulum ſtare, & cor dei in manibus ſuis tenere; & ait dñs. Sic in omni tribulationē ſua ad me veniat, & ſe ad cor meū diuinū teneat, querēs ibidem ſolūmodo cōſolari, tūc eam in eternū non derelinquā. Er dices ei? q̄ lachrymas aliquando inutiliter effuſas lachrymis meis apponat; dolens q̄ pro peccatoribus & ex amore eas nō effuderit, tūc eas lachrymis meis vntas p̄ſentabo. Er q̄ ego humilis fui & obediēs, ſtudeat humiliter omni ſe ſubiicere creature, & ſic optimū fuerit vſq; ad mortem obedire. Hec talis virtus ex vniōe motus virtutis nobilior erit q̄ mille virtutes, q̄ tali intentione non ſunt peracte.

De eodem.

Quedam p̄ſona plurimū grauabatur p̄to, qd̄ a lachrymis ex quadā infirmitate ſe tēperare neq̄bat, p̄ quadā hec oraret, ait ei dominus. Dic ſibi, vt roget me quatenus p̄pter meā bōitatem oēs illas lachrymas, quas effudit, cōputem, ac ſi ea ex amore dē.

poriōe & cōtritiōe peccatorū effuderit, & si quā
tū mihi & bonitati mee crediderit, in tāntū in ea
cōplebo. O mira & stupēda diuine pietatis di
gnatio, qua tā liberaliter p tales tātalq; cōsola
tiones dignatur miseris subuenire. Quisq; hec
legis vel audis tales. s. cōsolatiōes, cōsulo tibi, vt
etiā tibi vsurpes, q̄a & hoc deus reuelauit tibi
multū complacere sibi, si qd̄ vni faceret, hoc al
ter sibi factum siue faciēdum vendicaret. Item
cum pro alia oraret, hoc respōsum accepit. Ego
eam sine intermissione subsequor, & cum per
penitētiā seu desiderium vel amorē ad me re
uertitur, ineffabiliter gaudeo. Debitori enī ma
ius gaudium nullus facit, q̄ qui ei thesaurum,
quo se soluat, tribuit. Ego vero me quodam mo
do patri meo debitorem feci, cum pro hominis
culpa me satisfacere spopōdi, ideoq; nil deside
rabilius & iucūdius mihi reputo, q̄ vt homo p
penitētiā & amorē ad me reuertatur. Itē cū ora
ret pro quadā p̄sona, q̄ pro tepore & leuitate se
pius corpus domini dimittebat. Vidit eam co
rā dño stantem & sibi dicentē. Charissima mea
cur fugis me? Accede fiducialiter ad patris oī
potentiā ad confortandum te, ad filii sapienti
am ad illuminandum te, ad spiritus sancti be
nignitatem ad dulcificandum te. Et cū quedā
nimis contristaretur, compatiēs ei deuote ora
bat pro ea, quatenus pius dominus p spiritus
sancti cōsolationem ipsi dignaretur subuenire.

c 22 Ad quā dñs, & cur turbat Ego creati eā mihi;
& dedi me sibi ad oīa, que requirit a me. Ego si-
bi pater in creatione. Ego mater in redēptione.
Ego frater in regni diuisione. Ego soror in dul-
ci societate. Item cū quedam ab alia cōtristata
ipsi turbationē suā idicasset, pro ea dñm inter-
pellabat. Cui dominus. Dic illi, vt det mihi su-
os inimicos, & ego dabo illi me ipsm cū omni-
bus sanctis in eternā mercedē.

c 23 Quod deus suscipit volūtatē pro facto.

ORante etiā ea pro quodā contristato, di-
xit ei dominus. Siquis ita tristatur, vt sibi
videatur, q̄ libentius moreretur, q̄ illā
perferret tristitiā, quotiēs mihi illud grauamen
obtulerit, proponens in eo de cetero velle du-
rare, toriens oblationem illam suscipiam, ac si
pro me passus sit.

c 24 Quod deus desiderat cōverti peccatorē.

Item cū oraret pro quodā afflicto, quē scie-
bat esse in statu nō bono, idignatiōe aduer-
sus eū mouebatur, eo q̄ sepius hominē il-
lū salutaribus corripuerat verbis. Sed ille adhuc
quasi icorrigibilis pmanebat. Tunc ait illi dñs.
Eia cōdole mihi, & ora p miseris peccatoribus,
quos tā caro emi p̄cio & tātope ad me cōverti
cupio. Alia quoq; vice dixit ad eam dominus.
Nulla res me delectat, vt cor hominis, quo tā
raissime vtor, omnibus enim bonis supabun-

do, excepto hominis corde, quo sepiissime frustror.
Orante et aliquando, vidit dominum in veste sanguinea, sic dicente. Sicut humanitas mea tota cruore perfusa ineffabili amore se deo patri hostiam ara crucis obtulit, sic adhuc eodem amoris affectu, adsisto deo patri celesti per precibus, omnia genera passionis mee representas, & hoc maxime desiderabile mihi est, ut peccator per veram penitentiam ad me conuertatur. Alia vice cum offerret deo quinq; millia, & cccclx. pater noster, per litteras a congregatione in unione sanctissimorum vulnerum christi, apparuit ei dominus expansis manibus & omnibus vulneribus apertis dicens ad eam. Cum pederem in cruce, omnia vulnera mea patebant, & singula voce ad dei patrem emittentia, per hominis salute interpellabant & sic utique hodie clamore quodam dei precibus interpellant peccatori. Et hoc dico tibi, quod nunquam medicus adeo potuit letificari accipiendo elemosynam quam importunis clamoribus acquirit, sicut ego exultans suscipio, offensionem, quam mihi in honore vulnerum meorum exhibetur, & hoc dico tibi quod hec offensa nunquam per aliquo devote & interite legi poterit, quin ei obtineat statum salutis. Tunc illa. Mi domine, & que est intentio in qua tibi vis legi? Qui respondit, Ut homo non solum ore sed etiam corde verba intente proferat, & saltem post quinq; pater noster mihi commendet. Inspiratusque enim diuinitus

25

etiam hic versus, qui ad quinque, pater noster igitur debet.

Oratio.

Domine Iesu christe filii dei viui suscipe hanc orationem in amore illo, superexcellenti in quo omnia vulnera tui sanctissimi corporis sustinisti & mei miserere & omnibus peccatoribus, cum etiam quod fidelibus tam viuis quam defunctis. Dixitque iterum dominus. Peccator quousque in peccatis est, me velut in cruce distentum vinculat, sed mox cum per penitentiam ad me conuertitur, continuo me absoluit. Et ego cum gratia mea & misericordia de cruce solutus, totus super eum ruo, sicut olim supra Ioseph, cum me de cruce solueret, cecidi, meque ipsum totum in pietate eius do, ut de me omnia, que voluerit, facere possit. Quod si in peccatis usque ad mortem perseuerauerit, iustitia mea super eum potestatem habebit, que tunc eum secundum quod meruit iudicabit.

Quod paratus sit deus recipere penitentem.

Laborans aliquandiu graui capitis dolore, cum die quadam inter missarum sollempnia ipsam dolorem circa oblationem hostie, cum eadem hostia sacrosancta domino in laudem eternam offerret, protinus apparuit ei dominus, tenens in manibus suis delicatis circuli quendam ligni aridi, circa quem rosas pulcherrimas conuertere uidebatur, & dum illa miraretur de hoc, audiuit dominum dicentem. Per illud intelligas designari, quod nullus unquam peccatoris cor

ex peccati rubeagine adeo aruit, si aliquē dolorem
vel infirmitatē corporis, quāuis etiā parū per-
tulit tali intentione, qđ per amorē & laudē no-
minis mei maiore libenter sustinere proponeret
dolorē, si mihi cōplaceret, quin ipsa hora ex tali
deliberatione teurefcat, ac gratiē mee diuine ex
tunc iā capax efficiatur. Itē dico tibi, qđ nullus
peccator adeo magnus, si vere penituerit, quin
ipsa hora illi oīa peccā sua plene dimittā, ac cum
tāta clementia & dulcedine cor meū super eū re-
clino, ac si nunq̄ peccasset. Tūc illa si ita est, quid
est dulcissime deus, qđ miser homo hoc minime
sentit? Cui dñs. Ex eo est qđ interiorē peccati gu-
stū nondū amittit. Verbi grā. Si homo post pe-
nitentiam tam fortiter vitius resisteret, vt om-
nem peccati gustum & delectationem penitus
extirparet, proculdubio spiritus diuini suauita-
tem sentiret. O vere altitudo inscrutabilis sa-
pientie & misericordie tue dulcissime deus, qui
tam miris & multis modis attrahere tibi cona-
ris cor peccatoris, vt nullus ei iā detur locus de-
sperationis, quam tanta subsequitur clementia
patēne renouationis.

Hec etiā matrone seculari scripsit.

Charissima mihi in xpo filia, amator ani-
me tue tenet manum tuam in dextera
sua, rangens digitis suis singulos digito-
rum tuorum, vt inde tibi ostendatur quasi in

aia tua operetur, & qualiter eum sequi debeas eius
exempla imitando. Extremus digitus eius signifi-
cat humilimam conversationem ipsius, qua venit in
terram non ministrari, sed ministrare & omni subiici crea-
ture. Ad hunc digitum est tuum apponas. id est quoniam super-
bia insularis, recolle humilitatem & subiectionis dei
tui, oras ut propius humilitatem omnem deuncas su-
perbiam & propriam voluntatem, que provenit ex pravo
amore, quo se ipsum diligit homo. Per anularum signifi-
cat cordis eius fidelitas, qua sollicitus curam nostram
velut mater fidelissima gerit, tollens onera & grava-
mina nostra ineffabili cordis sui fidelitate protegens
nos a cunctis malis. Ad hunc est digitum tuum con-
iungas, agnoscendo quam infidelitatem tam pre dulcis-
simo & fidelissimo amatori tuo exhibueris, don-
gas ab eo aiam tuam, quam sibi in laudem & amorem
creavit, ut eo solo in eternis perfrueretur deliciis,
quam raro & quam tepide eius memoreris. Eius me-
dius significat eternum altissimum nostrum amorem eius,
qui cum tam mirabiliter & tam efficaciter anime inclinatur, nec
eius cor quiescere sinit, donec se totum anime infun-
dat, velut aqua effluens cum impetu & querens in quod se
transfundat. Ad hunc digitum est tuum apponas. id
est tuam voluntatem, videlicet si cum omni hora non potes
amare, da voluntatem pro facto; ita quod si omnium sanctorum
omniumque creaturarum amorem habere posses, in ip-
sum solum dirigere velles. Index eius significat mi-
rabile & inscrutabile divine providentie ordinationem

qua oīa hoī futura misericorditer preuidet, & cō-
 demiat, quāta sapiētia & dignatione cō reuocat,
 quādoq; p̄sp̄eris quādoq; aduersis. Huic digito
 libēter tuū apponas. i. ita vt oīno ei credas, qđ
 oīa, que tibi euenerint siue leta siue tristia, ex tā-
 to amore eius & ad tātā vtilitatē tuā pueniant,
 vt nil aliud tibi aut aliter euenire velles, & ideo
 pro singulis ei laudes & ḡfas agas. Pollex eius si-
 gnificat dīnā eius oīpotētā & potētē sine patre-
 ne benignitatis p̄tectionē, qua resistit & cōpri-
 mit oīa fideli aīe aduersantia, nisi quātū ad eius
 sc̄ificationē & virtutū exercitacionē aliqua eue-
 nire permittit. Ad hunc quoq; digitū ēt tuū cō-
 iungas, videlicet vt ēt tu fortis sis ī virtutū exer-
 citacione, & vniū vitis resistas, nō diffidens de
 dei misericordia, si te permittit in aliquo tribu-
 lari, aut si tibi siue ḡse subtrahit reuelationē.

Item de eodem.

O Fidelis & deū diligēs aīa, cōsidera diligē-
 ter & amāter legē, quā tibi īperialis iu-
 uēculus yhs paternē benignitatis filius
 dedit cū te ī sp̄sām elegit, seq; tibi ī sp̄sūm deli-
 tiosūm donauit ex se ipso & p se ipsum nuptias
 illas felices peragēdo. In die igitur tāte sollemnita-
 tis & letitiae cordis eius, vestiuit se ob tui amorē
 veste rosei coloris, quā amor ī sui cordis sangui-
 ne colorauit. Sertū ēt rose & liliī capiti suo īpo-
 suit circūpositū vndiq; nobilissimis margaritis
 p̄ciosi. s. sanguis sui guttis. Cyrothecas ēt in

manibus tam bene perforatas habuit, vt nihil oīno retinere posset, quin omnia tibi traderet, qui tot annis mundo absconderat. Nobilis chorus eius dura crux erat, quam tam gaudenter & tā ardenti amore insiliit, qđ nūq̄ sponsus in lecto eburneo aut serico tātum est delectatus. In hoc amoris lectulo, te adhuc expectat, inestimabili estuās desiderio, donec amplexibus tuis perfruat. Quod si nunc eius esse volueris sponsa, oportet vt omni profus delectationi abrenuncies & ad ipsum lectulum doloris & cōtumelie accedas, cōiungens te lateri eius vulnerato. Cōsidera diligenter, quale & quā preciosum pignus tibi posuit, cum predulce cor eius diuinitatis gazofilatium tibi aperuit, propinans tibi inde preclarum amoris poculū, qđ sanat oēs anime tue lāgores. Hoc prenobile pignus, īpreciable ponderis est, quia oīs gratie oīs virtutis, omnis qđ boni est cōtentiū, hoc inq̄ pignus tibi auferre nō vult, quia per hoc fidē suā confirmauit. Sicut rex qui sponsam suā nondū perduxit in domum suā, urbē aut ciuitatē aliquā diuitis plenā, amicis suis ī pignus exponit, sic spōsus amantortuus deo patri preciosissimā domū, diuinitatē suā ī pignus dedit, qđ te spōsam suā nūq̄ deserere velit, offerēs etiā quotidie illud ī altari pro te ī exhibitionē amoris, quo te ab eterno preuenit. Ergo eterni patris filia eiusq̄ vnici & eterni filii sponsa prelecta, amicaq̄ spiritus sancti & requies desiderata, dilige tā precordiale dile

Cū a quo dilecta es, qui & totus amor est. Etsi
fiddis ei, q̄ ipsa fidditas est. Et cū aliqd molestie
occurrat, suscipe illud, ac si vinctus aureum sit
qd̄ deus ipse imposuerit tibi, quo te ad filiū suū
trahat amorē. Tu autē statim quasi cōsentiens
ad tractum illum te totum cleua & cor tuum vt
magis trahatur per gratitudinē & patientiam
habilita, diligēter attēdens, quam deus per hoc
velit in anima tua operari salutem, considera
etiā quid desit tibi in virtutibus, qd̄ si indiges
hūilitate aut alia virtute, exclude tibi clauē amo
ris preciosissimū omnium virtutū scrinium cor
Christi d̄minum, orans dominum virtutum,
vt virtutes suas nobiles tibi det ī auxilium, quib
bus omne derincas vitiorum temptamentum.
Quod si latrunculi malarum cogitationum tibi
aduenerint, recurre ad armarium, assumens
inde preclara arma .i. domini tui passionem &
mortem, quem valide per iugem memori
am cordi tuo infigas, vt omnis inde cogitatio
nam turba aduihilata fugatur. Cum vero de
sperantē cogitationes te īpugnāt, curre ad scri
nium inexhauste pietatis, que nullum vult pe
rire, sed ad agnitionem & amorem veritatis ve
nire, exceptis his, qui sponte eligunt damnari,
recolens qd̄ deus paratior est hominē suscipere
q̄ ipse venire, & hoc maxime desiderat, vt ho
mo talem se exhibeat, vt gratiā sine intermissione

illi infundere valeat & quelibet bona in eo semper augmentet.

Item eidem de eodem Matrone.

c 29

A Mator hominum dominus ysis desiderio desiderat animam sibi uniri, specialiter illam, que vult ab eo consolari, eiusque delicias cupit experiri, ut omnem consolationem, siue delectationem creaturam abiciat, que ipsam ad dei amorem non allicit aut compellit. Cum enim homo aliquid habet, quod diligit aut in quo delectatur, cogitet apud se, quia hoc deus illi donavit, ut ad suum ex hoc amorem promoveatur. Quod si sentit se in dei amore ex hoc non proficere, sed illud quod diligit, sepius cordi suo, quam deum advenire, debet illud amovere, siue homo sit, siue alia creatura, si dei familiaritate non vult carere, quia delicata valde est, nec omnino patitur supra se aut esse secum aliquid haberi. Ipse enim paterne charitatis filius solus vult esse amatissimus & intimus cordi tuo quam Deus cor suum dominum donavit anime, ut ipsa cor suum vicissim illi donet. Quod si gratanter & fidentialiter fecerit, ipsum potentia sua sic continet, ut homo ille nunquam ad magnum valeat declinare peccatum. id est cordis dei studiosus sit confidendo attentius, quod sibi maxime complacet, & cum tristatur statim ad thesaurum sibi commissum fidei confugiat querens ibidem consolari. Quod si divina disponere sapientia non consolatur, nihilominus deus ex toto corde gratias agendo laudet, quod multum in anima fidei complacet, quam non sua, sed quam ihesu, sunt, querit.

De trina

A Vdiens in euāgelio? legi. Symeō ioānis diligis me? &c. cū in his itenderet verbis, facta in excessu mētis, vidit se corā dño Qui & dixit ei. Interrogo & ego te, ad que mihi iuxta veritatē cōsciētie tue respōde, est ne aliqd in mūdo adeo tibi charū, qđ ppter me si in terra esset potestate, nolles relinquere? Ad hec illa respōdit. Tu scis dñe, si totus mūdus meus esset cū oībus, que in eo sunt, pro amore tuo ite gra hber deferre vellem. Quod dominus statim accepit, ac si oīa hec ex p̄tio reliquisset. Iterum eam dñs it̄rogauit. Est ne vllus labor, siue obediētie iugum tā grāde, qđ pro amore meo nolles subire? Respōdit. Etiam dñe omnia pro tuo amore parata sum tollere. Iterū dominus, est ne aliqua pena tā grāuis, quā p amore meo patirer? Respondit. Mi dñe tecū & cum tuo adiutorio omnibus p̄is parata sum subiacere. Que oīa dominus ita accepit, ac si opere eō p̄cussisset. Et iterū dñs. En tria hoīum genera tibi commēdo. S. p̄ciles, inocētes & simplices, qui per agni innocentia designati sunt, vt eos istruas & ad mei cognitionē & amorē p̄trahas. Secūdo tribulatos & abiectos, q̄ simpliciter per agni m̄āsertudinē designātur, vt eos cōsoleris & auxiliū, quod potes, ipendas. Tertio, totā ecclesiā, quā desideris cōiunus & orationibus indefessis oculis misericordie mee p̄sentabis.

Q

Ximie pietatis hec virgo
super afflictos pia gestas
viscera, sicut virosi semp.
memor extitit ante domi
nū ita, nihilominus ani
mabus suis, deuotis ora
tionibus studuit suffraga
ri. Vnde factū est, vt mul
tationis, cū etiam pro ani
mabus oraret, q̄ oratiōis subsidio nō indigebat.
carū meritū & gloriam pius & miserator domi
nus eidem demonstrat.

De quadam anima.

S Oror quedā oibus diebus vite sue deo in
sancta religioe deuote seruiens, cepit infir
mari, pro qua ista dñm deuotius inuoca
bat. Viditq̄ aiam eius quasi corā domino ge
nua flectentē, & dominū vulnera sua rosea eidē
ostēdētē, q̄ illa hoc versu, quē antea nūq̄ audie
rat, salutabat. O salutifera vulnera dulcissimi
amatoris mei ihu xpi, saluate, saluate, saluate i
ciporētia patris, q̄ vos dedit. In sapientia filii,
q̄ i vobis sustinuit. In benignitate spūs sancti,
q̄ in vobis opus nostre redēptiōis p̄fecit. Cū ve
rō olei factati p̄cipere deberet vnctionē. Vidit
duos angelos, q̄ pedes portabāt. Per aquā, que

erat in petri designabatur misericordia & veri-
tas, in quibus aia lauari debuit ab oibus macu-
lis iuxta illud, misericordia & veritas procedet
facie tua, beatus populus q seir iubilationem,
Dñs aut ante firmā loco sacerdotis se ponebat,
& beata virgo ad caput residebat, & dum sacer-
dotes letrarias legeret, dominus eā terfigno cru-
cis signabat dicens. Ego benedico te in sancti-
ficatione & suavitate aie & corporis. Cūq; no-
minaretur virgo maria, ipa crexit firmā dicē.
Ecce filii hāc spōlam tibi do pperuo amplexan-
dū. Singuli quoq; sanctorū ad noīa sua domi-
nū flexis genibus pro ea rogabāt. Finita autem
synctione, dixit dominus ad matrem suam. En
istam tibi recōmendo, quā representes meo cōr-
spectui immaculatam.

De anima beati fundatoris.

IN anniversario quodam pie memorie dñi
B. fundatoris nostri cum missa pro ipso ce-
lebraretur. Hec dei ancilla vidit aiam eius
corā deo stantē & in veste eius totius congrega-
tionis, quā ipse fundaverat ymagines pulcherr-
ime apparebāt, tā earū, que iā i celestibus regnāt
quā earum, que illuc sunt peracture. In coro-
na quoq; eius tot aureos flores habebat, quot i
eodē cenobio aias fuerat deo laiciatus. Due, et
abbatisse, que i dem cenobii reterāt, vna a dex-
tris alia a sinistris eius in gloria stabāt, qbus do-
minus verbis valde dulcibus gratias egit, qd

omnibus sibi commissis nulla vnq̄ perisset. Ista ver-
to, q̄ hec videbat, dixit ad dñm. Et vnde mi dñs
pmeruit hec aia, vt hanc voluntatē tā grandis &
tibi tā laudabilis operis sibi inspirares? Respo-
dit, Benigni cordis erat, & homo beniuolentie,
& q̄qd peccauit, nō tamē neq̄ter aut malefice
fecit, ideo hāc viā salutis illi mea sapiētia adiu-
nit. Multū enī cōplacet beniuolum cor mihi, &
valde aggrauat aiam peccatū, quod per nequi-
tā p̄petratur. Et quia hoc nō pro fauore homi-
num, sed pro honore meo & ad aie sue salutem
monasteriū instituit & congregationē valde di-
lexit, speciali quadam proprietate singulorum
merita sibi vendicauit, & de bonis eorum qua-
si de suis exultat.

De anima beati comitis.

CVm felix memorie dominus. B. comes
obiisset, sequēti die hec virgo deuota in
oratiōe posita, vidit aiam ipsius coram
pedibus domini iacentē & vberime flentē, pro
eo qđ in infirmitate positus magis timore pene
quā dei amore penitisset, nec lachrymas amo-
ris vnq̄ i terris effudisset. Cuius miserie illa plu-
rimū cōpatiēs orabat dñm, quatenus oēs amo-
rosas & innocentes lachrymas, quas vnq̄ in ter-
ris effuderat, eius aie in remediū & in supplē-
m̄ donaret. Quod dū pius dñs dignāter fecis-
set, aia illa plurimum est gausa. Illa autē dixit ad
dominū. Mi dñs, cur aiam istius tā summatim

morte assumpti, utpote, quod tam bona fortiter
 spiritum, multa si vixisset bona fecisset? Et dominus.
 Scis ne inquit quia bona opera, que sunt ab existen-
 te in mortali crimine, quasi nullius sunt valoris.
 At illa dixit, & quod hoc perficit, quod eius bonitatem,
 eius virtutes, mortuorum venustatem modo totum
 memorantes, ita nimis extolluntur? Qui respondit.
 Quoties insignia virtutum eius ac vite innocen-
 centiam recitates collaudat, toties sancti singula-
 rem mihi proferunt laudem, pro naturalibus virtuti-
 bus, quibus animam illam decoravi. Insuper & anima
 ipsa licet nodum sit in gaudio, quoties homi-
 nes in terris de ipsa bona loquitur, toties me gau-
 dens collaudat. Post infra tricesimum eiusdem cum
 missa pro eo in capella, ubi sepultus erat, celebra-
 retur, & sacerdos euangelium legeret, Vidit dominus
 stare versus sacerdotem, & omnia verba, que dominus
 locutus fuerat in euangelio, quasi radios fulgen-
 tes ipsum transire sacerdotem, & ait dominus. Omnia verba
 que locutus sum in terris, eiusdem sunt efficacie,
 & eadem quod ex ore meo predicata operata sunt vir-
 tutem, in quolibet ea deuote proferente perficitur, ga-
 verba mea, non ut hominum verba, transeunt, sed sicut
 ego eternus sum, ita & verba mea in eternum ha-
 bent effectum. Cum vero offertorium cantaretur, dixit
 dominus, Oblatio fidelium quam sacerdos gaudens non
 amore pecunie, sed pure pro animarum salute susci-
 pit, & mihi libens offert, multum proficit anima-
 bus. Tunc vidit animam defuncti circa altare euentem

Q ii i

& cantantē. Scio dñe, quia mortime tradidisti
ad salutē & gaudiū & consolationē aīe mee. Et il
la. Quis te iquit cātare docuit? Respondit. Oīa
que ad laudē creatoris mei p̄tinent, scio. At illa.
Habes ne aliquā penā? Respondit. Nullam, nisi
qd̄ amārrimū deū meū nōdum video, quē tant
to desiderio cernere cupio, q̄ si oē desiderii, qd̄
vnq̄ in terris aliq̄s ad deū habuit, homini esset
vni iusulum, in cōparatiōe desiderii mei quasi ni
hil esset. Tūc illa. Quomodo hoc verū est, cum
multi beatorū inestimabili desiderio deū anhe
lauerint? Respondit. Quousq̄ aīa corporis mo
le grauatur necessitatibus corporeis, totiēs ipe
ditur, nūc comedēdo, nūc dormiēdo, nūc aliud
faciēdo, nūc cū hoībus conuersando, qd̄ nequa
quā tali ac tanto desiderio fragrare potest, sicut
aīa, que carne soluta & ab omni ipe
dimēto libe
ra, creatorē suū desiderat incessanter.

Item de eodem.

5
Mense tertio post obitū predicti comitis,
aīa eius itenū huic xp̄i virgī apparuit,
& duo splēdidi iuvenes ducbāt aīam
eius, eratq̄ idutus grisea tunica & desup sorcov
tio, i quo militarē suscepat habitū, & ait virgo.
Cur hac laycā veste indueris? Respondit. Ma
ter mea tā laudabiliter, & mihi tā grātanter ip̄
sam expēdit, q̄ propter eā videor vti illa. Aliā
& etiā bene & p̄ficue dispersit, tamē hanc ma
gis vtiliter p̄ ceteris. Rogo ergo, vt mat̄r meē

Et omnibus amicis meis rogati eris, pro eo quod tibi bene & amabilius erga me egerit. Et illa. Cur grisea veste vestiris? Respondit. Cum esse in extremis post dominici corporis perceptionem integra voluntate proposui, quod si viverem, ipse miles fierem. Cui virgo. Quid maxime tibi profuit? Respondit. Missarum celebratio, elemosinarum largitio & pura oratio, que de corde puro & a peccatis mundo processit. Et illa. Qui sunt isti iuvenes? Respondit. Vnus est angelus, cui a deo in terris commissus, alius est de choro illo, in quem sum deferendus.

De anima cuiusdam infantule.

Matrona quidam filiam suam nondum nata deo consecrare disposuerat, ita ut si deum nasceretur, puella esset, ipsam christo desponsaret, sed infra sexiduum annis puella defuncta est. Cuius anima famule dei in specie virginis pulcherrime apparuit induta veste rosei coloris, & desuper aureo pallio niuis lysiiis mirifice adornato. Dixitque ad puerum. Unde hec tibi tanta gloria? Respondit. Dominus sua benignitate hec mihi contulit. Hec rubra vestis significat, quod naturaliter etiam amans, autem vero pallium religionis designat habitum, quem mihi contulit, pro eo quod mater mea religiosam vitam me ducere delegavit. Super quo dum illa miraretur, tale a deo accepit responsum. Quid miraris? Nonne infantes baptizati aliena fide saluantur? Nam sicut mater spiritualis votum christianissimum pro puero spoliatus, si contigerit puerum decedere, pro ipsius votum

Q iiii

saluabitur, sic ego integrā matris voluntatē pro fa-
cto suscipiēs oīa bōa; que desiderādo huic pue-
ro oprauit, in ipso remuneraui. Tunc illa dñm
requirit dicēs. Et cur amatissime tā immature
puertū assumpsisti? Respondit. Tā amabilis pu-
er erat, qđ ei vitare in tertis nō expediebat. In-
sup eius pater votū matris irritasset, & cū in se-
culo reseruasset. Post hec cū pro aīa cuiusdā do-
minū exorasset, taliter dñs ipsam est allocutus.
Bibe de medulla cordis mei gaudium ex parte
omnium pro te orantium.

De futura resurrectione hominis.

TN missa cū audiret legi in euāgelio. Et tertia
die resurget, perdidit in terrā deo gratias agēs
pro hoīs resurrectōe & glorificatiōe futura.
Et ecce vidit in capella, in qua erat orans, tria
corpora pulcherrima, q̄ corā altari erāt sepulta
de sepulchris se erigere, extēsis in celsā manibus,
quali deo gratias agere. Corda vero eorū erant
decorata gēmis p̄ciosis & miro modo quasi lu-
dēdo mouebātur de bonis operibus & virtuti-
bus, quas in corpe p̄fecerant exultātes, & agno-
uit a dño, q̄ in resurrectione futura corpus se-
pties sole clarius erit, & aīa septies clarior cor-
pore, velut vestimētū corpus suū reidūēs p̄ oīa
mēbra corpis velut sol p̄ cristallū lucebit, & sic
fulgebūt in celesti habitaculo corpore simul &
aīa sine fine. Post hec audiuit a dño, sicut obe-
dīui patri meo, sic adhuc obediētibus obedī,

qui hic voluntatē suā cohibēt pp̄ me, ipsi post
hāc vitā singlari libertate & delictis i me p̄petuo
delectabunt, egoq; vicissim i eis speciali mō vo-
lo delectari, ita vt oibus q; i celo sūt, notū sit, quā
gratū mihi sit obsequiū, hoīem per verā obediē-
tiā, propriā deserere voluntatem.

De animabus Salomonis Sansonis

Origenis & Traiani.

Rogata a quodā fratre, dñm i orationē
requisiuit, vbi nā essent aīe Sansonis,
Salomōis, Origēis & Traiāi. Cui dñs
Quid misericordia mea cū aīa Salomonis fece-
rit, volo hoīes latere, quatenus carnalia p̄ctā ab
oibus magis deuitētur. Quid ē pietas mea cū
aīa Sāsonis egerit, volo esse ignotum, vt hoīes se
de inimicis vicisci amplius pertimescāt. Quid
vero bēignitas mea cū aīa Origēis effecerit, vo-
lo esse absconditū, vt nullus i sciētia sua cōfidens
audeat eleuari. Quid īsup de aīa Traiani libera-
litas mea iusserit, volo hoīes ignorare, quatenus
fides catholica ex hoc magis extollatur, quia hic
licet oibus polleret virtutibus, xp̄iana tamen fi-
de atq; baptismo carebat.

De aīabus liberatis a penis per eius orones.

In die cōmemorationis aīarū fidelitū cū esset
orans pro fidelibus defunctis, īpediebatur
multū cogitationibus, de quodā hoīe quē
sciebat esse instatu nō bono, & ecce vidit dñm
quasi p̄dentē i aere ligatū manibus & pedibus,

& sibi dicēte. Quotiēs hō mortaliter peccat, tot
tiēs ita me ligat & rā diu me ligatū tenet, quam
diu ī peccō perseverat. Post hec iterū apparuit ei
dñs quasi iuuenis speciosissimus mire decorar
tus. habens ī pectore tria ornamenta velut tria
monilia speciosa. Per primū significabat eternū
desideriū, quo deus circa aiām ingiter fragrat.
Per secundū amor diuini cordis eius, quo semp
diligit hominē, licet hō tepescat & nihil amoris
sentiat, tamē amore eius diuini cordis fragrans &
Immutabilis gratia se perseverat. Per tertiū expri
mebatur delectatio cordis dei, de qua dicitur, de
litie mee esse cū filiis hominū, assumensq; aiām
eius, pduxit eā ī ortū amenissimū, qui erat situs
ī aere vicinus celo, ī quo erat multitudo aiarū,
que omnes ad mēsam magnā ī aquilonari par
te cōsederunt. Dñs aut per se ipm dignissime ac
cedēs ministrabat illis, omniaq; verba illa, que ī
choro ad vigilias & omnia, que per vniuersam
ecclesiā p aiabus illa die fiebāt, quasi diuersa fer
cula illis apponebat, & velut pocula varia ppri
nabat. Cū cantaretur versus, si que illis sint dñe
&c. Dixit ad dñm. Mi dñe quid hec verba illis
profunt, cū sint in magno gaudio? Tūc aiabus
secordibus apietibus se, vidit ī corde cuiuslibet
quasi vermē, qui caput in modū canis habebat
& quattuor pedes corrodēs incessanter corda car
rū & vnguibus torquens. Hic vermis ppria erat
cōsciētia cuiuslibet, qui ideo faciē canis pretēde

bat, quia fidei aīa est canis & cōsciētia semper
corrodit & arguit aīam, pro eo, qđ dulcissimo &
benignissimo deo suo infidelis erat, nec ad eū abs-
q̄ impedimēto post mortē meruit euolare. Per an-
teriores pedes exprimebantur oīa opera, que ho-
mo facit cōtra precepta dei, quibus promeretur
post mortē cruciari. Per extremos pedes figura-
bātur oīa desideria mala & vie puerse, que aīam
a deo suo elōgarunt. hic vermis ēt habebat cau-
dā lōgā, quorundā erat lenis & plana, quorun-
dā vero hispida & hirsuta. Per hanc caudā nota-
batur fama, quā reliquerāt ī terris, que enim bo-
nā famā reliquerāt, earum cauda erat lenis, & ex
hoc q̄ habebat remediū. Que autē malā famam
post mortē reliquerāt, earū cauda erat hispida &
retorta, crucians aīam vehementer. Hic vermis
nunq̄ moritur, nec aīa inde liberatur, donec in-
tret ī gaudiū dñi sui. Tunc totis viribus illa do-
minū exorabat, quatenus aīabus illis plenam re-
missionē tribueret, & ad sue claritatis gloriā as-
sumeret. Et ecce olum vermes cadētes moriebā-
tur, & aīe cū magna exultatione, ad celestia gau-
dia euolabāt. Post hec assumpsit eā ostēdēs illi
purgatoriū, ī quo diuersa vidit tormēta. Qual-
dā enim aīas vidit velut de igne exeuntes cōbu-
stas & deformes, pro quibus dū & ista orasset, cō-
tinuo de penus liberate, quilibet formā & habitū
suū qualis fuerat ī terris recipiebat, & ī ortū illū-
tis quo priores aīe sunt crepte, cū gaudio trāsmi-

grarunt. Post hec cū dñm rogaret, quid aīabus
sit faciēdū, vt citius absoluātur? Rēspōdit. Dñs.
Legite orationē illā, que dicitur fons vitis. Btī
īmaculati cū oratione sibi ascripta, & magnū
adiutoriū inde sentiēt & iuramē.

Qualiter p aīabus pficue sit orādū.

Cvm die quadā scrō cōmunicasset deo il-
lā predignissimā hostiā p aīarum libera-
tione, vt esset oīum peccatorū remissio &
negligentiā suppletio. Dixit ad eā vñs. Lege p-
ter vnū pater noster ī vnione ītentionis, sicut de
corde meo illud tradidī hoībus legēdum. In his
verbis diuinitus ītellexit, q̄ tali ītentione legere
deberet. In hoc verbo Pater noster qui es ī oculis
ītēderet desiderare īdulgeri aīabus, qđ tā colēdū
& amādū patrē, qui sola dignatiōe ipsas tali ho-
nore sublimat, vt filii dei nominētur, & q̄ ī tan-
ta reuerētia nō dilexerunt, nec honorē debitiū in-
pēderunt. Insupet pētīs suis toties irritauerunt
& a corde eorū, qđ ī habitare & ī quo regnare ve-
lut ī celo suo disposuerat, sepius pīecerunt, orās
ī vnione amorose penitētie & scīficationis, quā
īnocēs frater ē eorū xp̄s yhs p̄ eis p̄soluit, vt amo-
rē cordis īpius cū reuerēdissimo honore, quē illi
ī humanitate exhibuit, suscipiat ī huius delicti
supplēmētū. Scīficetur nomē tuū, ī suppletio-
nē, q̄ nomē dei & tāti patris sui nunq̄ digne ve-
nerati sunt, & sepe ī vanū illud assumpserūt, sed
per raro eius nominis memoriā ītēte cogitauerunt.

runt, & etiã nomine illo dignissimo, quo xpiani
a xpo sunt denominati, male viuẽdo indignos se
fecerunt, desiderãs vt suscipere dignetur illã per-
fectissimã sc̃itãtẽ filii sui, qua eius benedictũ no-
mẽ predicãdo extulit, & i oĩbus operibus sue hu-
manitatis honorauit. Adueniat regnũ tuũ, hoc
itẽdẽt indulgeri aĩabus, q̃ regnũ dei imo ipm
deũ, i quo solo vera requies & gaudiũ sempiternũ
est, nunq̃ tã feruẽter desiderauerunt, nec dili-
genti studio quesierunt. Orans quatenus de-
sideriũ sc̃issimũ filii sui amantissimi, quo eas sui
regni voluit esse coheredes, suscipiat pro oĩ tor-
pore, quẽ ad queq̃ bona habuerunt. Fiat volun-
tas tua, q̃ voluntatẽ dei sue voluntati non pre-
sulerunt, nec i oĩbus dilexerunt. Orãs vt vnionẽ
dulcissimi cordis filii sui ac p̃mptissimã obediẽ-
tiã, qua exiit obediẽs vsq̃ ad mortẽ, suscipiat
i emendationẽ totius iobediẽtie ipsarũ. Specialit̃
cognouit i illo fiat voluntas tua, sp̃uales multũ
deliquerunt, qui voluntatẽ suã prauo deo ad ple-
nũ offerunt, insuper oblatã multotiẽs auferunt &
per necessariũ esse eis, vt in hoc verbo specialiter
corũ m̃tio fiat, qa p̃ hãc negligentiã post mortẽ
valde a deo clõgãtur. Panẽ ñm quotidianũ, q̃
illud pre nobile sacramẽtũ & eis tã perutile nũq̃
tãto desiderio deuotione & amore sumpserunt
& gustũ se indignos effecerũt, & plurimu raro aut
nũq̃ sunt cõsecuti. Orãs deũ patrẽ, vt suscipiat
illũ feruẽtissimũ amorẽ, iestimabile desiderũ p̃

magnā sanctitatē ac deuotionē Xpi filii sui, in
qua hoc superexcellēs donū nobis donauit. Et
dimitte nobis debita nostra. In hoc verbo desi-
deraret dimitti eis oīa peccata eorū, que in septē
criminalibus & ex eis pdeūtibus cōmiserūt, & q̄
ī se peccātibz nō dimiserūt, nec inimicos suos
dilexerūt. Orās deū quatenus suscipiat charita-
tiuā filii sui orationē, quā pro inimicis suis ora-
uit. Et ne nos inducas ī temptationem, q̄ vitis
& cōcupiscentiis nō restiterūt, sed toriēs dyabolo
& carni cōsenserūt, multis malis se spōte implicā-
tes. Orās vt glōsā xpi victoriā, qua mūdū & dya-
bolū vicit cū tota cōuersatione, eius scīssima ac
vniuersis laboribus & passionibus, aiabus ī sup-
plemētū totius negligētie cōferre dignet, libera-
eas ab oībus malis & ad regnū glorie, qd̄ ipse est
pducatur amē. Hāc orōne cū itētiōe tali plegisser
vidit copiosā multitudinē aiā cū maxima hy-
laritate p sua liberatiōe gr̄as deo referre. Legeras
aliquādo quinq̄ pater noster sanctissimis Xpi
vulneribus p quodā mortuo secundū morē no-
strū, quos statim, vt aliquis mortuus fuerit nō-
ciatus, legere solemus, & desiderabat scire, qd̄ aiā
inde remediū haberet. Cui dñs. Aīa ex hoc quare
q̄ bōa cōsequitur. Angeli enī a dextris eius mi-
nistrāt ei p̄tectionē, a sinistris, cōsolationē, aiā;
spem, retro, cōfidentia, supra, celeste gaudiū. Item
dixit dñs. Quicumq̄ pro aliquo mortuo cōpas-
sionis siue charitatis affectu intercedit, participat

erit omniū bonorū que sunt peccatiā p illo de-
functo, & die exitus sui oīa sibi parata inueniet
ad remediū aīe sue & salutem.

De inferno & purgatorio, C 11

ORante ea aliquādo. vidit sub terra infer-
nū apertū & ī eo īfinitā miseriā & horto-
rē quasi serpētes & bufones, leones & ca-
nes & oīumferatū atrocīū species se se inuicē cru-
delissime dilacerantes. Tunc illa dixit. Qui sunt
hi miserimi? Cui dñs. Isti sunt inquit, qui nunq̄
vnā hora dulciter recordati sunt mei. Vidit etiā
purgatoriū, vbi tot genera erāt penarū, quot vi-
tiis aīe se subiecerāt ī hac vita. Qui enī hic super-
bi fuerāt, ī purgatoriis de lacu ad lacū īcessanter
eadebāt. Qui vero regulā & obediētiā p̄fessam
nō tenuerāt, ibi velut mole depressi & icuruari ī-
cedebant. Qui gula & ebrietate deliquerāt, ibi
sīpini & velut amētes iacebāt esurie & siti tabe-
scētes, & qui carnis desideria perfecērāt, sicut pl̄-
gues carnes affate per ignē effluebāt. Sicq̄ p̄ sin-
gulis vitis, scđm q̄ aīe meruerāt, ī purgatorio
penas luebāt. Sed p̄ his dū ista preces sudisset, co-
piosam multitudinē aīarū dñs liberauit.

Quomodo deus aīam insti ī exitu replet, C 12

CUm aīa egreditur a corpore, si tā libera
est ab oībus pcīs, vt celi secreta statim p̄-
meruent intrare. In priō egressu aīa illam
felicē deus sic penetrat sua diuina virtute oēs q̄
sūs eius sic replet & possidet, vt ipse sit oculina

quo videt & lux per quā videt & decor, qui videtur. Est etiā aīe auditus, quo audit dulcissima eloquia sua, & quo aīa audit ipsius dei & oīum scōrū cōcētum. Odoratus quoq; aīe est & spiramē spirās ei sui ipsiū sdulcedinē, qua aīa in eternum viuificatur. Est et aīe gustus, quo suimet dulcedinē in aīa sapit. Itē ipse deus est vox & lingua aīe, qua se ipm in aīa & p aīa plenissime & altissime laudat. Ipse quoq; est cor aīe delectās & incūdās aīam & fruēs delitiis suis ī aīa & ē cū aīa ī incūdissima delectatione. Et īsuper deus vita aīe est, vt oē qđ agit aīa, ipse deus ī ea āgete videatur, vt illud īpleatur, eris eis deus oīa ī oībus. Aīabus autē nōdū purgatis, angeli lumē cognitionis ministrāt & sunt eis subsidiū in penis & solatiū. Aīas vero dānadorū ī exitu īplēt tenebre, terror, fetor, amaritudo, pena ītollerabilis, tristitia indicibilis, despatio & īfinita miseria, sicq; ī se ipsis sunt vitiare & oī bono penitus destitute. Vt si nunq; in īfernū aut ī potestate demonū devenirēt, hec fāta mala, quibus in semetipsis replētur essent eis sufficiens cruciatus.

De virtute huius libri

IN missa quadā apparuit dñs ancille sue rēsidēs corā ea ī folio maiestatis & dixit aīa. Modo licet me totā repleueris & miro modo illustraueris, ego tamē tantilla creatura sum, qđ oīa, que ī te cognosco, & quicquid inde hoībus elucidare valeo, vix tātū est, quātum formica a maximo

maximo monte feci poterit asportare. Tūc re-
cordata est, q̄ de his liber cōscriptus esset, & di-
xit dño. Quid te coegit, vt mihi idignissime &
viliissime talia cōferres? Respōdit. Mea īfinita bo-
nitas, quia si talibus nō te allexissem, tantū ter-
rene cōsolatiōis habuisses, q̄ parū in te habuis-
sem. Tūc illa. Vnde scire possum, si verū est oē
quod de his scribūt, cū ego nō legeri, nec appro-
banerū? Respōdit. Ego sum in corde desideratiū
a te audire, excitādo ad hoc desideriū eorū. Ego
sum, intellectus in aure audiētiū, p̄ quē intelligūt,
q̄ audit. Ego etiā sum in ore inde loquentium.
Ego sum in manu scribētiū, in oībus coopator
eorū & adiutor, siq̄ oē, qđ in me & per me veri-
tatē dictāt & scribūt, verū est. Tu etiā toties me
rogasti, vt te nō pmitterē sp̄i erroris seduci, vt
iure mee crederes bonitati, scias te ī hoc exaudi-
tā. Vidit etiā de corde dei tres radios tēdētes in
corda duarū p̄sonarū, que hūc librū scribebant.
Per qđ intellexit, q̄ diuina īspiratiōe & cōfortante
eas gratia hoc opus pagerēt, ita vt laborē, & qđ
qd exide sustinere deberēt, libēter tollerarēt. Illa
vero iterū dixit. Eia dulcissime amator quia ego
īgratissima p̄ tātis dōis tuis, tibi dignas nō retu-
li ḡfas, desidero vt oēs, q̄ hūc librū lecturi sunt, ti-
bi cōdignas p̄ remetipsum p̄ me tātilla gratias
agāt. In hoc enī solū cōsolabor, si tibi laus & p̄-
fectus legētibus inde pueniat. Qui dñs. Omnes
hūc librū legētes, quoties me pro dono tibi col-

R

lato p̄ antiphonā. Tibi decus, aut alio quocūq;
modo laudauerit, tot dulcia amoris carmina
in celo mihi in presentia semper venerande tri-
nitatis decantabunt.

c 14 . Quod donū dei ī aliis diligētes simile hēbūt.

Alia vice cū pro oībus hūc librū lecturis
dñm orasset, & qd meriti ex hoc, qd do-
nū dei in aliis diligerēt, cōsequeretur, iter
rogasset. Respōdit. Omnes qui hoc donum me-
um in aliis diligūt, simile meritū & eandem glo-
riam, quā meruerunt illi, quibus hāc cōtuli gra-
tiam & ipsi consequentur.

Quod hic Liber sit preuisus a deo.

c 15 . **Q**uod hic liber vere ex deo sit, & sua fa-
uente gratia conscriptus, & quod li-
ber spiritualis gratie sit lōge ante hoc
preostensus. Nā illa p̄sona, q̄ hūc librū partī ex
ore eius, cui a deo inspiratus est, partī ex ore si-
bi familiarissime conscripsit. Antea tres fere an-
nos, talē p̄ somnū vidit visionē. Videbatur enī
sibi, q̄ hec deo digna persona, de qua sermo est
deuotissime cōicaret. Cūq; a cōione sc̄tā rediret
alta voce cepit cātare dicēs. Dñe qnq; talēta tra-
didisti mihi, ecce alia qnq; suplucratu sum, &
post hec dixit. Quis vult de melle celestis hie-
rusalē? Tūc sororibus oībus, q̄ in choro erāt ad eā
accedētibus, singulis de vase, qd habebat, fauū
mellis propinabat. Illa aut p̄sona, q̄ hoc in visu
cōspexit etiā accessit & illa dedit ei bucellā panis

de illo melle insulam. Quam dum illa manibus te-
neret, miro modo bucella illa simul cum melle excre-
scere cepit, ita ut in pane integrum bucella excre-
scret, & fauus ille panem intrus & foris penetrans est
per manus se tenetis in tanta ubertate distillabat,
ut sinum eius, & deinde ipsam influens irroraret.
Nec hoc fidei puto, quod cum hic liber magna cau-
tela servaretur a personis, quae ipsum scribebant, die
quodam sancto una ex eis volens in eo legere, cum vix
aperuisset librum, alia quodam persona in vehementia
dixit ad eam. Eia quid boni habetur in hoc libro? quia
primo ut eum aspexi, cor meum miramur & tanta affectu-
quam sensit commotionem, quam omnia membra mea pertran-
sivit. Merito ergo hic liber nomen spiritualis gratiae
a deo accepit, quod in figura tantae dulcissimi liquoris
pro monstratum est, & quod corda intrinsecum se tantae facile & tanta
suaviter penetrauit. Nihil enim dulcius consolatio-
ne divinae gratiae, nec aliquid sic animam afficit & illu-
minat, quantum haec gratia & ad omne opus bo-
num animat & confortat. C 16

Quod opera charitatis ab omni veniali mundantur.

Cum haec persona se indignam his donis dixisset & reputasset, duae personae eius familia-
res hoc pro ea supplere cupientes, tot laudis
carmine deo pro solui pro ea fecerunt per antiphonam.
Ex quo omnia &c. quod dies vix erat in terris has lau-
des dum ipsa offerret deo in unione amoris, quo
ex corde ipsius omnia dona profluxerunt. Vidit de cor-
de dei rivum magnum & purissimum cum impetu efflue

R 11

re & aīas earū, q̄ hec ex charitate pro ea legerāt.
ab oī macula emūdaf. Et ait dñs. Sic oīa charita-
tis opa hoīem ab oī veniali peccato purificant,
sed mortale peccatū, q̄ aīe more picis fortiter
inheret, cōfessione & maiori cōtritione aboleri
oportet. Oīa ēt charitatis opa in corde meo, ve-
lut thesaurū mihi spāliter dilectum reseruo, do-
nec ille, q̄ ea operatus est, ad me veniat, & tunc
ad cumulum meriti & glorie eius ea sibi reddo.
Nec in hoc sue familiari suffecit, q̄ ipsam ī xp̄o
valde diligebat, sed hāc negligētiā eius p̄ ea cu-
p̄jēs ad summū cōpleri, quia altius nō poterat,
tot missas, q̄ annorū erat. *l.* Bñdicta sit sc̄ta tri-
nitas in laudē semp venerande trinitatis a reli-
giosis fratribus & deuotis sacerdotibus pro ea
fecit celebrari.

Qualiter hō p̄ hac p̄sona deo gr̄as agat.

Q Vedā deo deuota pro hac p̄sona gr̄as
agēs, audiuit dñm dicentē. Dilectrix
mea p̄ qua sepius gr̄as agis, iter alia
virtutū insignia in his mihi p̄cipue cōplacuit. *l.*
p̄fecta abrenūtiatiōe sumetip̄sus. Secūdo ī vo-
lūtatis sue cū mea p̄fecta vniōe semp enī volu-
it meā p̄fici voluntatē, & opa mea oīa, siue iudi-
cia sibi placebāt. Tertio qd̄ erat valde cōpatiēs
auxiliū & solamē miro affectu īpēdens tribulā-
tis. Quarto qd̄ primū suū oīno sicut semetip̄-
sam diligebat, nūq̄ enī in tota vita sua primo
fecit malū. Quinto q̄ pacificū & trāgllū cor ha-

buit, nūq̄. n̄ i corde suo aliqd̄ imorari pmisit, qđ
meā i se requiē turbare posset. Oēs ergo q̄ mei cā
eā diligūt, dulcius i fluā & suauiori familiaritate
ad me trahā. Oibus ēt q̄ mihi laudes p̄ ip̄a siue
gr̄as referūt & mihi cōgratulādo fauēt, q̄ talē eā
elegi & p̄feci q̄cqd̄ in ea sibi maxie placuit, dabo
illis. In sup̄ quod mihi i ea magis cōplacuit, ēt
illis sup̄addā. In extremis quoq̄ eius, cū eam ad
sumpsero, qui tunc cum deuotione & desiderio
corda sua ad gr̄am meā preparāt agentes gra-
rias p̄ imp̄ēis illi b̄ficiis secundū q̄ desiderat
dabo eis. Tunc illa dñm req̄sinit dicēs. Et q̄bus
mi dñe modis tibi gratias & laudes pro ea refer-
re debemus? R̄s̄dit. Gratias mihi agite p̄ oibus
q̄ vnq̄ in ea p̄feci bonis, & adhuc facio & in eter-
nā sum facturus, sp̄aliter pro excellenti delecta-
tiōe & amenosa rege, quā habui in ea, pro deli-
tiosa iſtuitiōe, qua in eā declinabā, pro sancta
operatione sp̄s mei in ea & p̄fecta fruitiōe, qua
delitiis meis in ea p̄fruebar.

De futura resurrectione mortuorū.

IN aninuersario cuiusdam, cum ad vigiliās
R̄s̄onū Redēptor meus uiuit, cātaref. Vi-
dit aſam eius iſſabili gaudio & delectatio-
ne dñm yhm amplexantē & eadē uerba dulcissi-
me decātantē, agnouitq̄ diuinitus, q̄ aīc in ce-
lis iſſtimabili gaudio de xp̄i h̄ſanitate exultat,
& quotiēs in terris hoīes itente hec uerba uel ali-
ud qđ de futura conū resurrectione cantāt, statim

R iii

Indicibili resultat gaudio, videtes ipsam veritatem in glorificata xpi humilitate ceteri, quod ipsi etiam resurgat, oratque pro his, quod hic pfallit in terris, ut illam felicitatem etiam ipsi digne consequi mereantur. Agnouit etiam quod dum homo hec verba deuote profert, eisdem fide corpus suum sanctificatur, ut dignius hac gloria perfruatur.

De redemptione captiuorum.

Item dixit ad eam dominus. Qui pro captiuis siue in corpore, siue in peccatis proficte voluerit orare, oret me pro amore, quod me in utero virginis non me mensibus captiuauit. Secundo quod panis & fascia constrinxit. Tertio quod me uinctum in manus impiorum tradidit. Quarto pro uicula quibus me iudei tradiderunt uinctum in manus iudicis, Quinto cum ad columnam fui ligatus in flagellatione. Sexto cum coaptus fui clauis cruci affixus. Septimo cum in syndone inuolutus mortuus, & sepulcro fui inclusus, quatenus pro amore, quod in omnibus his me uinctum tenuit, liberem hominem illum ab omnibus uiculis suis, siue peccatis.

Qualiter eam dominus uisus matri commendauit.

Cum uice quadam euangelium. Stabat iuxta crucem & c. legisset, in affectu mentis dixit ad dominum. Commenda me o domine matri tue sicut dilectum tuum Ioannem commendaisti. Statim dominus annuens uotis eius, eam in manus matris tradidit dicens. Commendo tibi o mater hanc animam, ut uulnera mea, & sicut me si uulneratus coram te iacerem.

rare & lenire velles, sic eā sollicita foueas & cōfo-
leris in oībus penis suis. Cōmēdo eā tibi, vt p̄ci-
um mei ipsius, vt memor sis, quanti p̄ci eā esū-
mani, cū p̄ amore eius nō recusavi mori. Cōmē-
do etiā eā tibi, sicut illud in quo reposui oē dele-
ctamētū cordis mei, iuxta illud. Delicie mee esse
scū filiis hoīum. Tunc aīa, o dñe hoc idē oībus te
desiderātibus vis facere? Qui respōdit. Etiā, nō
enī p̄sonarū acceptator sum.

De laudabili cōuersatiōe huius virgīs. C 21

Sufficere iā volumus nec vltra procedere, li-
cet multa possemus addere, ne ipsa p̄lixita-
te aut multiplicitate in fastidiū legētibus,
qd̄ absit, vertatur. Tāta ēt p̄termisimus, q̄ hec
q̄ scripta sūt, pauca respectu eorū, q̄ obmisimus
videatur. Hoc autē ad dei solius gloriā & p̄ximī
utilitatē p̄hibemus, q̄ idignū putauimus, si vti-
lia nō tātū nobis, sed adhuc futuris silētio rege-
rētur. Sed quia ipsius venerāde p̄sone vitā & cō-
uersationē laudabilē & vere imitabilē minus de-
scripsimus, libet saltē in fine aliquāliter eā cōmē-
dare, vt & eā imitari cupiētibus formā reliqua-
mus. Venerabilis siquē hec persona virginitatē
quā a septimo anno deo vouerat & cordis mū-
ditiā in tāta diligētia custodiebat, & ab oī p̄ctō
ab īfāntia sic cauebat, vt etiā duo cōfessores eius
restarētur, nūq̄ tāte inocētie & tā mundi cordis
hoīes se expro sicut istā & sororē eius dñam ab-
batissā. Vñ cū regtā cōfessionē fecisset, maximū

R iiii

eius periti, qđ in pueritia se dolēter memorabat
fecisse, hoc erat, qđ vice quadam dixit se furē vi-
disse in curia, cū nō vidisset, nec aliud mēdatū
sciēter & spōte sua se recolit ppetrasse. Ergo non
īmerito virginibus iā agnū sequētibus cōpara-
bitur, qđ & ipsa agnū quocūq; ierit, pfectissime
segrtur, qđpe cui nec defuit humilitas, qđ ipsam
ad eius glorie celsitudinē subleuet, nec virginalis
castitas, p quam ei familiarissime & dulcissi-
me societ. Religiosis p̄sibus non incōgrue simi-
labitur, qđ pro xp̄i amore mūdū cū suo desperit
flore. Et tantā paupratē amplexata est, vt neces-
saria sua habere noller. Coacta enī p obediētiā
vnū tantū pepulū habuit, cetera vilissimi p̄ani-
culi erāt & tunicas valde cōcisas & vndiq; repa-
ratas portabat, cū tñ qcqd voluisset, sufficiēter
habere potuisset. Cetera oīa ad religionē p̄tinē-
tia pfectissime habuit. S. pprie volūtatē abdicā-
tionē, suimet deiectionē, obediētie p̄p̄titudi-
nē, orōnis & deuotiōis studiū, lachrymarū vber-
tatē, sedule cōtēplatiōis fruitionē, semetip̄am l-
tātū abnegauerat oblitaq; sui in xp̄o sic absorpta
erat, vt sicut de sctō Bernardo legitur, sensibus
exterioribus partū vteretur. Vnde sepe putrida
oua nesciēs comedebat, donec a p̄xime seden-
tibus & odorātibus est cōpertū. Similiter aliquñ
carnes nesciens comedebat, donec p̄ risum alio-
rū ad se rediēs, qđ fecerit, recognouit. Doctrinā
in tāta habundantia effundebat, vt ei similis in

nostro cenobio nō surrexerit, nec vt timemus
heu surrectura erit. Vbiq; enī sorores se circa eā
velut p̄dicatore verbū dei audire cōgregabāt.
Oium refigiū & cōsolatrix erat, & singulari do-
no hāc grām habebat, vt hoīes secreta cordis sui
ipsi fiducialius aperirēt, & quā plures a suis gra-
namunibus se p̄ eā creptos nō solū itra claustrū,
sed et̄ exterius & de lōge veniētes religiosi & secu-
lares, nec ab hoīe vnq; tātū cōsolatiōis, sicut ab
ista se iuenisse dicebāt. Tātas orōnes dictauit &
docuit, q̄ si ī simul scriberētur, psalterii excede-
rēt quātitatē. Doloribus & īfirmitatibus tā con-
tinue vexabat, vt nō īmerito martyribus socie-
tur. Insup multis castigationibus p̄ p̄ctōribus
semet ipsam affligebat. Deniq; vice quadā ante
quadragesimā cū populū cātibus lasciuientē au-
disset, zelo dei & cōpassionis affectu nimitū inar-
descēs, vt saltē aliquā deo facerēt emēdatiōnē, te-
stas vitiorū & alia īstrā acuta ī lecto suo cōpo-
suit, & ī his se p̄icēs tā diu se volutabat, donec
cute cōtracta & tota vulnerata sanguine flueret,
qđ pre dolore nec sedere nec iacere valebat. Cir-
ca dñi nostri yhu xp̄i passiōnē miro ferebatur af-
fectu, vt raro de ipsa sine lachrymis loqui pos-
set, & sepius cū de ipsius dñi passiōe siue amore
loqueretur, tāto seruore succēdebat, qđ facies
eius & manus ī modū decocti cācti apparerēt.
Vnde credimuseā multoties sanguinē suū spā-
liter ī xp̄i amore fuisse. Hec et̄ deuota xp̄i disci-

pula tā familiariter deo fuit vnita, oēmque volū-
tatē suā sic deo obrulerat, qđ ipsa retulit, postq̄
professionē fecit, ī vlla vnq̄ realiter volebat, quā
deus fieri disponebat. Mira suauitate in verbis
euāgelicis palcebatur, & tāta dulcedine afficie-
batur, vt sepius cū illud ī choro legeret, ī tāta iu-
bilationē verteretur, qđ finire nō poterat, qñq̄
pene exanimis reddebat, & tā feruēter illud lege-
bat cōtinue, vt audiētes in deuotionē excitaret.
Similiter dū in choro cātare, ac si tota arderet
totis viribus deo irēdebat. Vñ qđ faceret nesciēs
mirabiles qñq̄ gestus p̄tēdebat mō expāsīs ma-
nibus, modo ī altū eleuatis, qñq̄ ēt velut ī exta-
sim versa, ēt trahētibus & mouētibus eā, nō sen-
tiebat, aut vix ad se redibat. Spū ēt p̄phético cla-
rēs qñq̄ hoībus, q̄ eis futura erāt, certissime p̄di-
cebat. Iā vero qđ amplius dicemus? Nunqđ nō
angelicis spiritibus valebit eq̄ri? qbus ēt ī terris
tā amicissimo federe copulata erat, vt eorū p̄-
sentia raro careret, que ēt singulorū ordinū offi-
ciū ī aliquo exercuisse videtur. Angelorū deniq̄
quorū p̄priū officiū est ministrare, bene cōgruit
ei, que officiosa charitate & dulci societate mise-
ris affectū ministravit cōpassiōis, p̄cōribus sub-
sidiū orōnis, negligētibus admonitiōē corre-
ctionis, ignorātibus verbū instructionis. De is-
tis maxima illi erat cura, ita qđ nūq̄ ī tātū pos-
set occupari, qñ eas quottidie singulas visiteret
& siquid vellēt, sollicite iterrogaret. Propriis ēt

manibus eis miserium exhibens tam ad recreandum quam ad pausandum & infirmitate & infirmitate adhuc se ad infirmas portari faciebat, & aliquando non potens loqui qui gustu & nutibus tam fidelissimum eis predebat compassionis affectum, ut plurimas ad fletum commoveret. Ad quolibet vilia opera & maxime ad communes labores sororibus se frequenter sociabat, quandoque prima imo sola laborabat, quousque subditas induxit vel magis exemplo aut blandis verbis ad se iuvandum allexit. Ipsa est more archaegeloni, multorum internumcia ad deum fuit & eorum pia ad ipsum iterumatrix. Virtutibus quoque assimilabatur, quia virtutum omnium preclarum fuit exemplar. Inter potestates est non immerito reputabatur, cui omnipotens maiestas se toties in potestate dedit, & que super demones tam potens effecta est, quod ipsi cuidam alteri persone per vim conquesti sunt dicentes, quod eius meritis & oratione quotidie anime fidelium a potestate eorum tolleretur. Cum principibus est in re obtemperat locum, que velut princeps militie cum sorore sua venerabili domina abbatis omnia monasterii tam interiora quam exteriora sapientissime & ordinatissime gubernabat. Dominationibus insuper non incongrue sociatur, quia domina affectum & actum suorum fuisse probat. Dominebat siquidem cordi suo omni custodia illud servando. Dominebat opibus suis ipsa pro deo exercendo. Ipsa est gratissimus & delitiosissimus dei thronus per severissimam & mundissimam mentem suam digna potestatem, que dei gloria plena omnibus a se querentibus, quam vivere

& se regere deberēt, quasi ex ore dei i ea sedētis, qđ
facere deberent, iudicabat. Cherubin quoq; simi
lat, que totiēs ipsi fonti sapiētie imersa & lumi
nis abyssum penetrās, velut sol resulgēs i tēplo
dei sciētia & doctrina oēs ad se veniētes illumia
uit. Sicut enī ipsa nobis retulit super psalmos, &
quicquid cātabat siue legebat, sepe spālē intello
ctū dñs sibi dabat, & que ante nō cogitauerat, i
tellexit. Similr seraphin cōueniētissime & dignif
sime hec virgo angelica equabatur, q̄ ipi amor
ri, qđ deus est, totiēs imediate vnita eiusq; igneo
cordi tā amantissime ipressa vnus cū eo ignitus
spīritus est effecta. Valde nanq; gratiosa erat in
loquēdo de deo maxime de charitate, & tā fernē
ter loquebatur, vt audiētes valde attēderēt. Vn
de cōgrue de ipsa dici pōt, qđ verba eius cū ver
bis helye, quasi facula ardebāt. Vnde feruentissi
ma fuit i charitate & deuotione ad deū, sūma ē
pietate & sollicitudine ad pximā, prima i humi
litate & afflictione ad se ipsam. Tranquillissime
mētis extitit, & tā liberū & exoccupatū cor a cu
ris tēpore ofonis habebat, vt multotiēs ab ofo
ne ad fenestrā vocata siue ad alia negotia, statū,
vt rediit, eadē puritatē deuotionis, quā i ofone
habuerat, reinuenit. In ifirmitate sua ita miris
& benigna erat, & tā hilaris & patiens ad oīa, vt
oēs ad se veniētes & sibi ministrātes letas reddo
ret & iucundas, & oēs angeli nō cessabant p ip
sius patiētia tñm collaudare. Nūq̄ ē sic malevra

luit, quin fieret alacrior ac si nil pateretur, cū ali-
quē sermonē vel ēt verbū de deo audiret, nunq̄ i-
ueniebat ociosa. Aut erat semp vtiliter māibus
operās aut orās, aut docēs aut legens. Hec pau-
ca de laude conuersationis eius descripsimus di-
gnū indicātes eā coeḡri oībus sc̄tis, quibus ēt in
terris tā familiarissime sociata erat, vt contū pre-
sentia frēq̄ntissime specialit̄ i festis frueretur. Sed
nulli absurdū videatur, si nostri tēporis, i quos
fines seculorū, imo feces oīum vitiorū & tedia
oīum bonorū deuenērūt, vnū oībus coequaui-
mus sc̄is. Cū bt̄s Gregorius, sup ezechielem di-
cat, qđ deus de die i diē maiori cognitione illu-
strate, & secreta sua eis amplius reuelare dignat̄,
& p̄cessu t̄pis sc̄iam sp̄ialit̄ augeri, introducēs
auctoritatē danielis p̄phete de vltimo t̄pe dicētis,
p̄trāsibūt plurimi & multiplex erit sciētia, dicit
ēt sic. Moyses plus q̄ Abrahā, p̄phete plus quā
Moyses, apostoli plus p̄pheris cognouerunt, si-
cut & dauid de se testatur dicēs. Sup oēs docētes
me & super senes intellexi. Legitur ēt in vitas pa-
trū, qđ sc̄i patres de vltima generatione p̄pheta-
bāt dicētes. Hoīes tunc tēporis fore negligētes.
Sed ramen qui inter eos perfecti fuerunt, super
nos & patres nostros quales habemus meliores
erunt. Deo gratias.

Oratio beate Methildis.

Benedicam dñm patrem oīpotētem in oī
tēpore, semper laus eius in ore meo. In

dño nostro yhu xpo filio eius laudabit aia mea,
audiat masueti & letetur. Magnificate mecu do
minu nostrum spum sanctum, & exaltemus no
men eius in idipsum, alleluia. Sit nome dni no
stri yhu xpi benedictum & nomen gloriose vir
ginis Marie matris eius & nomina omniu san
ctoru in eternum & ultra, alleluia. Benedic ani
ma mea deo patri & filio eius yhu xpo & spiritui
sancto & oia, que intra me sunt, nomini sancto
eius. Benedic aia mea sanctissime trinitati vni
deo & noli obliuisci omnes retributiones eius.
Benedicat tibi aia mea yhu xpe rex bone domi
ne deus meus magnificatus es vehemeter. Co
fessionē & decorem super celu & terram induisti
amictus lumine sicut vestimeto. Benedicamus
patrem & filium eius yhm xpm cum sancto spi
ritu, trinum vnum verum & solu deum omni
potentem in celo & in terra, laudemus & super
exaltemus eum in secula, alleluia. Benedictus es
domine pater domini yhu xpi in throno regna
tui, qui intueris abissos & sedes super cheru
bin, & laudabilis es nimis. Benedictus es domi
ne pater domini nostri yhu xpi in firmamento
celi, qui fecisti celum & terram mare & omnia,
que i eis sunt, & superlaudabilis & gloriosus &
superexaltatus i secula, all'a all'a all'a, amen.

Explicit Liber Gr̃e Sp̃ialis Visionu ac Reue
lationu Beate Methuldis Virginis Monialis.

V amuis oīa, que redēptor nŕ vsq̄
ī futurū iudiciū erat acturus, que
olim a pphetis p̄nunciata atq̄ cō-
scripta forēt, ī cūctis tamē magna-
libus suis, que p̄ nostra salute opa-
ri dignatus est, veridicos ac scōs nobis adhibuit
testes, qui ea que viderāt, fideli p̄culdubio stilo
nobis notificarēt. Sicut itaq̄ eorū, que gessit in
terris testes hēmus sc̄tōs euāgelistas, qui licet de
plurimis pauca perstrinxerint. Vno ipsorū di-
cente. Quia multa quidē & alia signa fecit dñs
ȳhus in cōspectu discipulorū suorū, q̄ nō sunt
scripta, nobis, p̄ sp̄m sc̄m scriptitare conati
sunt, q̄ta ad eternā nāciscēdā vitam credētibus
sufficere possunt, ita quoq̄ eorū, q̄ ī inferno potē-
ter effecit, sc̄tōs hēmus testes Charinū & Leu-
itiū, filios .s. iusti Symeonis sacerdotis, qui eūdē
xpm ī tēplo presentatū suscepit, qui in die mor-
tis ip̄ius saluatoris cū plurimis sc̄is surrexerunt.
Quiq̄ a sacerdotibus tremebundis in ȳhu noīe
adiurati, diuine misericordie magnalia, que illū
apud tartara egisse p̄sentialiter cōspexerāt, eo cō-
cedēte parili sermone singilatim scripserūt. Qui-
bus p̄fecto oī hesitatiōe sumota, itegerrima est
adhibenda fides, vrpote qui ex illa innumerabili
scōrum multitudine sunt, quā ab inferis salua-
tor extraxit, nil preter ista loqui permisi. Et ma-

xime cū cuncta, que recitantur pphetarū vaticī
 nis esse predicta. Porro passionē illius ac resurre
 ctionē, ad celumq; ascensionē, beatus ē Nichode
 mus, q cū Ioseph ipm dñm yhm sepelire merue
 rat, hebraice descripsit. Qui & si quedam pferat
 que euāgeliste nō ponunt, nihilominus tamen
 oī credulitate sunt amplectēda. Quia cū esset iu
 deorū princeps, presentior semp atq; impertenti
 tus oībus iterfuerat, quecūq; de dño nostro yhu
 xpo acciderāt. Absit itaq; a fidelitū mēte, vt tātus
 veritatis discipulus dudū ab ipsa sublimiter per
 fecteq; instructus de eadē veritate loquens exti
 metur nisi verum dicere potuisse.

A Cū est i anno octauo decimo iperii tibe
 riū Cesaris iperatoris romanorū, & Hero
 dis filii Herodis regis galilee, anno .xix.
 principatus eius. viii. Kal. aprilis. qd est. xxv. mē
 sis martii, cōsolatus Ruffi ruuelliōis. anno .iiii.
 secunda olimpiadis sub p̄cipatu sacerdotū an
 ne & cayphe, qñ post crucē & passionē dñi yhu
 hystoriatas ē Nichodemus acta a p̄cipibus sa
 cerdotū & reliquis iudeis, mādauit ipse Nicho
 demus litteris hebraicis ita.

Incipit Euāgelium sancti Nichodemi.

Nna & Cayphas & Sonna, Da
 than, Gamahel, Iudas, Leui, Ne
 psalum, Alexāder, Sirus & reliqui
 iudeorū venerunt ad Pilatum ad
 uersus yhm accusantes eī in mul
 tis accusatiōibus

tis accusationibus malis dicentes. Istum yhm
inuenimus Ioseph fabri filium de maria natū
& modo se dicit esse filium dei & regē, & nō so-
lum hoc, sed & sabbatum violat & paternā legē
nostrā vult dissoluere. Dixit Pilatus, q̄ sunt, que
agit & vult soluere? Dixerūt ei iudei legē hēmus
in sabbato nō curare aliquē, iste autē claudos &
surdos, curuos & paliticos, cecos, leprosos, & de-
moniacos malis artibus curauit in sabbato, di-
xit eis pilatus. Quare malorū operū ē actor? Di-
xerūt ei, maleficus ē, & ī beelzebub eiicit dēmōia,
& oīa ei subdita sunt. Pilatus dixit. Istud non
est in spū imundo eiiciēdi dēmōia, sed in dei vir-
tute, dixerūt Iudei pilato. Rogamus magnitu-
dinem vestrā, vt eum iubeatis astare antē tribu-
nal vestrū, & audiatis eū. Aduocās autē Pilatus
cursorē dixit ei, cū moderatiōe adducatur yhs.
Exiēs vero cursor & agnoscēs adorauit, & facia-
lem iuolutorū, quē tenebat cursor in manu sua
expandit in terra dicēs, dñe sup hoc ambula, in-
gredere, qa p̄ses vocat te, vidētes autē iudei, qđ fe-
cit cursor, exclamauerūt ad pilatū dicētes. Qua-
re nō sub voce p̄conis iussisti eū introire p̄pter
cursorē? Cursor enī videns illū, adorauit illū, &
facialē, quē tenebat in manu sua, expādīt añ eū
in terra & dixit ei dñe clamat te p̄ses. Aduocās
autē pilatus cursorē dixit ei. Quare hoc fecisti?
Dixit ei cursor, qñ misisti me hierosolimā ad ale-
xandrū, vidi yhm sedētē sup asinū & pueri hebreo-

S

rum clamabāt ramos palmarū tenētes in manib^{us} suis. Alii autē sternebāt vestimēta sua dicentes. Salua q̄ es i excelsis, bñdictus, q̄ venit in nōmine dñi, clamauerūt iudei aduersus cursorem dicētes. Pueri qdē hebreorū hebraice clamabāt; vñ tibi cū sis grecus hebraice? Dixit eis cursor. Interrogauī quēdā iudeorū & dixi, quid est q̄ clamāt hebraice? Et ille mihi discreuit. Dixit iudeis pilat⁹. Quō autē clamabāt hebraice? Dicūt ei. O sanna, dixit eis pilatus. O sanna quō interpretat⁹ dicūt ei. O dñe saluū me fac, seu o dñe salua. Dixit eis pilatus, vos autē attestamini voces quas pueri dixerūt, quid peccauit cursor? & tacerūt. Dixit p̄ses cursori. Exi, & quo vis ordine introduc eū, exiēs autē cursor fecit sicut & priori scemate, & dixit ad yhm, dñe īgredere, vocat te p̄ses. Ingressus est autē yhs, & signiferis ferentibus signa, curuata sunt capita signorū ex se, & adorauerūt yhm. Vidētes autē iudei signa, quō curuata sūt capita eorū & adorauerūt yhm magis clamauerūt aduersus signiferos. Pilat⁹ vero dixit ad iudeos. Non laudatis, q̄ ex se curuata sunt signorū capita & adorauerūt yhm, sed clamatis aduersus signiferos, q̄ ipsi curuauerūt & adorauerūt. Dixerūt iudei ad pilatū, nos vidim⁹ quō se īclinauerūt signiferi & adorauerūt yhm. Adnocās vero p̄ses signiferos, dixit eis, quare sic fecistis? Dixerūt pilato. Nos viri pagāi sum⁹ & tēplorū serui, quō habuimus adorare eū! Et

enī tenētibz nobis, signa curuauerūt se & adora-
uerūt. Dixit pilatus ad archisynagogas & se-
niores plebis ipsorū. Eligite vos viros potentes
& fortes, & ipsi cōtinēt signa & videamus si ea
se curuētur. Accipiētes ergo seniores iudeorum
viros fortissimos & potentes, senos & senos, q̄
cōtineāt signa. Et steterūt ante conspectū p̄sidis.
Dixit Pilatus cursori. Exi cū ȳhu foras p̄torii;
& iromitte eū iterū, quali vis ordine. Et exiit fo-
ras p̄torii ȳhs & cursor. Et aduocās pilatus eos
q̄ tenebāt signa priores, iurauit eis p̄ salutē celsa-
tis, quia si flexeritis signa ingrediēte illo, p̄cidā ca-
pita vestra. Et iussit p̄ses ȳhm ingredi sc̄do. Et fe-
cit cursor eodē sc̄mate sicut prius & multū des-
catus est ȳhm, vt̄ superascēderet & ambularet su-
per facialē suū, & sup̄ambulanit & ingressus est.
Introēte illo curuauerūt se ex se signa, & adora-
uerūt ȳhm. Pilatus vero vidēs, timor apprehen-
dit eū, & cepit exurgere de sede sua, eo cogitāte
surrexit matrōa ipsius pilati p̄cula nocte, & misit
ad eū dicēs. Nihil tibi & hoī isti iusto, multa enī
passus sum p̄pter eū hac nocte. Respōderūt iudei
& dixerūt pilato. Nūq̄d nō diximus, qm̄ malefē
eius est, et somnū imisit ipse ad vxorē tuā. Pila-
tus aut̄ aduocās ȳhm dixit. Nō audis qd̄ isti ad-
uersum te testatur? & nihil dicis? Ȳhs respōdit, si
nō haberēt potestātē, nō loquerētur, qm̄ vnus
q̄sq̄ potestātē habet ore suo loq̄ bonū & malū
ipsi videbūt. Respondētes aut̄ seniores iudeorū

dixerūt ad yhm. Quid nos videbimus? Primi-
q̄ ex fornicatiōe natus es. Scdo q̄ generatio tua
in Bethleē & ifantiū interfectio facta est. Tercio
q̄ pater tuus & mater tua fugerūt in egypto,
p̄pterea q̄ nō habuerūt fiduciā in populo. Di-
xerūt q̄dā de astatibus bēigni ex iudeis. Nos nō
dicimus etiā cē ex fornicatiōe, sed scimus, qm̄ de
spōsata ē maria Ioseph & nō ē natus de fornicatiōe.
Dixit pilatus ad iudeos, q̄ dixerūt etiā esse ex
fornicatione. Hic sermo vester nō est verus, quo-
niā despōsatio facta est, sicut ipsi dicunt ex gē-
te vestra. Dixerunt pilato anna & cayphas, oīa
multitudo clamat, qm̄ ex fornicatiōe natus sit
& maleficus sit, isti autē p̄seliti sunt & discipuli
eius, aduocās vero pilatus annā & cayphā, di-
xit eis, q̄ sunt p̄seliti. Dixerūt ei, paganorū filii
sunt & nūc facti sunt iudei, q̄ p̄ixerūt nō ē natus
ex fornicatiōe. Dixerūt Lazar, Astatēus, Antoni-
nus, Iacob, Zaras, Samuel, Ysaac, Finces, Cri-
spus, Agrippa, Ammes, & Iudas. Nos p̄seliti
nō sumus nati, sed filii iudeorū sumus, & verita-
tē loquimur, & enim iter despōsalia marie iterfui-
mus, alloquēs vero pilatus duodecī viros, qui
hoc dixerūt dixit eis. Adiuro vos p̄ salutē Cesa-
ris, si vera dixistis, quia nō est natus ex fornicatiōe.
Dixerūt pilato, legē hēmus nō iurare, dēiq̄
q̄a p̄cni est, ipsi iuret p̄ salutē Cesaris, q̄a nō est
sicut diximus, & rei sumus mortis. Dixit anna
& Cayphas ad pilatū, duodecī istis credis, qm̄

nō est natus de fornicatiōe & maleficus nō est;
& se ipsum esse filiū dei & regē non creditur. Iu-
bēs igitur Pilatus oēm populū exire foras, abs-
q. xii. viris, q. dixerūt, q. nō ex fornicatiōe natus ē
instit. segregari semoti. Et dixit eis pilatus. Qua-
rōne volūt eū occidere? R. s. derunt. Z. eū, qm̄ sab-
bato curat, dixit eis pilatus, de bono ope volūt
eū occidere? Dixerūt ei, ēt dñe. Pilatus furore re-
pletus exiit foras pretoriū, & dixit eis. Testē hęc
solē, qm̄ nō inveni vnā culpā in hoīe isto. Respō-
derunt iudei & dixerunt p̄sidi, si nō esset iste ma-
leficus, non tradidissēmus tibi. Dixit eis pilatus
Tollite eū, & secūdū legē vestrā iudicatt eū. Di-
xerūt iudei pilato, nobis neminē licet occidere.
Dixit Pilatus iudeis. Vobis nō dixit deus, non
occides, sed mihi. Ingressus iterū pilatus in p̄to-
riū, vocauit ȳm solū & dixit ad eū. Tu es rex iu-
deorū? R. s. dens ȳhs pilato ait. A remetipso hoc
dicis, aut alii tibi dixerunt de me. Pilatus dixit
Nūqd ego iudens sum, gēs tua & p̄ncipes faceret
dotū tradiderunt te mihi, qd fecisti? R. s. dit ȳhs
& dixit. Regnū meū nō ē de hoc mūdo, si ex hoc
mūdo eēt regnū meū, mīstri mei, vt nō tradere
resisterēt, & nō traditus eēm iudeis, nūc vero re-
gnū meū nō est hīc. Dixit ei pilatus. Ergo rex es
tu? R. s. dit ȳhs; tu dicis qm̄ rex sū. Iterū, dixit ȳhs
pilato. Ego ī hoc natus sum & ī hoc veni, vt te-
stimoniū phibeā veritati, & oīs q. est ex veritate
audit vocē meā. Dixit ei Pilatus, qd est veritas?

S. iiii.

Dixit yhs Pilato. Veritas de celo ē. Dixit ei Pila-
tus, ī terris nō est veritas! Dixit yhs Pilato. Intē-
de veritatē dicētis ī terris, quō iudicat ab his, q̄
habēt potētē ī terris? Reliquēs Pilatus yhm ī p̄to-
rio, exiit ad iudeos & dixit eis. Ego nec vnā cām
iueni eū. Dixerūt iudei, iste dixit, possū tēplū istū
dissoluerē & in triduo excitare illud. Dixit eis pi-
latus. Quale tēplū? dixerūt iudei. Quod edifica-
uit Salomō, ī q̄dragita & sex ānis fabricatū est,
& iste dixit se posse dissoluerē & reedificat illud
in tribus diebus. Et iterū dixit eis Pilatus. Inno-
cēs sum ego a sanguine hoīs istius, dixerūt iudei.
Sāguis eius sup nos & sup filios nostros. Ad-
uocās Pilatus seniores & sacerdotes & leuitas, di-
xit eis discrete. Nolite sic facere, nihil ī eū dignū
mortē iueni de curatione & violatione sabbati.
Dixerūt sacerdotes & seniores & leuite Pilato.
Cesarē si quis blasphemauerit dignus ē morte.
Iste autē aduersus eū blasphemauit, iussit vero
p̄ses iudeos exire de p̄torio, & aduocās yhm di-
xit ei, quid faciā tibi? Dixit yhs pilato. Sicut da-
tū est, dixit pilatus, quō datū ē? Dixit yhs. Moy-
ses & p̄phete p̄oonizati sunt de passiōe ista & de
resurrectiōe mea. Audiētes iudei dixerūt pilato.
quid amplius vis blasphemiam istius audire?
Dixit pilatus iudeis. Si iste sermo blasphemia ē.
tollite eū vos & ducite ad vestrā synagogā, & se-
cūdū legē vestrā iudicate eū. Dixerūt iudei pilato.
Lex nostra cōtinet, q̄ si hō hōi peccauerit, di-

gnus est accipe quadragenas vna minus, qui
vero in deū blasphemauerit, lapidari. Dixit eis
pilatus. Si iste hō blasphemauit, tollite eū vos,
& scdm legē vestrā iudicate eū. Dixerūt iudei pi-
lato. Nos volumus, vt crucifigatur. Dixit pila-
tus, nō est bonū. Intuitus vero preses populū
circūstantē iudeorū, vidit plurimos lachrymā-
tes iudeorū, & dixit. Non oīs multitudo vult eū
mori, dixerūt seniores ad pilatū. Ideo venimus
vniuersa multitudo, vt moriatur, dixit pilatus
ad iudeos. Quid vt moriat fecit, respōderūt, qd
dixit seipsum filiū dei esse & regē. Nichodemus
autē qdā vir iudeus stetit ante p̄sidē & dixit. Ro-
go misericors, iube dicere paucos sermones, di-
xitei pilatus, dic. Nichodemus dixit, ego dixi
senioribus, sacerdotibus, leuitis & oī multitudi-
ni iudeorū i sinagoga. Quid q̄ritis cū hoīe isto?
hō iste multa signa fecit & gloriosa, qualia nul-
lus fecit, nec facit, dimittite illū, & nolite ei ali-
qd facere mali. Si ex deo sunt, stabūt signa ista, si
ex hoībus, dissoluentur, quia & Moyses missus
a deo in egyptū fecit signa, q̄ dixit ei facere de-
us añ Pharaonē regē egypti, & erāt ibi curātes
medici iānes & mābres, & fecerūt ipsi signa, q̄
fecit Moyses, sed nō oīa & habuerūt eos egypti
sicut deos. Et qm̄ signa q̄ fecerūt, nō erāt ex deo,
perierūt ipsi & q̄ crediderūt eis. Et nūc dimittite
hoīem istū, nō enī est dignus morte. Dixerūt ni-
chodemo. Tu discipulus eius es factus, & ver-

bū p ipso loqris. Dixit ad eos Nichodemus. Nūqđ & p̄les discipulus eius est? q̄ verbū pro ipso facit. Nūqđ nō cōstituit eū cesar sup dignitatē istā? erāt vero iudei fremētes & stridētes dētribus sup Nichodemū, dicētes ei. Veritatē ipsius accipias & portione eū ipso, dixit Nichodemus. Amē, accipiā sicut dixistis, ex iudeis qđā exhibēs rogabat presidem, vt verbū diceret, dixit ei p̄ses. Quod vis dicere dic, & dixit. Ego triginta octo annis iacebā in lecto & quottidie periculo & parturitiōe dolorū, & veniēte ȳhu multi demoniaci & diuersis infirmitatibus detēti curati sunt ab eo, & qđā iuvenes portauerūt me in lecto & duxerunt me ad eum, & vidēs ȳhs miseratus est mei & dixit surge & tolle grabatū tuū & ambula, & sine mora sanatus sum & tuli grabatū meū & ambulauī. Dixerūt iudei pilato. Interroga eū, q̄lis dies fuit, quo curatus est. Qui sanatus ē, dixit, sabbatū. Dixerūt iudei Pilato. Nōnesic diximus, qđ sabbato curat & d̄mōia eiicit? Et alius qđā iudeus exiliens dixit. Cecus natus sum, vocē audiebā & neminē videbā, & trāseſſite ȳhu clamauī voce magna dicēs. Misere me fili david, & miseratus ē mihi, & posuit manus sup oculos meos, & vidi statī. Alius iudeus exiliēs dixit, curuus erā & crexit me verbo. Itē alius exiliēs dixit, leprosus erā & mūdauit me verbo. Et mulier qđā noīe verōica dixit, in fluxu sanguis erā duodecī ānis, & tetigi s̄mbriā vestimēti eius.

& stetit fluxus sanguinis mei: Dixerunt iudei pilato
legē habemus mulierē ī testimōium nō veniro
Et alii quidā ex multitudine iudeorū & mulie
rū clamauerunt dicētes. Iste homo ppheta est.
demonia ei subiecta sunt. Dixit Pilatus, quare
& doctoribus vestris nō sunt subiecta? dixerūt,
nescimus. Alii autē dixerunt Pilato, quia Lazarū
mortuū suscitauit post tridū de monumento.
Audiēs ista tremefactus preses dixit ad multitu
dinē iudeorū. Quid vultis effūdere sāguinē ino
cētē? & cōuocās Pilatus Nichodemū & duode
cī viros, q̄ dixerūt, qm̄ nō est natus ex fornicatio
ne, dixit ad eos. Quid faciā, qm̄ seditio fit ī po
pulo? Dixerūt ei, Nos nescimus, ipi videant. Ite
rū pilatus cōuocās oēm multitudinē iudeorū di
xit eis. Scitis q̄a cōsuetudo est p̄ dies azimorū, vt
dimittā vobis vinctū vnū. habeo enī vinctū is
gnē ī carcere homicidā, q̄ dicit barrabas, in yhu
nullā culpā inuenio, quē vultis vt dimittā vo
bis? Clamauerūt iudei dicētes barrabā. dixit eis
Pilatus. Quid ergo faciemus de yhu, q̄ dī xp̄s?
Dixerūt oēs, crucifigat. Iterū dixerūt iudei. Non
es amicus Cesaris, si hūc dimittis, q̄a dixit se fi
liū dei & regē, forse vis hūc esse regē? Tunc reple
tus Pilatus furore, dixit ad eos. Sēper gēs vestra
seditiosa fuit, & q̄ p̄ vobis fuerunt, cōtrarii illis
fuiſtis. Rñdenūt iudei. Qui sunt p̄ nobis? Dixit
Pilatus. Deus vſ, qui eruit vos de dura seruitute
egyptiorū, & eduxit vos de egypto, & p̄ mare rē

brū duxit vos sicut p aridā terrā, & i heremo cibavit vos manna & coturnicibus, & eduxit vobis de petra aquā, & potavit vos, & legē dedit vobis. Et i oibus irritates dñm vestrū q̄sistis vobis vitulū fusilē deū, & exacerbastis deū vestrū, & voluit vos occidere & deprecatus est Moyse, vt nō moreremī, & nūc dicitis, q̄a ego regē odio? Surgēs at Pilatus de tribunali voluit exire foras. clamauerūt aut iudei & dixerūt ei. Regē scimus Cesarē nō yhm. Nā & magi munera obtulerūt, atq̄ diēs aut Herodes a magis, q̄a rex natus ē, voluit occidere eū. Hoc aut cognito, p̄ eius Ioseph tulit eū & matrē eius & fugerūt i egyptū. Iratus aut herodes pdidit oēs ifantes, q̄ nati sunt i Bethleē. Audiēs Pilatus verba hec timuit, & facto silētio in populo, clamās dixit. Ergo hic est, quē querebat herodes? Dixerūt ei, hic est. Accipiēs aut Pilatus aquā lauit manus suas corā populo dicens. Innocēs sum a sanguine iusti huius, vos videtis. Et m̄derunt iudei dicētes. Sāguis eius super nos & sup filios nostros. tūc iussit Pilatus aduci yhm ante tribunal suū, vbi sedebat, & p̄secutus est his verbis dicēs sētētiā aduersus yhm. Genuus tuū pbavit te, vt regē, p̄pterea p̄cipio te primū flagellari scdm statuta priorū principū, deinde p̄cepit eū eleuari in cruce in eo loco, vbi tētus ē, & duo maligni cū eo, quorū noīa sunt hec. Dismas & gestas. Exiit igitur yhs de pretorio & duo latrōes cū eo. Et cū iussēt ad locū, expoliave

runt eū vestimētis suis & p̄cinxerunt linteos & coronā de spinis posuerunt sup̄ caput eius. Similiter & duos latrones suspēderunt cū eo, Dismam a dextris eius, & Gestam a sinistris illius. Yhs vero dixit, Pater parce & dimitte illis, nesciunt enī quid faciunt, & diuiserunt sibi vestimēta eius, & steterunt populi. Irridebāt autē eum principes senioresq; & iudices eorū iter semetip̄sos dicentes. Alios saluos fecit, se ip̄m saluet. Si filius dei est, descēdat nunc de cruce. Deludebāt quoq; eū milites, & accedētes acetū & fel offerebant ei bibere dicētes. Si tu es rex iudeorū libera te ip̄m. Accipies autē lōginus miles lāceā, aperuit latus eius & exiit de latere eius sanguis & aqua. Iussit autē preses p̄ sequētia titulū scribi, litteris hebraicis, grecis & latinis, scđm qđ dixerunt iudei, Hic est rex iudeorū. Vnus autē ex his latronibus, q̄ appēserāt noīe gestas, dixit ei. Si tu es xp̄s, libera te & nos. R̄ndēs autē dismas, cōturbauit eū dicēs. Nō times & tu deū, qui in hoc iudicio es? Nos autē iuste & digne ea, que gessimus, recipimus, hic autē nihil mali fecit, & postquā cōturbauit fociū, dixit ad Yhm. Memēto mei, dñe dū veneris ī regnū tuū. R̄ndens autē Yhs dixit ei. Amē dico tibi hodie mecum eris ī paradiso. Erat autē quasi hora sexta diei, & tenebre facte sunt sup̄ vniuersam terrā vsq; ī horā nonā. Sole autē obscurato, ecce velū tēpli scissum est in duas partes a summo vsq; deorsum, & exclamauit Yhs voce magna dicēs, Vra

al, Heloe, fritole, qđ interpretatur. In manus tuas
dñe cōmēdo sp̄m meū. Et hec dicēs emisit sp̄m.
Vidēs autē cēturio quefacta sunt, gl̄ificauit deū
dicēs. Quia hic hō iustus erat, & oēs populi cir-
cūstātes turbati ad spectaculū cōsiderātes, que
facta sunt, percutientes pectora sua reuerteban-
tur. Cēturio autē retulit p̄sidi, que facta sunt. Au-
diēs autē preles cōtristatus est nimis, & nō mādu-
cauerūt neq; biberunt in illa die. cōuocās autē
pilatus iudeos dixit eis. Vidistis quefacta sunt?
Respōderunt p̄sidi. Eclipsis facta est solis secū-
dū cōsuetudinē, stabāt autē oēs noti eius a lōge,
& mulieres, que eū secute erāt a galilea videntes
hec oīa. Et ecce vir quidā noīe Ioseph adiens cu-
riā, vir bonus & iustus, hic nō fuit cōsentīēs vo-
luntatibus & accusationibus iudeorū ab atima-
thia ciuitate iudee, & ip̄e expectās erat regnum
dei. Hic rogauit Pilatū & petiit corpus yhu. Et
deponēs eū de cruce, iuoluit ī syndone munda,
& posuit eū monumēto suo nouo, ī quo nullus
positus fuerat. Audiētes autē iudei quia corpus
yhu petierat Ioseph, querebant eū & illos. xii. vi-
ros, qui dixerunt, q̄ yhs nō est natus de formica-
tiōe & Nichodemū & alios multos, qui steterāt
corā Pilato p̄ yhu & opera eius bona manifesta-
uerāt. Oībus autē se occultātib; solus Nichode-
mus ostēdit se illis, quia princeps iudeorū erat,
& dixit eis. Quomodo igressi estis synagogā? Re-
spōderunt ei, & tu quomodo igressus es synago-

gū, qui cōfentiēs xp̄o eras? Pats illius tecū sit I fu-
turo seculo. R̄ndit Nichodemus. amē. amē. amē.
Similiter Ioseph oñdēs se dixit eis. Quare cōtri-
stati estis aduersum me? quia petii a Pilato cor-
pus yhu. Ecce posui eū monumētū meū & inuol-
ui eū i syndone munda & apposui lapidē ad ho-
stiiū spelunce. Nō bene egistis aduersus iustū, &
nō cogitastis, qđ eū iniuste crucifixeritis, sed &
hūcāstis eū. Hec audiētes iudices, apprehēderūt
Ioseph, & iusserunt eū custodiri ante diē sabbat-
totū, & dixerunt ei. Agnosce quia hora nō petit
aliquid agere aduersum te, quia sabbatū illucescit.
Scimus autē quia sepultura dignus eris, sed dabi-
mus carnes tuas volatilibus celi & bestiis terre.
Respōdit Ioseph. Iste sermo similis est Golie su-
perbo, q̄ ip̄obrouit deo vero aduersus sc̄m da-
uid. Dixit autē deus p̄ pphetā. Mihi vindictā &
ego retribuā. Et astrictus corde pilatus dixit. La-
ui manus meas corā solē dicēs. Mundus sum a
sanguine iusti huius, vos videbitis, & respōden-
tes dixistis. Sāguis eius sup nos & sup filios no-
stros. Et nunc timeo nequā veniat ira dei sup vos
& super filios vestros, sicut dixistis. Audiētes autē
iudei sermones istos exacerbati sunt aīo nimis,
& apprehēdētes Ioseph tenuerūt eū, & ieluserūt
eū i cubiculo, vbi nō erat fenestra, & signauerūt
hostiū cubilis sup clauē Anna & Gayphas, &
custodes posuerūt, & cōciliū fecerūt cū sacerdo-
tibus & leuitis, vt cōgregarētur oēs post diē sab-

bati. Et cogitauerunt qua morte occiderent Ioseph. Hoc facto congregati fuerunt principes Anna & Cayphas presentari Ioseph. Et aperiētes signa & clauē hostiū, nō iuenerunt Ioseph. Hec audiētes oīs congregatio admirātes obstupuerunt, quia signatū iuenerunt hostiū & clauē cū cubili. Admirātibus autē, ecce quādam de custodibus, qui sepulchrū custodierāt intrās synagogā dixit. Quia nobis custodiētibus monumentū yhu, facta est tremotio, & vidimus angelū dei, quomodo reuoluit lapidē monumēti, & sedit super eū. Aspectus autē eius, sicut fulgur erat, vestimenta sicut nix, & p̄ timore eius facti sumus sicut mortui. Et vidimus angelū dicēte mulieribus, que uenerāt ad sepulchrū yhu. Nolite timef, scio quia yhu queritis, qui crucifixus est. Hic resurrexit, sicut p̄ dixit. Venite & uidete locū, ubi positus fuit, & cito eūtes dicite discipulis eius, quia surrexit a mortuis, & precedet uos in galileā, ibi eū uidebitis, ecce p̄dixi uobis. Et cōnocātes iudei milites oīs qui custodierūt sepulchrū yhu, dixerūt eis. Quae sunt mulieres ille, ad quas angelus locutus est & quae eas nō tenuistis? Respōdētes milites dixerunt. Mulieres nescimus, que fuerunt, & nos uō mortui facti sumus p̄ timore angeli, & quomodo potuimus eas tenere? Dixerūt eis iudei. Vinit dñs, quia nō credimus uobis. respōdentes milites dixerunt iudeis. Tāta miracula faciēte yhu uidistis & audistis & non ei creditis, quomōdo no

bis credituri estis? Bene quod dixistis, vivit dominus,
& vere vivit ipse dominus, quem vos crucifixistis. Nos
audiuimus, quia Ioseph sepeliuit corpus Iesu,
propterea inclusistis in cubiculum super clavem signa-
tes hostium & aperiētes non invenistis eum. Date ergo
vos Ioseph, quem in cubiculo custodistis, & nos da-
bimus Iesum, quem in sepulchro custodiimus. Respon-
dentes iudei dixerunt. Ioseph nos dabimus, date
vos Iesum. Ioseph enim in civitate abaremathia
est. Respondentes milites dixerunt. Si Ioseph in are-
mathia est, & Iesus in galilea est, sicut audiuimus
ab angelo dicente mulieribus. Hec audiētes iudei
timuerunt dicentes ad semetipsos. Nequando au-
diatur isti, & omnes credant in Iesum, & congregantes
pecuniam multam dederunt militibus dicentes. Dicite
re, quia nobis dormientibus venerunt discipuli
Iesu nocte & furati sunt corpus eius. Et si hoc au-
ditum fuerit a Pilato, nos satisfaciemus ei pro vo-
bis, & securos vos faciemus. Milites autem accipie-
tes pecuniam sic dixerunt, & a iudeis moniti sunt,
& difamati sunt omnibus sermones eorum. Quidam
autem sacerdos nomine finees, & adda presceptor & qui-
dam leuita nomine Ageus, isti tres venerunt de galilea
in hierosolimam, & dixerunt principibus sacerdotum &
omnibus in synagoga, quia Iesum, quem crucifixistis
vidimus cum discipulis suis, loquentem & sedentem
in medio eorum in monte oliueti & dicentem eis euntes
per omnem mundum predicare omnibus gentibus, baptizan-
tes eas in nomine patris & filii & spiritus sancti. Et qui credi-

derit & baptizatus fuerit, saluus erit. Et cū hec locutus fuisset discipulis suis, vidimus eū ascēdēte i oclū. Hec audientes p̄ncipes sacerdotum & seniores & levites, dixerunt illis tribus viris. Date gloriā deo israel, date & cōfessionē, si hec vere vidistis & audistis? Respōdētes dixerūt. Vivit dñs deus patrū nostrorū, deus Abrahā deus Isaac deus Iacob, quia vere audiimus eū loquētem cū discipulis suis, & vidimus eū ascēdēte i oclū sicut diximus. Et dixerunt, si verba, que audiimus a yhu, & qđ vidimus eū ascēdēte in celū, taceamus, p̄cūm habemus. Statim exurgētes p̄ncipes sacerdotū & tenētes legē dñi cōiurātes eos dixerunt. Iā nemini amplius annuncietis verba que nobis locuti estis de yhu, & dederunt eis pecuniā copiosā, & miserunt eistres viros, vt deducerēt eos in regiones suas, & nullo modo staret in Ierusalē. Et cōgregati sunt oēs iudei, & iter se fecerunt lamētationē magnā, dicētes. Quid est hoc signū, qđ factū est in hierusalē! Anna quidē & Gayphas cōsolātes eos dixerunt. Nūquid militibus custodiētibus monumētū yhu debemus credere? qui dixerunt nobis, quoniā angelus reuoluit lapidē de monumēto, forsitā hoc discipuli eius dixerunt eis, & dederūt eis pecunias multas, vt hec dicerēt & tollerēt corpus yhu. Hoc sciote, quia nō est credēdū alienigenis ullū verbū, quia & a nobis acceperūt pecuniā copiosam, & secundū qđ docuimus dicere, oībus dixerūt.

aut nobis

aut nobis certe haberet tenere fidē aut discipulis
yhu, exurgens Nichodemus dixit. Recte loqui
mini filii israel, vos autē audistis oīa, que locuti
sunt tres viri isti iurātes in lege dñi, q̄ dixerūt vi
dimus yhm loquētē cū discipulis suis sup mon
tē oliueti, & vidimus eū ascēdentē in celū, & do
cet scriptura, quia beatus Helyas p̄pheta assum
ptus est, & īterrogatus Heliseus a filiis p̄pheta
rū, vbi est p̄r noster Helias? Dixit eis, quia assum
ptus est, & dixerūt filii p̄phetarū ad eū. Forsitā
spūs illū rapuit & posuit eū in montibus israel.
Sed eligamus viros nobiscum, & circueuntes
mōtes israel, forsitā iueniemus eū, & deprecati
sunt Heliseū, & ābūjauit eū illis, tribus diebus,
& nō iuenerūt eū, & nūc audite me filii israel, &
mittamus viros in mōtes israel, ne forte spūs ra
puerit yhm & forsitā iueniemus eū, & agamus
penitentiā, placuit autem consiliū Nichode
mi omni populo, & miserūt viros, & queren
tes nō iuenerunt yhm, & reuersi dixerunt. Cir
cuentibus nobis nō iuenimus yhm, sed inue
nimus ioseph ī ciuitate sua arimathia. Hec au
diētes p̄cipes sacerdotum & oēs populi gauisi
sunt, & glorificabāt deū israel, quia iuētus est io
seph, quē icluserāt in cubiculo, & nō iuenerant.
Quapropter fecerūt cōgregationē magnā, dice
rūtq; p̄cipes sacerdotū. Quo ordie possumus
adducere ad nos ioseph & loq; cū eo? Et tollētes
thomū carne miserūt ad ioseph dicētes. Pax tecū

T

& oibus, q̄ tecū sunt. Scimus quia peccauimus
in deū & in te, dignare ergo venire ad patres tuos
& ad filios tuos, q̄a admirati sumus omnes
de assumptione tua. Scimus enim quia mali-
gnum consiliū cogitauimus aduersus te, & do-
minus suscepit te, & ipse dominus liberauit te
de maligno consilio nostro. Pax tibi domine io-
seph honorabilis ab omni plebe, & elegerunt
septem viros amicos ioseph & dixerunt ad eos.
Dum perueneritis ad ioseph, salutate eum pa-
cifice dantes ei epistolam. Et peruenientes viri
ad ioseph, salutauerunt eum pacifice, dederūtq̄
ei libellum epistole, cumq̄ legisset ioseph di-
xit. Benedictus dominus deus, qui liberaasti isra-
el, vt non effunderet sanguinem meum. Bene-
dictus es domine deus meus, qui protexisti me
sub alis tuis, & osculatus ioseph viros, susce-
pit eos in domo sua. Alia autem die ascendens
asinū ambulauit cū illis, & puenerūt in hierusa-
lem, & cū audissent iudei oēs occurrerūt obuiā,
exclamātes & dicētes. Pax in introitu tuo pater
ioseph, qui respōdēs dixit. Pax dñi oī populo,
& osculati sunt eū oēs, & suscepit eū Nichode-
mus in domo sua faciēs ei magnā susceptionē.
Alia autē die Cayphas & Nichodemus dixerunt
ad ioseph. Da cōfessionē deo israel & manifesta
nobis oīa, de q̄bus interrogatus fueris, q̄a cōtra
statum sumus eo q̄ sepelisti corpus yhu, & inclu-
dentes te in cubiculo non te inuenimus, & ad

mitati sumus nimis & pauor nos comprehen-
dit, vsq; dum te suscepimus presentem & nunc
coram deo manifesta nobis, quid de te factum
est? Respondens ioseph ait. Quando inclusistis
me parasceue, ad vesperum, dum starem in ora-
tione die sabbato media nocte, suspensa est do-
mus a quattuor angulis, & vidi yhm sicut ful-
gorē lucis, & pre timore i terrā corruī, & tenēs
manum meam eleuauit me de terra, roreque per-
fudit me & extergēs faciem meam, osculatus est
me & dixit mihi. Noli timere ioseph, respice in
me, & vide qs sum ego & resperi & dixi. Rabo-
ni Helyas. Et dixit mihi, nō sum Helyas, sed ego
sum yhs, cuius corpus sepelisti. Et dixi ad eum.
Ostende mihi monumentum, vbi posui te, &
tenēs manum meam deduxit me, in locum, vbi
sepellui eum, & ostendit mihi syndonem & far-
tialem, in quo caput eius innolui, tūc cogno-
ti quia yhs esset, & adorauī eum, & dixi. Bene-
dictus, qui venisti in nomine domini, & tenēs
manum meam duxit me in domum meam, &
dixit mihi, pax tibi, & vsq; ad quadagesimum
diem non exeras de domo tua. Ego enimambu-
labo ad discipulos meos, cum autem hec oīa
audissent principes sacerdotum & ceteri sacer-
dotes & leuite stupefacti sunt & velut mortui
eciderūt sup facies suas in terrā, & exclamaue-
rūt ad se dicentes. Quod est hoc signū quod fa-
ctū est in israel? Scimus enī matrē & patrē yhu-

Quidam leuita dixit, ego cognoui de cognatione eius timentes deū, & cū orationibus semper in templo hostias & holocausta offerentes deo israel, & quando suscepit eum magnus sacerdos Symeon, tenens eum manibus, dixit ad eum. Nunc dimittis seruum tuum domine secundum verbum tuum in pace, quia viderunt oculi mei salutem tuam, quod parasti ante faciem omnium populorum, lumē ad reuelationem gentium, & gloriam plebis tue israel. Similiter ipse Symeō benedixit mariā matrē Yhū & dixit ei, annuncio tibi de puero isto. Hic positus est in ruinā & in resurrectionē in israel & in signū cōtradictiōis, & tuā ipsius aīam ptransibit gladius, vsq̄ dum reuelentur multorū cordium cogitationes. Tūc dixerūt oēs iudei, mittamus ad illos tres viros, q̄ dixerūt se vidisse eum cū discipulis suis in mōte oliueti, hoc facto, veniētes interrogati sunt, & respōdentes vno ore dixerūt. Viuit deus israel, quia māifeste vidimus yhm cū discipulis suis in mōte oliueti ascēdentem in celum. Tūc Anna & Cayphas sequestratis eis, dixerūt atq̄ interrogauerūt eos ab inuicē sigillatī, qui vnanimiter veritatē dixerūt se vidisse yhm ascēdentem in celū. Tūc Anna & Cayphas dixerūt. lex nostra cōtinet, in ore duorū vel triū testīū stet oē verbū, sed quid dicemus? Beatus Enoch cōplacuit deo, & trāllatus est verbo dei, & beati Moyſi sepultura nō iuenitur, & He

Ite prophete mors nõ inuenitur? Yhs asit traditus
est Pilato, flagellatus, sputus, spinis corõatus,
lancea pforatus, & crucifixus in ligno, mortuus
& sepultus est, & corpus eius pater honorabilis
ioseph, uidisse eũ viuũ. & tres alii viri testificati
sunt se uidisse eum cũ discipulis suis in mõte oli
uetti & ascondẽtem in celum. Exurgẽs ioseph, di
xit ad Annã & Cayphã. Vere bene admirandi
mi, q̃ nõ solum resurrexit, sed multos alios mor
tuos de monumẽto resuscitauit viuos & a mul
tis visi sunt in hierusalẽ, & nũc audite me. Oẽs
scimus bẽnã Symeonẽ sacerdotẽ magnũ, q̃ susce
pit yhm infantẽ in manibus suis in tẽplo, & ipse
Symeõ habuit duos filios fratres germanos, &
nos oẽs in dormitiõẽ & sepultura eorũ fuimus,
ambulate ergo & videte monumenta eorũ, ap
ta enĩ sunt, q̃ surrexerunt, & ecce sunt in ciuita
te Arimathia viuẽtes. In ofonibus qdẽ audiun
tur clamãtes, cum nemie antẽ loquẽtes, sed ve
nite ambulemus ad eos, cum oĩ honore & mo
deratiõẽ & perducamus eos ad vos, & cõturali
fortitã loquẽtur nobis de resurrectiõẽ eorum mi
steria, hec audientes oẽs gauisi sunt, & euntes
Anna & Cayphas, Nichodemus, Ioseph & Ga
mahel, nõ inuenierunt eos in sepulchris eorũ, sed
ambulãtes in ciuitatẽ Arimathiã, ibi eos inue
nerũt in oratiõẽ flexis genibus, & osculãtes eos
cum oĩ veneratiõẽ & timore dei pduxerunt illos
in hierusalẽ in sinagogã, & clausis ianuis tollẽ

tes legē dñi posuerunt in manibus eorū cōtra
tes eos per deū adonay & deū israel, qui per legē
& pphetas locutus est patribus nostris; si ipsi
esse creditis, qui vos a mortuis resuscitauit, dici
te nobis, quomodo, resurrexistis a mortuis.

Cōturbatio iudeorū ad eos.

Hanc cōturbatiōem audiētes Charinus &
Leuitus cōtremuerunt corpore & cōturbati
gemuerunt corde, & simul respicien
tes in celum, fecerunt signaculum crucis digi
tis suis in linguas suas. & statim simul locuti
sunt dicentes. Date nobis singulos thomos cat
te, & scribemus, q̄ vidimus & audimus. & de
derūt eis. Et sedētes scripserūt singuli sic dicēs.

Oratio rediutorū duorū fratrum.

Yesu xpe esse deus mortuorū resurrectio
& vita permittē nobis loqui tua misē
ria per mortē crucis tue, quia per te cōturbati
sumus. Tu enī iussisti seruis tuis neminē re
ferre tue diuine maiestatis secreta, q̄feris ī fecisti.

*Narratio eorundē eorum, que domi
nus yhs gesserat apud inferos.*

Nos cū essemus cū oībus p̄ribus n̄ris po
siti in profunda caligine tenebrarū, subi
to factus ē autēns solis color, purpureaz
q̄ & regalis lux illustrās sup nos. Statimq̄ Ad d̄
oīs humani generis pater cū oībus patriarchis
& pphetis exultauerunt dicēs, lux ista actoris

luminis sempiterni est, qui nobis p̄misit mittere
re coeternū lumen suū, & exclamauit Ysaïas &
fluxit. Hec est lux patris filius dei, sicut p̄dixi cū
essem adhuc uiuus ī terris. Terra zabulon & ter-
ra neptalim trās iordanē maritima. Populus gē-
tū, q̄ ambulabat ī tenebris, uidit lucē magnā,
& qui sunt in regione vmbre mortis, lux fulge-
bit super eos, & nunc aduenit & illuxit nobis in
morte sedētibus & exultauimus oēs in lumine,
qđ super alluxit nobis. Superuenit autē genitor
noster symeon & exultās dixit nobis. Glorificate
dñm ȳm x̄pm filiū dei, qđ ego eū suscepi ī mani-
ribus meis in templo, & cōpulsus spū sctō, dixi
ad eū cōfessus. Nunc viderunt oculi mei saluta-
re tuū, qđ parasti ante faciē oīum populorū, lu-
mē ad reuelationē gētū & gloriā plebis tue isra-
el. Hec audiēs oīs multitudo sctōrum amplius
exultauerunt, & post hec superueniens quidam
extrema, interrogatus est a nobis, quis esset? respō-
dēs ait. Ego sum ioānes baptista vox clamantis
in deserto, & p̄pheta altissimi. Preueni ante fa-
ciē dñi preparare vias eius, ad dādā sciētiā salu-
tis plebi eius in remissionē p̄ctōrū, & videns eū
ueniētem ad me compulsus spiritu sancto dixi.
Ecce agnus dei, ecce qui tollit peccata mundi,
& baptizauī eum in flumine iordanis, & vidi
spiritum sanctum descendantem super eum in
soluēbe specie, & audiui vocem de celo dicētē.

T. iiii

Hic est filius meus dilectus, in quo mihi benedixit, & tunc preiui ante faciem eius & descendendi annunciare vobis, & in proximo est visitare nos ipse oriens filius dei ex alto veniens sedentibus nobis in tenebris & in umbra mortis. Cum autem audisset prothoplastus Adam pater noster, quia in iordane baptizatus est, exclamavit ad filium suum Seth dicens. En narra filiis tuis patriarchis & prophetis omnia, que a Michael archangelo audisti, quando transmisi te ad portas paradisi, ut deprecaberis dominum & transmitteret angelum suum, ut daret oleum de arbore misericordie, ut perungerem, corpus meum cum essem infirmus. Tunc Seth appropinquans sanctis patriarchis & prophetis dixit, ego Seth cum essem orans dominum ad portas paradisi, ecce archangelus dei Michael apparuit mihi dicens. Ego enim missus sum ad te a domino. Ego constitutus sum super corpus humanum, tibi enim dico noli laborare lachrymis orando & deprecando propter oleum ligni vite, ut perungas patrem tuum Adam pro dolore corporis sui, quia nullo modo poteris ex eo accipere, nisi in novissimis diebus reportum quando completi fuerint quinque milia & quingenti anni. Tunc veniet super terram amatissimus dei filius christus resuscitare corpus Ade, & cum eo resuscitabit corpora mortuorum, & ipse veniens in iordane aqua baptizabitur, & cum egressus fuerit de aqua iordanis, tunc de oleo misericordie sue unget omnes credentes in se, et erit oleum illud misericordie sue in ge

neratiōe oīum, qui credituri sunt & nascituri ex
 aqua & spū sctō in vitā eternā. tunc descēdēs in
 īfernū amātissimus dei filiū xp̄s, introducet pā
 trē tuū ī paradīsum ad arborē misericordie. Hec
 autē oīa audiētes a Seth & patriarche & ppheta
 oēs exultauerūt magna exultatione. Et cū exultra
 rēt oēs sci, ecce sathā princeps & dux mortis dixit
 ad īfernū, p̄para temerip̄m suscipe ȳhm, q̄ glo
 rias se xp̄m filiū dei eē, & hō ē timēs mortē, dicēs,
 tristis est aīa mea vsq; ad mortē, & multos, quos
 ego cecos, claudos, curuos, leprosos & vexatos
 feci, ip̄e verbo sanauit, & quos ego mortuos ad
 te p̄duxi, ip̄e a te attraxit viuos. Rōdēs īferus dixit
 ad Sathā principē. Quis est iste tā potēs ver
 bo cū sit hō timēs? oēs. n. potētes terre mee p̄tā
 ti subiecti tenent, quos tu mihi subiectos p̄duxi
 sti tua potētia. Si ergo potēs es tu, quis est hō ille
 ȳhs, qui timēs mortē potētie tue aduersatur? Si
 talis potēs est in humanitate, veredico tibi oī
 potēs est in diuinitate & potētie eius nemo pōt
 resistere, & si dicit se mortē timere, capere te vult,
 & veh tibi erit in sempiterna secula. respōdēs Sa
 thā tartari principi dixit. Quid aubitasti & ti
 muisti suscipere illū ȳhm aduersariū meū & tuū?
 Ego enī tēptauī illū, & populū meū iudaicū an
 tiquū excitāui zelo & ira aduersus eū. Lācea exa
 cui ad percussioneē eius. Fel & acetū miscui dare
 ei poculū, & lignū preparāui ad crucifigēdū eū,
 & aculeos ad cōfingēdū, & ī primo ē mors eius

vt perducā eū ad rē subiectū tibi & mihi. Respō
dēs inferus ait. Tu mihi dixisti, quia ipse est, qui
mortuos a me traxit. Multi enim sunt, qui a me
hic detinētur, qui dū vixerunt ī terris, a me mor
tuos tulerunt, nō suis potētis, sed diuinis preci
bus, & oī potēs deus eorum attraxit eos ad me.
Quis est iste Yhs? qui verbo suo mortuos a me
traxit sine precibus. Forsitā iste est p̄ quē Lazarū
quatrīduanū fetētē dissolutū, quē ego tenebam
mortuū, reddidi viuū p̄ verbū īperu eius. Respō
dens Sathā princeps mortis dixit. Ipse est ille yhs.
Hec audiēs inferus dixit ad eū. Cōiuro te p̄ vir
tutes tuas & meas, ne pducas eū ad me. Ego enī
tūc, qñ audiui īperuū verbi eius, cōtremui pauore
perterritus, & oīa officia mea simul meē con
turbata sunt, nec ipm Lazarū tenere potuimus
sed excutiens se, sicut aquila super oēm agilita
tē & celeritatē salēs exiit a nobis, & ipsa terra, q̄
tenebat Lazari corpus mortale, statim reddidit
viuū, & ideo scio, quia ille hō, qui hec potuit fa
cere, deus fortis est īperio, potēs in humanitate,
& saluator est humāi generis. Nā si pduxeris illū
ad me, oēs qui sunt hic in crudelitate carceris
clausi, & in īsolūtis vinculis pctōrū cōstricti, sol
uet, & ad vitā sue diuinitatis perducet. Cū autē
hec loquerētur ad iuicē sathā & inferus, facta est
vox vt tonitruū & spūalis clamor. Tollite por
tās principes vestras & eleuamini porte eterna
les, & introibit rex glorie. Hec autē inferus audiēs

dixit ad Sathã p̄ncipẽ. Recede a me, exi de meis
sedibus foras. si potens preliator es, pugna cū re
ge glorie. Quid tibi cū illo? Et eiecit iferus sathã
foras a sedibus suis. & dixit iferus ad sua ip̄ia oẽ
ficia. Claudite portas crudeles eras & vectes fer
reos supponite, & fortiter resistite, ne captiue
mur tenẽtes captiuitatẽ. Hec audiẽs multitudo
scõrũ, cū voce increpationis dixerunt ad iferũ
Aperi portas tuas, vt itret rex glorie, & exclamã
uit Dauid dicẽs. nõne cū essem viuus in terris p̄
dixi vobis? Confiteãtur dño misericordie eius &
mirabilia eius filiis hoĩum. quia cõtruit portas
eras & vectes ferreos confregit. suscepit eos de
via iniquitatis eorũ. & post hec f̄iĩr dixit Ysaia
ad oẽs sc̄tõs, nõne ego cū essem viuus iterris pre
dixi vobis? Exurgẽt qui in monumẽtis sunt, qm̄
ros qui est a dño, sanitas est illis, & sicut iterũ di
xi. Vbi est mors aculeus tuus? Vbi est mors vi
ctoria tua? hec audiẽtes oẽs sc̄tĩ ab Ysaia, dixe
runt ad iferũ. Aperi portas tuas, nunc victus &
ifimus impotẽseris. & facta est magna vox, vt
tonitruũ iterũ dicẽs. Tollite portas p̄ncipes ve
stras, & eleuamini porte eternales & introibit
rex glorie. Vidẽs iferus quia duabus vicibus hec
clamauerunt, quasi ignorans dixit. Quis est iste
rex glorie? Respondẽs Dauid ad inferũ ait. Ista
verba clamoris cognosce, qm̄ ea per sp̄ũ eius
iã iã testatus sum, & nunc que supradixi, dico
tibi, dominus fortis, dominus potens in prelio,

ipse est rex glorie, & ipse dñs de celo i tertis pspè-
xit, vt audiret gemitus vīculatorum & solueret
filios interreptorū. & nunc spurcissime & feti-
dissime. Infece api portas tuas, vt intret rex glo-
rie. hoc dicente Dauid ad inferū, superuenit rex
glorie i forma hoīs dñs maiestatis, & eternas te-
nebras illustrauit, insoluta vincula dirupit iur-
ēte virtutis auxilio visitauit nos sedētes in tene-
bris delictorū & vmbra mortis pētorū, hec au-
diēs inferus & mors & ipia officia eorū cū crude-
libus ministris expauerūt iperis regni sui, agni-
ta tāti luminis claritate, dū xpm repēte in suis
sedibus viderunt, exclamauerunt dicētes. Victi
sumus a te. quis es tu, qui sine exitio corruptio-
nis incorrupto argumēto maiestatis furore cō-
tēnas maiestātē nostrā? quis es tu, tam magnus
& paruus, humilis & excelsus, miles & iperator,
in forma serui, admirabilis preliator & rex glie
mortuus & viuus, quem crux portauit ocifum.
Mortuus in sepulchro iacuisti, & viuus ad nos
descēdisti, & in tua morte oīs territa est creatura
& vniuersa cōmota sunt sydera, & nunc factus
es iter mortuos vinēs liber, & legiones nostras p-
turbas? Quis es tu, qui eos, q originali pco astri-
cti detinētur, absoluis? & captiuos i libertatē pri-
stinā reuocas? Quis es tu, qui pcorū tenebras ex-
cecatos diuina & splēdida luciferaq perfudis lu-
ce? Iterumq oēs legiones demonū pauore pter-
tite & expauida subiectione, vna voce clamante

runt dicētes. Vnde es tu Yhu tā fortis hō & splē
didus maieftate, tā preclarus sine macula mun
dus a crimine? Ille enim mundus terrenus, q no
bis subiectus fuit femp vsq nūc, qui nostris iul
fibus tributa pfoluebat, nunq talē mortuū no
bis trāsmisit, nunq talia munera destinauit infe
ris. quis ergo est tu, qui sic intrepidus nostros fi
nes igreffus es? Nō solū noſtra ſupplitia nō vere
ris, ſed inſup & oēs de noſtris vinculis auferre co
paris. forſitā tu es ille Yhs, de quo princeps no
ſter ſathā dicebat, q p tuā mortē crucis, totius
mundi poteſtatē accepturus eſſes. Tunc rex dñs
glorie maieſtate ſua cōculcās mortē, cōprehēdēs
ſathā principē, tradidit inferi poteſtati, & attra
xit Adā ad ſuā claritatē. Tunc inferus ſuſcipiēs
ſathā, dixit ad eū cū nimia indignatione. O pri
nceps pditionis & dux exterminatiōis beelzebub
deriſio angelorū dei, vexator iuſtorū, qd huic fa
cere voluiſti, i cuius exitu mortis nobis tāta ſpo
lia pmiſiſti? Ignoraſti vt inſipiens. quid egiſti?
ecce iā iſte Yhs diuinitatis ſue fulgore oēs tene
bras mortis illuminauit, & firma vincula carce
rū cōfregit, & eripuit captiuos, ſoluit vinctos &
oēs, qui ſub noſtris ſolebāt ſuſpirare tormentis,
inſultāt nobis, & deprecatiōibus corū expugnā
tur ſperia noſtra, & regna noſtra vincuntur, &
nullū iā ad nos reuertetur genus humanū. inſu
per & fortiter nobis cōminant, qui nūq nobis
ſuperbi fuerunt mortui, nec aliqñ ſic potuerunt

leti esse captiui. O princeps sathã oïum malorũ
ipiorũ & refugarũ pater, quid hoc facere volui-
sti? qui a principio vsq; nunc fuerunt desperã-
tes, salutẽ & vitã modo sperant. Nullus eorũ hic
iã solito mugitus auditur, nec vllus eorũ perso-
nat gemitus, nec in alicuius eorum facie lachry-
marũ vestigiũ inuenitur. O princeps sathã pos-
fessor clauũ iseronũ, illas tuas diuitias, quas acq-
sieras p lignũ preuaricationis & paradisi amis-
sionẽ, nunc per lignum crucis amisisti, & peris
oïs letitia tua, dũ istũ xpm regẽ glorie superasti,
aduersus te & aduersus me egisti, ammodo cog-
nosce, quãta tormẽta eterna & supplitia infir-
ta passurus eris in mea custodia sempiterna. O
princeps sathã actor mortis & origo superbie;
debueras primũ istius yhu causam requirere, &
in quẽ nullã culpã cognouisti, quare sine ratio-
ne cũ crucifigere fecisti? & totius mundi noxios
& ipios & iniustos perdidisti. Et cũ loqueretur i-
ferus ad sathã principẽ, tunc rex glorie dixit ad
inferũ. Erit sathã princeps sub potestate tua in
perpetua secula in locũ Ade & filiorũ & iustorũ
meorũ. Extẽdens autẽ dñs manum dixit. Venite
ad me sancti mei oës, qui habetis ymaginem &
similitudinẽ nostrã, qui per lignũ & dyabolũ &
mortẽ dãnati fuistis, modo videte per lignũ dãn-
natũ dyabolũ & mortẽ, statim oës sancti sub ma-
nu dñi adunati sunt. Tenens autẽ dñs manum
Ade dixit ad eum. Pax tibi cum omnibus filijs

tuis iustis meis. Adam autē genibus domini
aduolutus, lachrymabili eum obsecratione de-
precatus est magna voce & dixit. Exaltabo te do-
mine yhu, quoniā suscepisti me, nec delectasti
inimicos meos super me. Domine deus meus
clamaui ad te & sanasti me. Domine yhu edu-
xisti ab inferno animam meā, saluasti me a de-
scēdentibus in lacum. Psallite dño yhu xpō san-
cti eius & cōfitemini memorie sanctitatis eius.
quoniā ira in indignatione eius, & vita in vo-
luntate eius. Similiter omnes sancti genibus ad-
uoluti ad pedes domini vna voce dixerūt. Ad-
uenisti redemptor mūdi, sicut per legem & pro-
phetas tuos predixisti, factis adimplesti, rede-
misti nos per crucem tuam, & per mortem cri-
cis ad nos descendisti, vt eriperes nos ab inferis
per maiestātē tuam. Domine yhu sicut posui-
sti titulum glorie tue in seculo, & erexisti titulū
redemptionis per crucem tuā in terris, sic pone
domine in inferno signū victorie crucis tue, ne
tuis mors dominetur amplius. Extendens autē
dominus manum, fecit signum crucis sup Adā
& super oēs sanctos suos, & tenens dexterā Ade,
ascēdit ab inferis, & omnes sancti secuti sunt do-
minū, tūc sanctus Dauid fortiter clamauit di-
cens. Cantate domino canticum nouum, quia
mirabilia fecit, saluauit sibi dextera eius, &
brachium sanctum eius. Notum fecit domi-
nus salutare suum in conspectu gentium reue-

lauit inſtitiã ſuã. Et omnis multitudo ſcõrũ reſponderunt dicẽtes. Hec eſt gloria oĩbus ſanctis eius, amen all'a. & poſt hec exclamauit abachuc propheta dicẽs. Exiſti in ſalutẽ populi tui, ad liberadum electos tuos, & oēs ſancti reſpõderunt dicẽtes. Benedictus, qui venit in noĩe dñi, deus dñs & illuxit nobis, amẽ all'a. Similiter poſt hec & ppheta Micheas exclamauit dicens, quis deus, ſicut tu domine yhu, auferẽs iniquitatẽ & trãſgrediẽs pccã! & nunc cõtines in testimoniũ iram tuã, qm̄ volũtarius es, & ipſe cõuerteris & miſeris noſtri, & abſoluis oēs iniquitates noſtras & oĩa pctã noſtra. demerſiſti multitudinẽ mortis ſicut iuraſti patribus noſtris ĩ diebus priſtinis. Omnes aut̄ ſcĩ reſpõderunt dicentes. Hic eſt deus noſter in eternũ & in ſeculũ ſeculi & ipſe reget nos in ſecula, amẽ all'a. Sic & oēs prophete de ſuis p̄dictis laudibus ſacra testimoniã referentes, & oēs ſancti, amen all'a clamãtes ſequebantur dñm. Dñs aut̄ tenẽs manũ Ade tradidit Michaeli archãgelo, & oēs ſancti ſequebantur Michaelẽ archangelũ, & introduxit oēs in paradĩſũ grãmi & gloriã. occurrerũt aut̄ eis duo viri obuiam vetuſti dierũ. interrogati ſunt aut̄ a ſanctis. Qui eſtis vos, q̄ nobiſcum in ĩferno nõdum fuiſtis, & in paradĩſo corpore collocati eſtis? Reſpondens vnus ex eis dixit. Ego ſum Enoch, q̄ verbo dñi tranſlatus ſum huc. Iſte aut̄, qui me cũ eſt, Helyas eſt theſbites, qui curru igneo aſſumptus

sumptus est hac & vsq̄ n̄tr̄ic non gustauit
mortē, sed in aduentu antichristi reseruati su-
mus, diuinis signis & prodigijs p̄liatum cum
eo, & ab eo occidēdi in hierusalē, & post tridnū
& dimidiū diem iterū viui in nubibus assumē-
di. Et cū hec loquerentur sanctus Enoch & Her-
lyas, ecce superuenit vir alius miserrimus, por-
tans humeris suis signū crucis, vidētes omnes
sancti dixerunt ad eū. Quis es tu? quia visio tua
latronis est, & qđ signū est qđ portas in hume-
ris? Quibus respondens ait, vere dixistis, quia
latro fui omnia mala faciens super terrā. Iudei
autē me crucifixerūt cū yhu, & vidi creaturarum
supēda, que facta sunt sup crucē yhu crucifixi,
& credidi eū creatore oīum esse creaturātū & rer-
gem omnipotētem, & deprecatus sum eum di-
cēs. Memor esto mei domina, quādo veneris in
regnū tuū. Statim suscipiens deprecationē me-
am, dixit mihi. Amen dico tibi hodie mecum eris
in paradiso, & dedit mihi istud signū crucis de-
cēs. Hoc portas ambula in paradysum & si non
dimiserit te ingredi angelus custos paradisi, ostē-
de illi signū crucis, & dices ad eū, quia yhs xp̄s
filius dei, qui nunc crucifixus est, transmisit me.
Cum hoc fecissem, & dixissem ad angelū custo-
dem paradisi, statim aperies introduxit me & col-
locauit me ad dexterā paradisi dicens. Ecce mo-
dicū sustine & ingredietur oīs generis humani
pater. Adā cū oībus filiis suis sc̄tis & iustis xp̄i

V

ysu domini crucifixi, hec omnia verba latro-
nis audientes patriarche & prophete, vna vo-
ce dixerunt. Benedictus es domine omnipotes
pater eternitatis pater misericordiarum, qui ta-
lem gratiam peccatoribus dedisti, & in glori-
am paradisi reduxisti tua pingua pasqua spi-
ritualemp & certissimam vitam amen. amen. amen.
Hec sunt diuina & sacra misteria, que vidimus
& audiuimus nos Charius & Leucius fratres
germani. Amplius non possumus permitti en-
narrare cetera misteria domini ysu, sicut conte-
stans michael archangelus dixit nobis. Euntes
cum fratribus vestris in hierusalē eritis in ora-
tionibus clamantes & glorificantes resurrectio-
nem ysu christi domini nostri, qui vos a mor-
tuis secum resuscitauit, & cum nemine homi-
num eritis loquentes, sed eritis, vt muti, vsq-
dum venerit hora, vt permittat vos ipse domi-
nus referre sua deitatis misteria. Nobis autem
iussit michael archangelus ambulare trans ior-
danem in locum optimum & pinguem, vbi
sunt multa, q nobiscum resurrexerunt in testimo-
nium resurrectionis christi domini, quia tantu-
rum tribus diebus permitti sumus, qui resurre-
ximus, celebrare in hierusalē pascha domini
cum viuentibus parentibus nostris, in testimo-
nium christi domini, & baptizati sumus in sanc-
cto flumine iordanis, accipientes singuli singu-
las stolas albas, & post tres dies celebrato pas-

In alio exemplari sic possumus. Et quod con-
gruentibus omnibus principibus sacerdotibus cur-
sibus et legibus doctoribus ad adiungit per ysa-
iam in templi sacro in ceteris quibus in pro-
fali Anna et cayphas confessi fuerunt. Hanc scri-
pturam et cetera

Isha domini, rapti sunt a nubibus oēs, qui no-
 biliscum resurrexerunt & perducti sunt trans ior-
 danem & a nemine visi sunt, & nunc date il-
 li laudem & confessionem & penitētiā agite
 ut misereatur vestri. Pax vobis ab ipso domino
 ihu xpo & saluatore omnium vestrorum. Et
 postq̄ compluerūt omnia scribentes singulos
 thomas carre, surrexerunt, charinus autem qđ
 scripsit in thomo, dedit in manus anne & cay-
 phe & gamalielis. Similiter & leucius qđ scrip-
 sit in thomo, dedit in manus Nichodemi & ioseph,
 & subito trāfigurati sunt cādidati nimis
 & non sunt amplius visi. Scripturę autem eor-
 rum inuente sunt equales, nihil habentes vna
 magis altera aut minus, nec litteram vnā. Ista
 omnia admiranda charini & leucii dicta au-
 diens omnis sinagoga iudeorum adinnicem
 dixerunt. Vere ista omnia a domino sunt fa-
 cta, & benedictus dominus in secula seculorū
 amen. Et exierunt omnes de sinagoga cum ma-
 gna sollicitudine & cū timore percutientes pe-
 ctora sua, & abierūt vnusquisq̄ in propria. Hoc
 omnia dicta & facta sunt a iudeis in sinagoga
 eorum. Et statim ioseph & Nichodemus num-
 ciauerunt presidi, & ipse pilatus scripsit om-
 nia que gesta & dicta sunt de ihu a iudeis in si-
 nagoga eorū & posuit oīa verba in codicibus
 publicis p̄torii sui. Post hec ipse Pilatus scripsit
 epistolā ad urbē Romā tyberio dicēs,

*Antea
 plene
 sed h
 reger
 aut p
 f. f. f.
 d. d. d.
 d. d. d.*

*Dimisit pilatus ioseph & nicodemum
 sibi inuēto et scriptis
 quod ueritate et obseruatione
 fuisse discipulum
 ueritatem obseruatione sibi posse et in
 illis que sic doli duntur*

Epistola Pilati ad Cæsarem de christo.

Pontius Pilatus Tyberio Cæsari salutem.
Nup accidit, qđ ipse probant, vidēs p̄ iud
diā suosq; posteros yhm crudeli condēna
tione punisse, de quo cū pmissum haberēt p̄fes
torū, qđ illis deus mitteret de celo sc̄m̄ suū, qđ eorū
rēx merito diceretur, & hunc se p̄miserit p̄ vir
ginē mariā missurū ad terras, iste me p̄s̄ide in tu
dea hebreorū deus cōuēisset & vidisset eū oculos
illuminasse, leproso s̄mundasse, demōes ab hoī
bus fugasse, mortuos aūt suscitasse, sperasse vē
tis, ambulasse sicis pedibus sup̄ vndas maris, &
m̄tra alia mirabilia fecisse, hic cū oībus populis
iudeorū se dei filiū eē diceret, inuidiā cōtra eū pas
si sunt p̄ncipes sacerdotū, & tenuerūt eū & mihi
tradiderūt & alia p̄ aliis multa mihi deo mēti
tes dixerūt, asserētes eū magū eē, & cōtra legē eo
rū gerere. Ego aūt credidi ita eē, & flagellatū tra
didi illū arbitrio eorū. Illi at̄ crucifixerūt eū, & se
pulchro custodes adhibuerūt. Ille vero m̄ltib⁹
meis custodiētib⁹ die tertio resurrexit. Intānt
aūt exarsit negtia iudeorū, vt darēt pecuniā eis
dicēdo, dicite qđ discipuli eius corpus ip̄ius ra
puerūt. Sed custodes cū accepissēt pecūiā, qđ sa
ctū fuerat, racef̄ nō potuerūt, nā & illū surrexisse
testasti sūt, & se vidisse, & a iudeis pecuniā accep
sisse, hec nāq; p̄tari v̄se itimare curavi, ne q̄s ali
ter fallat, & extiet credēdū eē mēdaciis iudeorū.

Explicit euāgelij Nichodemi de xp̄i
passione & descensu ad inferos.

**Epistola Læuli ad Senatū populūq; Romanū
de christo, q̄ sola ī annalibus romāorū luēta est.**

Apparuit tēporibus istis & adhuc est hō
magne virtutis noiatus christus ȳs, q̄
dicif a gētib; Propheta veritatis, quē
v̄tus discipuli vocāt filiū dei, suscitās mortuos,
& sanās oēs languores. Homo quidem stature
procere mediocris & spectabilis, vultum habēs
venerabilem, quē intuentes possunt & diligere
& formidare, capillos habēs nuctis auellane pre-
mature, & planos fere vsq; ad aures, ab auribus
vero circinos chrispos aliquātulū ceruleos sub-
gentiores, ab humeris vētilantes, discriminē ha-
bens in medio capitis iuxta morem nazarenorū,
Frontē planam & serenissimā cum facie sine
ruga & macula aliqua, quā ruber moderatus
venustat, nasi & oris nulla prorsus est reprech-
sio, barbam habens copiosam & impuberē ca-
pillis concolorem, non longam sed in medio
bifurcarā, aspectum habens simplicem & matu-
rum, oculis glaucis variis & clavis existētibus,
In increpatioē terribilis, in admonitione blan-
dus & amabilis & hylaris seruata granitate, qui
nanq; visus est ridere, flere autem sic. In statu-
ra corporis propagatus rectus, manus habēs
& brachia visui delectabilia, in colloquio gra-
uis rarus & modestus. Speciosus forma inter
illos hominum.

**Visio mirabilis Ysaie Prophete in Raptu
mētis. Que diuine Trinitatis archa-
na & lapsi Generis humani re-
demptionē continet.**

VISIO quā vidit Ysaias ppheta filius
amos anno. xx. regnāte Ezechia rege iu-
de. Venit Ysaias ppheta filius amos ad
Ezechia in hiemsalē, & intrans sedit supra lectū
regis & oēs principes israel, & cōsiliarii regis, &
eunuchi stabāt ante illum. Veneruntq; ex oībus
villis & agris & mōtibus pphete, & filii pphe-
tati audientes q; Ysaias venerat a galgatha ad
Ezechia salutare eū, & annunciate ei, que vētu-
ra erāt. Tūc loquebat verba veritatis. Spiritus
sctūs superuenit ī eū, & oēs videbāt & audiebāt
verba scti spūs. Cōuocauit eū rex & pphetas,
& oēs introierunt, quot quot inuēti sunt ibi in
simul. Erāt aut Micheas & ananias senes. Ioel &
quotquot ex eis inuenti sūt a dextris eius & a sinī-
stris. Cū aut audierunt vocē scti spūs, flexerūt ge-
nua & cātauerunt deo altissimo requiescenti in
sanctis, & talē virtutē verborū in mundo donā-
ti, loquēte vero eo in spū scō in auditu oīum sta-
tim tacuit, & exinde videbāt statē quēdā añ eū.
Oculi aut eius erāt aperti, os vero clausum, sed
īspiratio scti spūs erat cū illo, & nō extimabāt, q;
elevatione accepisset ysaia, pphete vero cognosce-
bāt, q; reuelatio erat. Visio quā videbat, nō erat

de seculo hoc, sed de abscondito omni carni. Et
cū cessauit a uisione, reuersus notificauit uisio-
nem Ezechie & filio eius nasoni, & michee, ceteri-
sque pphetis dicēs. Quādo pphetaui auditum,
quē uos uidistis, uidi angelū gloriosum non se-
cundū gloriā angelorū, quos semper uidi, sed
quēdā magnā gloriā & lumē habentē, q̄ nō pos-
sum notificare. Accipiēs me manu duxit me in
altū, & ego dixi quis es? quomodo tibi nomē est?
& quomō aue supers? uirtus enim data est mi-
hi loqui cū illo. Tunc respōdēs dixit mihi. Quā-
do te ferā in altū, ostēdā tibi uisionē, p qua mis-
sus sum ego, & tunc scies, quis sum ego, & no-
men meum nescis, ideo quia uisiterū reuerti in
corpus tuum, & quādo te eleuabo, postea uide-
bis, & gauisus sum, quia mansuete respondit, &
dixit mihi. Gauisus es, quia humiliter respondi
tibi, & maiorē me uidebis, & humiliorem, & sa-
pientiozem uolentem loqui tecum, meliorem
& dulciore. In hoc enim missus sum ut notificē
tibi oīa hec. Ascēdimus ego & ille sup firmamē-
tū, & uidi ibi preliū magnū sathane, & uirtutē
eius resistentē honorātue dei & vnus erat prestā-
tior alio in uidendo, quia sicut est in terra tan-
to est ī firmamento, forme enim firmamēti hic
sunt in terra, & dixi angelo quid est hoc bellum?
& inuidia & prelium? & respondens, dixit mihi.
Istud bellū diaboli ē, & nō q̄scet donec ueniet,
quē uis uidere, & interficiet eū spū uirtutis eius.

V iiii

Postea leuauit me in ea, que sunt super firmamentum, quod est primum celum, & vidi thronum in medio, desuper sedebat angelus in magna gloria, & a dextris eius sedebant angeli & a sinistris. Aba habebat gloria, que erat a dextris, & cantabat vna voce, & illi qui erant a sinistris post illos cum eis, canticum eorum non erat sicut dextrorum, & interrogauit angelum ducentem me, cui canticum istud missum est? & respondens dixit mihi, magne glorie dei, qui est super septimum celum, & filio eius dilecto, unde ego missus sum ad te. Et iterum eleuauit me in secundo celo, altitudo eius erat sicut a primo celo usque ad terram. Et vidi ibi, sicut in primo celo, dextros & sinistros angelos & gloria istorum angelorum & canticum excellentiora erant, quam primum, & cecidi in faciem meam, ut adorarem eum, & non dimisit me angelus, qui me instruebat, & dixit mihi, noli adorare angelum, neque thronum istius celi, propter hoc missus sum instruere te. Sed tantum, que ego dixero tibi, adora. Similiter enim qui est super omnes angelos thronos & super vestes & coronas, quas videbis deinceps, & gauisus sum gaudio magno valde, quia talis est consumatio scientibus altissimum & eternale & dilectum filium eius, quia sicut angeli sancti spiritus sic hi ascendunt in illum. Et eleuauit me super tertium celum, & similiter vidi partem thronum, & dextros & sinistros angelos. Memoria autem istius mundi illi non nocebatur, sed transformabatur gloria mei spiritus cum ascenderem in celum, & dixi de illo mundo

nihil nolatur fieri, & respondens mihi angelus ait, nihil nominatur propter infirmitatem eius, & nihil absconditur illic de illis, que facta sunt. Et canticum cantabunt, & glorificabunt sedentes, & iste angelus erat maior secundo. Et iterum eleuauit me in quartum celum. Altitudo tertii celi usque ad quartum celi maior erat, & ibi uidi thronum & dextros & sinistros angelos, gloria uero sedentis melior erat quam angelorum, qui erant a dextris, & gloria eorum similiter superabat gloriam inferiorum. Et ascendi in quintum celum & ibi uidi angelos innumerabiles, & gloria eorum & canticum gloriosius erat quarti celi, & ego miratus sum, tantam multitudinem angelorum uides, diuersis bonitatibus ordinatorum & singuli gloriam habentes glorificabunt existentem in alto, cuius nomen non est reuelatum omni carni, quia tantam gloriam dat angelis super singulos celos. Et respondens angelus dixit mihi, quare miraris de hoc, quod non sunt unius speciei? non enim uidisti insuperabiles uirtutes & millia millium angelorum. Et postea assumpsit me in aerem sexti celi, & uidi ibi gloriam magnam, qualem non uidi in quinto celo, & aspexi angelum in gloria magna, & facta uirtutum erat honorabilia, & precedetia, canticum eorum sanctum & mirabile erat. & dixi ad angelum ducentem me. Quid est quod uideo dñe mihi? & dixit mihi, non sum tibi dominus, sed consiliator. Et dixit mihi de sexto celo, & hic iam thronum non est, nec sinistri angeli, sed de uirtute septimi celi ordinationem habet, ubi est diuus filius

dei & oēs celi & angeli eius audiuit eū, & ego mis-
sus sum assumere te huc, vt videas gloriā istā, &
dñm oīum celonū & angelos eius & virtutes. Di-
co autē tibi ysaiā nemo i carne illius mūdi volēs
cōuerti, vidit, que tu vides, neq; videre pōt, quē
tu vidisti, ideo q̄a tibi ē i sorte dñi venire huc, &
ego magnificauī me cātās dño, q̄a i sorte eius ā-
bulo, & dixit mihi, qñ reuersus fueris p volūtātē
patris, tūc vestē tuā recipies, & tūc eris eq̄lis āge-
lis, q̄ sūt i sexto celo. Et assumpsit me i sextū celū,
& thronus iā nō erat illic nec dextri nec sinistri an-
geli, sed hēbāt oēs vnā speciē & cāticū eq̄le, & da-
tū ē mihi, vt ego canerē cū eis, & angelis, q̄ erat
mecū & ego fuimus tales, sicut gl̄ia eorū, & gl̄ia
eorū erat vna, & glorificabāt patrē oīum & dicitū
filiū eius & scūm spūm, oēs vno ore cātābāt,
Sed nō tali voce, quali in quinto celo, sed alia vo-
ce, & lumē magnū erat ibi, & qñ erā i sexto celo,
exultābā lumē, qđ erat i quinto celo, tenebras ef-
se. Gaudisus sum valde, & cātāui donāti tale gau-
diū recipiētibus miām eius, & rogāui angelū in-
struētē me, vt exinde nō reuerterer ad mūdū illū
carnalē. Dico autē vobis, q̄ multe tenebre sunt
hic. Angelus vero instruēs me dixit mihi. Quod
es gaudiū de isto lumine, quāto magis gaude-
bis & exultabis, qñ videbis lumē septimi celi in
quo sedet celestis pater, & vnigēitus filius eius;
vbi exercitus & throni & corōe iacēt iustis, & de
illo te nō reuertī i carnē tuā, nō ē tps expletū vq̄

ascēdi huc, & audiens hec tristatus sum valde. & assumpsit me ī aerē septimi celi, & audiui vocē dicētē mihi. Vsq̄quo volēs in carne viuere venis huc? & timui valde & tremefactus sum, iterū q̄ audiui vocē dicētē, noli phibere eī, vt irret, dignus est enī gloria dei. hic enī est stola, & interrogauī angelū, q̄ erat meci. Quis ē phibēs mihi? & quis est precipiēs mihi ascēdere? & dixit mihi phibēs est, qui est super cāratēs angelos sexti celi, angelus, & precipiēs est filius dei, & nomē eius nō potes audire, donec de carne exhibis, qñ nos ascēdimus ī septimū celū, vidi ibi lumē mirabile & lennarrabile & angelos innumerabiles, & iustos tridi quosdā exutos stolis carnalibus & existētes ī stolis excelsis, & erāt ī gloria magna stātes, sed in thronis suis nō sedebāt, coronē aut glorie nō erāt sup̄ eos. Et interrogauī angelū & dixi. Quare stolas receperūt? & thronos & coronas glie nō receperūt? dixitq̄ mihi angelus, nō receperunt mō donec filius hic primū istos ītroducet thronos & coronas, qñ erit ī specie vestra, & princeps mū di illius extēdet manū suā ī filiū dei, & occidet ilū & suspēdet illū ī ligno & occidet nesciēs, q̄ sit, & descēdet ī īfernū, & eū desertū ponet & oēs visiones īferni, & apprehēdet p̄icipē mortis, & depredatū eū ponet, & cōterret oēs virtutes eius, & surget tertia die hñs quosdā iustos secū, & mittet suos p̄dicatores ī vniuersum orbē terrarū & ascēdet ī celos, tūc recipiēt ista thronos suos & corōas,

& post hec verba dixi illi, de quo te interrogasti
in primo celo, ostēde mihi, hoc enim mihi p̄mi-
fisti. Adhuc me loquēte secū, ecce quidā angelus
de astantibus gloriosior ducēte me oībusq; an-
gelis & ostēdit mihi librū & aperēs dedit eū mi-
hi, & vidi scripturā nō sicut istius seculi, & legi-
eā, & ecce actus iherusalē erāt ibi scripti, & oīum
hōium opera erāt ibi, de quibus & ego erā. Vidi
in veritate, quia nihil absconditur in septimo
celo, qđ est in mūdo factū, & interrogavi ange-
lū. Quis est iste p̄eminens oēs angelos in gl̄ia
sua? & rōdēs dixit mihi. Iste est magnus angelus
michael deprecās semp p̄ humanitate & humi-
litate. Vidi stolas multas & thronos & coronas
iacētes, & dixi angelo. Iste stole & corone q̄bus
seruantur & throni? & dixit mihi. Iestas coronas
multi ammittūt de illo mūdo credētes verba illi-
us, de quo locutus sū tibi. & cōuersus vidi dñm
in gl̄ia magna, & ex p̄ati valde, & appropinque-
rūt ad eū oēs iusti & adorauerūt eū vna voce cā-
tātes, & erat vox sicut illorū, & michael appropi-
quās adorauit, & cū eo oēs angeli adorauerūt &
cātauerūt, & trāsfigurari me iterū, & fui sicut an-
geli, tūc dixit mihi angelus, q̄ me ducebat. Hūc
adora & cāta, & adoravi eū & cātavi, & dixit mi-
hi angelus, q̄ me ducebat. Iste est vñs oīum gl̄io-
rū, quas vidisti. Et vidi aliū gl̄iosissimū silem ei-
i oībus, & iusti appropinquauerūt ad eū, & ado-
rauerunt eū & cātauerunt, & ille cātabat cū eis,

Non transfiguravit se in visu illorum cum eis, & venerunt angeli & adoraverunt eum, & ego adoravi eum & cantavi. Et iterum vidi alium in gloria magna, & ambulas interrogavi angelum, quis est? & dixit mihi adora eum. Iste enim est angelus sancti spiritus loquens in te & in omnibus iustis. Et post hec alia quidem inenarrabilis & ineffabilis revelabat gloria, quam ego apertris oculis mei spiritus non poteram videre, nec quod me ducebat angelus, neque omnes angeli, quos videram adorantes dominum, nisi tantummodo iustos vidi in gloria magna aspicientes gloriam, & appropinquavit primum dominus meus & angelus specialis, & adoraverunt eum & cantaverunt laudo in simul, tunc omnes iusti adoraverunt eum, & cum eis michael & angeli omnes adoraverunt & cantaverunt. Postea audiui vocem ibi & canticum, quod audiui in sexto celo, ascendebat & audiebatur in septimo celo, & omnes glorificabant illum, cuius ego gloriam non poteram videre, & omnium sex celorum canticum non solum audiebatur, sed videbatur, & dixit mihi angelus, hic est vivus unus eternus in excelsa eternitate vivens, & in sanctis requiescens, cuius nec nomen nec visionem possumus suscipere, qui est laudatus a sancto spiritu in ore sanctorum iustorum. Et post hec audiui vocem eterni dicentem domino filio, Exi & descende de omnibus celis, & sis in mundo & vade usque ad angelum, qui est in infernum, transfigurante secundum formam illorum, & non cognoscet te, neque angeli neque principes seculi illius, & iudicabis principem illius seculi & angelos eius & mundi re-

dores iō q̄a negauerūt me & dixerūt, nos sumus
& sine nobis nemo ē. Postea vero nō trāsfigura-
bis te p̄ celos ī magna gloria ascēdēs & sedebis
a dextris meis, tūc adorabūt te p̄ncipes & virres
tes & oēs angeli & oīa īnicia celorū & terre & in-
fernorū. Et audiui magna gloria p̄cipiēdo nō-
meo, & tūc exiit dñs de septimo celo & descēdit
in sextū celū, & angelus īstruēs me dixit mihi. In-
tellige & vide, qd ē trāsfiguratio eius & descēsiō.
Cū viderūt eū angeli laudauerūt & glificauerūt
eū, nō enī trāsfigurauit se ī figura eorū, & ego cū
raui cū eis, cū descēdisset in quātū celū, ibi statī
trāsfigurat se secūdū formā āgelorū illorū, &
nō cātauerūt ei & nō adorauerūt eū, erat enī for-
ma sicut illorū. Et descēdit in quartū celū, & ap-
paruit illi secūdū formā illorū, & nō cātauerūt
ei, erat enī forma sicut illorū. Venit autē in tertiu-
m celū & in secūdū & ī primū trāsfiguras se
in singulos eorū. Ideo nō cātābāt ei, nec adora-
bāt, apparebat enī illis similis eorū, ostēdebat
enim caracterem p̄ singulos celos custodibus
portarū. Descēdit autē in firmamētū & ibi dedie
signa, & forma erat eius sicut illorū, & nō glori-
cauerūt eū, & nō cātauerūt ei, & descēdit ad āg-
elos, q̄ erāt in hoc aere sicut vnus ex eis & nō dei-
dit eis signū & n̄ cātauerūt, et post hec dixit mi-
hi āgelus. Intellige Ysaías fili Amos. In hoc mis-
sus sum a deo oīa tibi oñdere, nec enī autē te q̄s vi-
dit, nec post te poterit videre, q̄ tu vidisti & audi-
sti. Et vidi simlē filiū hoīs, & cū hoīb. hūrare &

Imitudo, & si cognouerit eum. Et vidi ascendere in firmamentum, quod non erat secundum formam transfiguratus se. Et videntes omnes angeli, qui erant super firmamento, exauerunt & adorantes dicebant. **Quo ascendisti in medio nostri domine?** & non cognouimus regem glorie? Et primo celo gloriosior ascendebat & non transfigurabat se. Potro omnes angeli adorauerunt, & cantauerunt dicentes. **Quo transisti per nos domine?** & non vidimus, neque adorauimus te? Ita ascendit in secundum celum & in tertium & in quartum & in quintum & in sextum usque ad omnes celos & glorie sue coniungebat se. **Quo ascendit in septimum celum,** cantauerunt ei omnes iusti, & omnes angeli & omnes virtutes, quas non potui videre. Angelum mirabilem vidi sedere a sinistris eius, qui dixit mihi, sufficit tibi ysaias. Vidisti. n. quod nemo alius vidit carnis filius, quod nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quanta preparauit deus oculis diligenteribus se. Dixitque mihi reuere in stolas tuas, donec tempus dierum tuorum adimpleatur & tunc venies huc. Hec videns ysaias dixit circumstantibus se, & audientes mirabilia cantauerunt omnes & glorificauerunt dominum dante talem gratiam hominibus. Et dixit Ezechie regi, consumatio sancti huius & opera implebuntur in nouissimis generationibus, & prohibuit eis ut non annuntiatet populo israel, nec verba hec daret ad scribendum omni homini, sed quanta intelligens a rege & decem in prophetis. Ita & vos estote in sancto spiritu, ut recipiatis stolas vestras & thronos & coronas glorie in celis iacentes, cessauit autem loqui & exiit ab ezechia rege.

Explicit visio Ysaye Prophete.

Visio sancti Alberti Episcopi Agripinensis de
octo Regulis Meritorum a christo reuelatis.

IN Alemania fuit querdā familia xp̄i deuotissī-
sima, & qua orti sunt septem fratres, q̄ om-
nes fuerūt episcopi & sci viri. Inter quos fuit
vnus nominatus Albertus q̄ dum eēt episco-
pus ardenti desiderio & oratōe poscebat a dño
quottidie, vt sibi dignares reuellare, qd ei magis
gratū esset, & sibi magis vtile foret operādum,
q̄ cū semel missam celebraret, & suis manibus ta-
neret corpus xp̄i, dicebat deuoto corde dñe yhu,
christe non te leuabo manibus meis neq̄ depo-
nā, quousq̄ mihi nō reuelaueris ea, q̄ tibi grata
sunt, & mihi vtilia ad operādum. Tūc apparuit
sup hostiā yhs christus in forma pueri parui
& sic eū alloquētis. O alberte cur me quasi inca-
ceratū detines? qd a me petis? Tūc lacrymis, p̄-
fusus beatus Albertus respōdit Dñe yhu qd sit
tibi magis gratū, & mihi magis vtile melius no-
sti q̄ ego, tūc dixit ei yhs. Octo tibi trado regu-
las beneuēdi, quas si bene seruaueris vsq̄ in fi-
nē, mihi gratissima erūt opa tua & tibi vtilia:
Quantū prima est. Si dederis cum charitate mel
amore pauperi indigēti vnū denariū ex tua sub-
stantia in vita tua, hoc erit mihi summe gratū,
tibiq̄ magis vtile, q̄ si post mortē tuā cūcta tua
bona quātūcūq̄ essent innumera, distribuerent.
Secūda regula. Si ī vita tua corde & aīo cōtrito
p̄ tuis & alienis petis lacrymaris aut ob me-
moriā

moriā meē passiōis, hoc erit mihi magis gratū
 & plus tibi pderit, q̄ si post mortē tuā p te oēs
 mūdi hoīes adeo fletēt, vt lacus magnus ide ora
 ret. Tercia regula. Si patiēter oē amarū toleraue
 ris aut cōtumeliosum verbū vel obprobriosum
 iuste vel iniuste illatū mei amore, hoc erit mihi
 gratius & tibi magis vtile, q̄ si volūtarie tu ipse
 sup numero suos frangeres innumerabiles vir
 gas. Quarta regula. Si a delectabili somno surre
 xeris media nocte, & flexis gēibus deuote oraue
 ris, hoc mihi gratius erit & tibi magis vtile, q̄ si
 multi milites post mortē tuā p aia tua assumē
 do crucē nōr cōtra infideles & preliādo pro te mo
 rantur. Quinta regula. Si pegrinū cū charitate i
 hospitio suscepis, cūq; te ipsum obligosum red
 dideris, hoc mihi erit gratissimū & tibi magis
 vtile, q̄ si p totū mūdū pgre pficācereris & in
 quolibet loco sanguinē tuū spargerēs. Sexta re
 gula. Si sufflueris cū māiuetudine oīa corpis ad
 uerſa, infirmitates, tribulatiōes, & varias pſecu
 tiōes mei amor, hoc erit mihi gratius & tibi ma
 gis vtile, q̄ si assumptus eēs ab angelis p raptū
 vſq; ad tertiū celſū. Septima regula. Si aliquā gra
 tiā volueris aut pro aia vel pro corpe & a me il
 lam imēdiare petieris magis q̄ ab alio, hoc mi
 hi gratius erit & tibi magis vtile, q̄ si post mor
 tem tuā mater mea omnesq; angelonū chori &
 oēs sancti pro te intercederēt. Octaua regula. Si
 tu volūtarie ppria cōtēpseris oīa mundana, oble

et amēta & caduca bona mihi amore & in die for-
lo delectaberis hoc erit mihi grauius & tibi ma-
gis vtile, q̄ si post mortē tuā eēt colūna q̄drāgu-
laris attingens vsq̄ ad celū & p̄ illā nudus ascen-
deres ac delcōderes sanguinē tuū effundēdo per
nitētia ductus vsq̄ ad finem mundi.

Explicit visio sancti Alberti.

Incipit Praclarum Erit hęc Sibille Vaticiniū

Danais ipam cōsulētibus datū ab Ercidio

Troiāno vsq̄ ad seculi cōsumationē.

EXgritis a me o Illustrissima turba Dana-
um, quatenus graios euētus, phrygiaq̄
ruinas in scriptis referā. Quid ve pli Lao-
medontis nobilissime. Quid Dyoneo duci por-
tissimo, quid reuerēcis edibus, Iuētēq̄ litigii
predestinatū existat? Delphos q̄dem p̄chē, cal-
thamq̄ trasmititis, opus humanū cōsulitis, si-
stilē deū exquiritis, nūq̄d ex ipso ineffabilis cō-
sciētia cognoscitur? nūc veto sollicitatis oriam
puellarū, vt extra morē solitū suprema dimēso
propulserit, nō omissatū, & qd post Iliō pul-
tices hircorū gradibus generosis, orbq̄ perue-
niat, vt futuris tēpotibus cautū existat. Nos cō-
tēplatione in altissimo habita respōdemus. Su-
doris opus aggrediemini o Danaei sollicitudi-
nis & erroris, donec decem pedes permēsurati
discurrāt. Iliōn deperat. Laomedontis proge-
nies euanescat, preda redeat ad Atredem, prece-
des siquidem sanguinis effusio incōsumabilis,

Danaſq; exanimatio Phrygū audacia, donec
dolor ſpudicus Pelidem vigeat, duos leones for-
tiſſimos Laomedontis virtute proſternat, fietq;
Phrygiis animorū debilitatio, donec virginalis
concupiſcētia Eacide afficiat & enervet, ſed
hiroorū calliditas cōualeſcet. Ilion phrygumq;
gloria ſubvertetur. Meonideſq; vates menda-
cia ſcribet, eritq; tunc Danaum gloria in robo-
re fortiori, donec poſt Dyoneam ducem du-
centum pedes pertranſcant. Reliquie ſanguinis
phrygi eodent in cōſtellatione mirabili ſub re-
ge aquarico Eneadem vibem plenā linguis, Es
auara menſa conſtruetur raptu mecha, fratri-
diorq; prohibata, creſcetq; paulatim virtus eius,
vt orbe concutiat, ſubiiciat, & concuſcet, ſed &
manus eius pertimeſcent Danaī, donec hircus
ſcribilis ſceptra conuertat, ſic orbi mſonē i res
ſorem, cuius regnū in duodecim pedibus diſtin-
gbitur, eiſq; dies æonita concludent, ſceptra
q; eius in bis ſex capita ſole vorantia diſtingue-
tur, & in quatuor cōuertetur, ſed & pertimeſcēt
vniuerſi terrigine nomen Eneadam, donec Leo
punicus rugiat & ſenteam potentiam cōculcet
in centum. Leonē vero ſubvertet homuncio. ex
inde vero reſurget Eneadam ſuperbia. Achivā
q; gloriā puluerizabit, & ſeruili iugo ſupponet.
Aſiamq; Leo potentiffimus cōcuciet, etiā Enea-
dam luxuria pertinget alanos, lucidiſſimo bac-
chata bathyſto ſentietq; potentia eius ſubthit.

rum. Vataliaq; charbasta nec nō & pygmeides
breuitate deformes. Nunquid & non eius vin-
dicta afficiet. britanos germanos & hyspanos?
Colchea si quidē Garmatis exules eius excipiet
Gete obediet, Syntes indomiti picciq; Echyopos
tributa persoluent. Indus gemas autum i Eneai-
dum munuscula conseruabit, vt humiliato ca-
pite suffragia cōsequatur, sic Medi molesq; Pen-
latum, erunt itaq; Danaï illorum iugo suppo-
siti, quos profugos agitarant. Exinde duo Leo-
nes formissimi apud campos Emathios coner-
tabant, vnus supernigrit altero deuorato, In-
de Taurus pacificus sub eius mugitu, mundā
clanata sub tributo concludet; in eius diebus
Agnus celestis veniet; de quo inferius desti-
guemus, venient autē dies; quibus virtus man-
dationis illustrabitur aquis, & Leo monarchus
conuertere ad Agnum, qui orbem illustrabit
& regna subuertet. Gallus ouis acubans modi-
cis Leonis spolio vestietur, nigrum conuertet in
rubrum, euanescent Eneadum simulachra, vie-
rus & superstitio, alter eni cultus adueniet, alter
cultor; sed & de simulachris duo & de vitiis toti-
dem in eternum in vrbe & i primam originem
conuerterentur. Hinc Eneadum gloria in Bizan-
tium deducetur; eritq; nidus delicatissimus,
qualis non fuit; robustum decus in molliciem
muliebrem conuertetur, eruntq; Danaï in robo-
re delicato vsq; ad Leonē sexaginta pedum, deo

nec catulos eius. Vrsus deuoret, optimaresq; bi
 canzenos obtenebret, ac decus decalnet femine
 rum, hinc Aquila despecta vrsum deuoret. Aqu
 lam hircus obtenebret. Pullū voret aquile, san
 guis effusus & Physis offendiculū ī cōspectu tri
 nodi Numinis clamitabunt. Fietq; potatū in
 aquis nectaticis cōgregatio cetero produce hircū
 abigēt. Bizantīi prophanabunt. Edificia deni
 grabunt, aurum eius & spolia per orbem disper
 gent, virgines humiliabunt, optimates eius de
 saluabunt. Hircus nō ballabit, & Gallus non cā
 tabit, vsq; dum quinquaginta quattuor pedes
 & nouem pollices semisq; mensurati discurrant.
 Aquila triceps volet & reuolet. Hircus iugalis ī
 bizantium deducetur, sicut inferius distingue
 mus. In vltima etate humiliabitur deus, & hu
 manabitur, proles diuina iungeretur humāitati
 diuinitas iacebit in feno & Agnus, puellari offi
 cio educabitur deus & hō. Signa precedēt apud
 apellas. Mulier vetustissima p̄sciū cōcipiet. Boe
 te orbis mirabitur, ducaturū prestabit ad ortū. Hic
 habēs pedes triginta tres sexq; pollices eliget si
 bi ex piscatoribus deiectis numerū duodenariū
 vnūq; dyabolū, non in gladio, bello ve Encadē
 urbē regesq; subiciet, sed ī hamo piscātis in deie
 ctione & pauperie superabit diuitias, supbiā cō
 culcabit, morte ppria mortuos suscitabit, & cū
 mactabitur, viuet, & regnabit & cōsumabuntur
 oīa, fietq; regeneratio, bonos iudicabit & malos.

Hinc quattuor alata animalia surgent in testimonium. Nomen agni tuba concinent, serentes iustitiam, legemq; irreprehensibilem, cui contradicet Bestia simul & abhominatio, spu meq; draconis, sed surget Stella mirabilis quattuor animalium habens ymaginem, eritq; in tuba mirabilis, Danaos illuminabit, orbem illustrabit, in Eneade latus Piscatoris & nomen Agni usq; ad finem seculi virtute perduret. Vnde in eneade victos a dyabolo liberabit. Hinc gladiabitur, moriens illustrabitur potro gloriosus exitus eius. Eritq; bestia terribilis ab oriente veniens, cuius rugitus usq; ad gentes punicas auditur, cuius capita septem, scorptraq; innumera, pedes sexcenti & sexaginta tres, hec erit contradicens Agno. blasphemabit testamētum eius, augetiq; Draconis aquas. Reges aut & optimates seculi erunt in sudore terribili, non dimittent pedes eius. Stelleq; due similes prime surgent contra ipsam, & non obtinebunt usq; dum veniat abhominatio & voluntas altissimi consumet, sicut inferius distinguemus. Porro Leo fortissimus ab occidēte rugiet coloris edentis macularus auro, cuius capita quinq; pedes & quingenti, irruet in bestiam, & cōterret viros eius, caudam vorabit bestie, pedes & caput omnino non ledet. Hinc morietur Leo, hinc cōfortabitur bestia, regnabit & vnet usq; dum abhominatio veniat, & post abhominatiōē reuelat

bitur veritas, non cognoscitur Agnus. cui Leo-
nes & regna colla submittet, & erunt omnes ter-
rigene cōueniētes in vnum, vt vnū ouile sūbeāt.
& virga regantur in vna, & modicū tēpus erit,
venient autem dies, vt danaum gloria contera-
tur, & iterum restauretur, sed non in statu priori,
cum extollentur in superbiam, vt recedant ab
Agno, ouile abhorreat per deuia recedentes, erit
q̄ scelerum congregatio. Erit in posteris diebus
Pfiracus dāns iura siculis habens pedes quadra-
ginta tres & gallinam sine pullis, hic mittet ex
lateribus suis, irruetq̄ in hircos, vorabunt & de-
struent & euellent, donec Vrsus rugiat, cuius pe-
des tres semisq̄ & cōprehensa Aquila cuius nor-
men. Y, quinq̄ apicibus inestimabiliter sibilās,
ministrum iniquitatis destruet. Vrsū oōteret
caput euellet, sceperū eius possidebit. Latera Pfi-
raci hircina calliditate abigētur. Erit altera Gal-
lina generis eius, cur dabit Gallum germanicū.
hic descendet in rugitu, sicut vrsus cum deuorat
carnes optimas, hereditatem Pfiraci possidebit.
filios regis appositi obtenebrabit. gloriam sicut-
orum annullabit, donec tres pedes & sex polli-
ces consumentur, oculos eius gallina claudet, su-
peruuetq̄, post hec autē cum Aquilam obtene-
brauerit Hircus, pulumq̄ abegerit, ascendet in
conspectu altissimi bizantii, scelera & trinodū
numen effusum sanguinē & physis offendicu-
lū abominabitur, & reliquie destructionis vrsū

X iiii

Septuaginta pedum conducent per aquas adriaticas filium Aquilæ, & potentates paucissimos spōseque latus, & cū Pullus vorabitur, conuertentur in bizantiū, decus & gloriā subuertent, ipse denigrabitur aurum, sanctum prophanabitur, flammis tradentur edificia, decus femineū decalabitur, & veh resonabit vndique, excipietque colēna vindictā, non erit hircis dux aut Gallus in bizantiū, nec erit pax nec consolatio nec decus, sed densus & sublatio, vsque dum quinquaginta quattuor pedes & nouē pollices semisque pertranseant, & hoc erit signū, veniet in posteris diebus due stelle lucidissime, de quibus prediximus, in partibus mortuos suscitantes similes stelle prioris & quattuor aialium habentes faciē, resistentes bestie, de qua diximus, aquisque Draconis nunciātes legē & nomē Agni, abhominatiōis excidiū & eramen, minorabunt aquas draconis, sed debilitabuntur in afflictione panis, & exurgēt in robore fortiori, & veniet Aquila habēs caput vniū & pedes sexaginta, cuius color sicut pardi, pectus sicut vulpis, & cauda sicut Leonis, dicet pax, pax, vt pacifice capiat, mamillis sponse Agni lactabit. Leo ab aquilone contra eum rugiet, vsque dum accrescat ei caput maius in Eneadem tertiumque minus, eruntque sibilantia a germanicis vsque ad titum, & dabitur ei gallina vna ex mauris, alteraque orientalis & duo pulli, ex quibus vorabit vniū sed remiuet, vt iserius distinguemus. Et tertia

Gallina britannica parietur pulli, & iterum quarta
ta germanica, parietur pulli, & iterum quinta galli
cana, porro secus tridantem septem scribes litteris,
eius neoptaculo ligures coaque zonam coeterarum
artis medicis, calliditate plurima, mediumque ca
put ligurum tenui bello quassabit propter blasphemias
matres agnum & propter peccata. Secundus tertius nu
mero erigetur intellectu & rebellionem maior, bla
sphemabit agnum, eritque subsistentia & vehemens por
tas ligurum coartabit, nidumque philosophemino
rabit. Floram emilie deflorabit propter physis offen
diculum. Porro congregatio in aquis adriaticis ex de
solatione usque septuaginta pedum coartabitur, non
frangetur usque dum veniant duo hirci, quod diminuetur
erit aurum eius, volitans eius ad britones, ut tri
narium sapiant, appetitus eius in Eneadem, opti
mates decaluet. Gallinaceus apponetur, tria
nomina filebunt. Oculus eius in insidiis sponse,
manus eius ad monilia eius, ut diripiat cultum
ipsius, fouens ignem in gremio eius, coeterumque,
fiet breuis restauratio, usque dum sponsa dimina
tur, digitis alas debilitet. Aquila volatus ad Da
naos, unum caput accrescet, nec sibillabit, & ex
primis unum mortificabitur, sed sibillabit. Hir
ci non ballabunt, donec pes unus nouemque pol
lices permensurati discurrant. Ligur gallus car
tabit, species virginum concupiscetur, pullus
debellabitur, pars nidi manu propria denigret
set, pena nomini consonabit dolor intestinalis

urget aquilam. Hircus iugalis in bizantiis
reducitur. Hircus ballabit, hircis gallus can-
tabit. Aquila revolabit, pullus plorabit, pul-
lum devorabit, trina fiet restauratio, membra
capiti coniungentur. Hinc trinacris requies a-
gle, donec veniat gallica gallina oculos eius mor-
te claudet, abscondita supinetq. Sonabit & in
pullis vivet, non vivet, vno ex pullis pullorum
superstite. Hinc galli cantus vsq. ad trinacriam
audietur. Post hec veniet altera Aquila habens
pedes viginti quattuor & capita duo erunt si-
billantia, sed in Eneadem minime, cui accrescet
tria capita, ex quibus sibillabit vnum, cuius co-
lor sicut vrsi, pedes sicut leonis, cauda sicut ser-
pentis, dabitur ei gallina orientalis, alteraq. Eoa
& septem pulli, adiciet autem sibi hircum tri-
pititem blasphemate agnum & spole caput & lu-
tera, igneq. fouebit in sponse gremio & erit ei
tres adulteri, vnusq. legitimus, que aliosq. vor-
rabit vnus, cui erunt tria nomina blasphemie,
canus eius abhominatio ascendens in conspe-
ctu altissimi & finis eius interritus. Hinc Leo af-
fectus macie ex cavernis terre rugiet habens ca-
put vnu & pedes quadraginta duos, leonaq. in-
xuriosam plenam mendacis & noibus blasphe-
mie catulos octo hic inuet in Aquila associan-
te sibi aliu hircu orientis bicipite pedesq. viginti
eoteret, vorabitq. hircu & no pullos agle, eritq.
vnus & vna. Hic hircus triplex in auxilia aqvi-

le leonē debilitabit & duos ex catulis vorabit. Porro leonā hircus occupās decaluabit, & erit leonis indignatio & debilitas, vsq; dū pfugos cōgreget & potētes, irruetq; in aglā & hircū resumpta virtute, aglam hircūq; cōteret, caput vnam partēq; maioris demēs agle & iponēs sibi, simul cū vno ex hirci capitibus ambiēs vtrinq; zonā italicā possidebit, spōse monilia reparabit. Galinā occupās cū obprobrio restituet. Sibillabit autē agla duosq; reges fortissimos in subsidū invocabit, irruētq; in leonē preualētes ī ipsum, vsq; claudat dies agla. Leoq; resurget. Post hec autē veniet Pardus filius agle habēs capita duo pedesq; sexdecim, hīc leo simul cū catulis rugitū dabit, surgetq; in ipsum debilitabitq; leonē parduus, duos ex catulis deuorabit, partēq; capitis, quā agle subtraxerat, euellet pardus. Hinc leo arte fictus apollinea nō resurget, donec leena virilitate parduū predāq; pcutiet, et triumphās in ipsum nō in odice caput vnū euellet, iponetq; leoni. Hinc leo resumpta virtute parduū vorabit, & nō erit vltra semen aquile. Leonis vero rugitū pertimescēt Danaī, venietq; ī bizantiū, & Vrsus prophanabitur nec erit vltra gloria eius. Hircus triosq; amittet capita, & nō erit semen ipsius. Porro Leo hircos tributo supponet, nec hircus ballabit, nec gallus cōcinet, sed erit hircorū sublanatio & hūiliatio. Spōsamq; nō spōse prime sciet, diuidet autē in scepra quattuor se se vorā

ria locus Danaū, conteret Leo regionem Asiæ,
vt capita bestie debilitet & cōstringat. Agnū col-
locabit in scepterū bestie, & vsq; huc sedes eius,
& modicum tempus erit. Post abhominatiōē
sequetur examē, signa precedent, erit in clemētis
quattuor extra morē coloris cursusq; mutatio:
Epiphanos erit, vt aer quādoq; croceus nūc vi-
ridis nunc fardineus appareat. Cynthius nūc
in decem nūc in quattuor nunc in duas partes
scindetur. Luna cū sole cōcurrer, & obstupescēt
terrigene, cum viderint stellas sanguineas. Terra
tellus sudorem emitter, p loca fontes sanguinei
emanabūt, eritq; terribilis commotionis iudiciū.
Eritq; regnorū inuicem concussio, sedium
occupatio. Terremotus & fames, & matres i pa-
nis cupiditate filios & filias humiliabūt in stup-
pū. Ignis ardebit feruentius mutato colore,
& p loca & p prouincias penitus exstinguet. Mare
in turbine terribili vsq; ad vertices mōtiū pel-
las emitter, & nūc i summū & nūc in ima descē-
det. Fōres irrigui p loca deficiabunt. Hic ex i cur-
su draconis tibridis aqua tumescet. Edificia cōcu-
riet, apollleo igēio sopiet, sed & rebus ordo mir-
rabit, nā crescēt cōtumelie, spōseq; cōtumacia. Fe-
mine debacchabūt in viros, plures sequetur
vnū. Vni nō erubescēt i plateis cōcubitū mulie-
brē cōmittere. Itē sacnū vndiq; pphanabit, erit
q; doctrina sub silētio. Aues & aialia extra morē
agēt, nā hos mutato mugitu eq dabit hīntū,

equis ruditi emittet aelli, & aues catur mutato
 infimilitudinē aialiū rugitū dabūt, hecaūt oīa
 abhomiātōis sunt idicia, cui ordo nō erit. Et cū
 tria signa veniēt, sciāt terrigene, qm̄ ppe est. In
 Eneade mulier cētenaria geminos pariet apolli
 nio subsidio. Flumē igneū emanabit ab ethna, &
 colas vorabit, hīc in mōtibz niueis duo colles
 corruēt, apicē terra ibidē ī voraginē & vapor vi
 uens vsq; ad celos ascēdet. Post hec fiet multanti
 gētū bestialiter viuētū cōgregatio. orbe ī decē
 scripta diuiso, pcedent turpissimi cōcubitus, cō
 ceptus abhoiatio, caput ipsorū tūc reges pluri
 mos afficiet morte, quosdā sub iugo mittet, spā
 sa silebit, gallus raucescet, fietq; Agno cōtume
 lia, sed celū & elemēta videbuntur in abhomi
 nātōis testimoniū, vt pdigia faciat, stellas dēigrēt,
 pfectos debilitet, a pellas reuocet, vt vetera reno
 uet, & renouata repellat, & clamabūt plures & l
 numeri, q; debebunt ab agno, hīc abhomiatiōes
 & palatū eius vsq; ad celos & manū suā extēdet,
 vt apprehēdat altissimū. Et cū viderit terrigene
 scōrū excidiū, scādakū pfectorū, vestes hūiliatas
 dare testimoniū, clamabūt & dicēt, veh veh diuīa
 dīuīo, nōne ē hic, quē pscii nūciauerūt? & dicēt,
 latera eius vbi sunt, q; agnū exaltauerūt ī leonē
 nōne ē hic filius altissimi? & apicet os abhoiatio
 ī cōtūmēliā agni, vt nomē eius deleat, & sibi pri
 menā supbiā applicabit, & dicēs verba itolerātie
 cōscribet vndiq; scribit & noībus blasphemie,

donec tres pedes ferisq; abreuiati discurrant & appebit veritas & iustia, oēsque abhominatiōes abiiciēt, & cōuerteretur ad agnū, aquā p̄stebunt. Apelle, & nō erit diuersa p̄fessio, sed vna cōcordia & grex vnus, idemque ouile. Porro i proximo erit examē, signaque p̄cedēt. Sol sepissime patiet eclip̄sim & imēse cētūas icolas egypti p̄imet. Euphrates deficiabitur vsq; ad torrentē nouissimū. Ethna i duas partes patebit, vocēque dabit. Auenus, & tres partes habitātes trinacriam petimētur. Farrū horribiliter p̄tumescet, & loca vicinā subuertet. Hinc mare vsq; ad ima descēdet. Pisces cōgregabuntur in vnū, rugitumque dabunt, celum in quattuor partes aperietur, & vocē dabunt tonitrua, & audient terrigene minas. Examines & ieffabiles audiētur. Veniēt nuncii inprehēbiles annunciātes rerum excidiū dicētes fiat humiliatio, fiat plenitudo, cōterātur quies cesserūt, & auerratur furor, & cōuertat Agnus. Hinc p̄ loca apparebunt voragine, maior pars animalium morietur. Aues vniuersē conuert in ima, exorētque volatum, sed & humanū genus erit exanime, & antra subibit reiciēs pecunias, & inestimabiliter contremesceat, colles corrūent, rictubabuntque mōtes, & luna in nigredinē cōuertetur, & veniēt i cōspectu Agni abhominatiōes p̄corum, & vltionis appetitus, & descēdet ignis terribilis, q̄ vniuersa creata vsq; ad ethera cōuertabit, & nō erit vltra solis iunc ye iubar, nō mō